

Шевцов В.Ю.

ТРОЇЦЯ

Дніпро
2024

Передмова

Українська мова є одною з найдосконаліших і найгармонійніших мов у світі. Заради збереження гармонії і мелодійності в ній змінюються голосні і приголосні на початку слів; в середині слова вони майже завжди чергуються і, навіть, наголос в слові може змінюватись заради збереження гармонійності. Гармонія мови є основою її співучості, а тому в Україні записано більше півмільйона народних пісень! По своїй суті кожен другий українець поет по своєму складу і своїй природі. Але мова не лише засіб спілкування, це й джерело емоцій, почуттів, творчості, бо якою мовою говоримо, такою мовою і думаємо, такі й результати творчості людського розуму і душі. Гармонії мови притаманна не лише гармонія земна, а й гармонія космічна, а тому свідомості українця притаманні споконвічні питання про сенс людського буття і буття Вишнього, про мораль і етику, добро і зло, про Рід і Батьківщину. Вічному пошуку відповідей, роздумів на ці питання в значній мірі присвячена збірка віршів, що пропонується читачеві. І так само, як пісню не можна уявити без мелодії та слів, так і кожний вірш має нести в собі не лише думку, а й мелодію серця, настроїв, неспокій і небайдужість душі.

Троїчність природи Всесвіту і людини спрямовує думку і пошук у трьох напрямках, а тому всі запропоновані читачеві вірші можна, умовно, поділити на такі, що присвячені роздумам про Всесвіт і його Творця, про людські мораль і етику, про Родину і Раїну-Батьківщину, про людську долю, сенс буття і пошук свого Шляху Даного. А ще, звичайно, як і в усякій збірці поезій, в запропонованій присутні вірші як співзвучність настрою, емоціям і почуттям людської душі з Душею Земною і Душею Всесвіту.

Збірка віршів написаних рідною мовою, доповнена віршами написаними російською, мовою радянсько-імперських часів, часів юності, часів майже безнадійних сподівань на саму можливість існування української мови в майбутньому.

Наскільки вдалою виявиться збірка поезій в цілому, покаже час, але якщо авторові вдалося словом хоча б в якійсь мірі торкнутись душі і серця читача, заронити в його свідомість бажання жити і творити заради українського Роду і його майбутнього, автор вважатиме свою місію виконаною хоча б в деякій мірі, бо немає нічого святішого і важливішого в нашому житті ніж Рід і родина, Всевишній і Україна; буття і розквіт живого розумного Всесвіту!

До русичів-українців

Страшна година,
Коли спокійне
Прийде в рух!
Коли вітри посіяні
Перетворяться в бурю!
Коли мова людей
Наповниться руїною!
Страшні часи,
Коли цінності душі
Замінені цінностями тіла
І похоті,
Коли навколо не люди –
Нелюди!
Не слуги розуму
І не вісники духу,
А натовп,
Що забуває пізнане,
Батька й неньку,
І руйнує майбутнє
Своє
І дітей своїх!
Коли написане
Стає хистким,
А слова – злими,
Коли все продається,
І все купується,
Коли немає таїни кохання
І немає людської міри і межі,
Немає мети життя!
Коли останнє стало першим,
А найважливіше – останнім,
Коли згасає надія,
А перед Родом - небуття!
Прокиньтесь, хто ще живий,
У кого в серці біль
І в кого ще горить Іскра Божа!
Прокиньтесь!
Підніміться
І подивіться
Куди йдемо,
І що робимо,
І кому слугуємо!..
Невже на Землю
Прийшли ми
Заради того,
Щоб перетворити її
В мертвий смітник,
А моря і ріки
В помийні ями?!

Заради майбутнього,
Заради дітей своїх
Бийте в дзвони,
Будіть Слово,
Запалюйте тих,
Хто ще не зомбі,
Хто ще може думати,
Може горіти і діяти!
Єднайтесь,
Бо всі ми
Не істоти несвідомі,
І не роботи,
А люди –
Діти Божі!

Щоб залишитись людиною

Ми не знаємо...
Вони знають.
Знає каміння,
І знають дерева,
Хто назвав ріки і гори,
Хто побудував храми
І дав імена...
Ми чуємо слова,
Вони повні змісту
І повні сили!
Знати – солодке слово,
Пам'ятати – осново утворююче!...
Знати і пам'ятати,
Пам'ятати і знати!
А значить вірити
І сподіватись..
Був час
Спалахували зірки!
Як блискавка сяяла
Іскра життя і смерті!
Силою духу
Кувався могутній булат
Душі і серця!
Все пройшло...
Лише древні письмена
Бережуть тайни тисячоліть...
Та знову все нове
І ми знову в дорозі!
І казка стала життям...
І знову змінилось Слово,
І зазвучала нова мелодія,
І хоча Велике Сяйво
Нинішнього дня
Потм'яніє
І згасне завтра,

Та знову,
Уже нині,
Перед очима
Тих, хто бачить,
Хто чує,
Уже нові,
Священні знаки,
І прикмети
Подій, що грядуть,
Що будуть
І збудуться!
Боже!
Дай сили
Здійснити передбачене!
Стійкість,
Щоб в усьому,
Скрізь і назавжди,
Залишитись людьми,
Дітьми божими!
І волю, щоб подолати
Нездолане
На шляху
До Горнього!
До Вишнього!

З любов'ю до України

Ми – діти твої, Боже!
Ти наш початок,
Наше джерело життя!
Тож нехай
Джерело життя
Буде святим
І вічним!
І сила твоя, Боже,
Буде над нами,
І воля Твоя,
І любов Твоя
В думках
І серцях наших!
Життя,
Явлене Тобою,
Є джерелом
Життя Вічного,
Яке в кожній миті,
В кожній дії
І в кожному слові!
Тож проведи нас, Боже,
Через пройдешні помилки
І оману,

Щоб упала облуда
З очей наших,
І не мали ми зла
До ближнього свого,
І ненависті
До створінь божих!
А мали волю незламну
І силу нездолану,
Ясний розум,
І вічну любов,
До рідного долу,
До України,
До батька
І неньки,
До тебе, Боже!

До Бога

Отче!
Як побачити Тебе?
Як зрозуміти Тебе?
І як тебе усвідомити?
Твій всепроникаючий Лик,
Глибший почуття
І розуму,
Невідчутний,
Невидимий,
Проявлений,
І непроявлений.
Хто пізнав те,
Що немає
Ні кінця,
Ні початку?!.
Навіть у темряві,
Коли згасне все,
Коли стихне вітер
І зупиняться води –
І тоді
Світить всім сяйво Твоє!
Перед Ликом Твоїм
Не світить сонце,
Не сяють зірки,
Ні блискавка,
Ні райдуга...,
Бо там –
Сяє Лик Твій!
І все світиться
Світлом Твоїм!
І в темряві
Невидиме світло
Твого Слова,

І Твого благословення!
І в моїх закритих очах,
І в моїй душі,
І в моєму серці
Пала негасиме
Світло Твоє!

Що буде в світі, якщо згаснуть зорі?
І Бог в своїй обителі засне?
Робити що, коли навколо горе?,
Що можу я, коли заснуло все?

Та б'ється серце, зранене на вістрі,
І не вмирають думка і душа,
Горить, не гасне, та, остання іскра,
І віра в кращу долю не згаса!

То ж дай нам, Боже, вічне і предвічне,
Дай Боже нам залишить в світі слід!
Нову, дай, Боже, написати пісню,
Що мов колиска піде з роду в рід!

Щастя нічому людину не учить,
Щастя – всього лише вічності мить!
Вічність – це біль, перешкоди і кручі,
Де нам радіти, страждати, любити...
Перетерпіть, подолать, досягнути,
Не зупинитись, не впасти – в тім суть!
Кожної миті Людиною бути,
І на шляху до Небес не звернуть!

Що робити? – Боже-Боже,
Загубився поклик твій!
Де літає і що робить –
Мене кинув ангел мій...
Прилітай! Тебе чекаю!
Зір розкрий, вуста і слух,
Щоб схід Сонця я побачив,
Голос Вишнього почув!...
Де не взявся ангел віщий,
Подивився з висоти:
Я тобі, спитав.. – навіщо?
І мені навіщо ти?
Я ж казав: не лізь в неволю!
А ти чути не хотів...
То ж шукай свою сам долю,
Позбирай, що розгубив!
Думав, мабуть, краще стане?,
Маєш те, що сам хотів!..

Мені мій промовив ангел,
Та й від мене полетів...

Затужавіла земля, закам'яніла,
Що боліло – те пройшло, відболіло...
В сірих хмарах сніг кружляє, пада сніг...
Все, що мав, я розгубив, не зберіг...
Ходить осінь, вітром носить суть мою;
На межі дощів і снігу, на краю...
Заміта лани і доли, дні мої,
Попід небом, попід сонцем на землі...

Жовте листя на землю спадає,
В вирій зграї останні летять...
Нас додому ніхто не чекає,
І ніхто не покличе назад...

Ой ле-ле, ой ле-ле, моя мамо,
Ой ле-ле, ой ле-ле, тату мій.
Тужать наші серця над ланами,
Над хатами, де був і наш дім...

Доля нас розкидала повсюди,
Розпорошила вітром шляхи...
Та майне під крилом позабуть,
І назад повертаємось ми!

Ой ле-ле, ой ле-ле, моя мамо,
Ой ле-ле, ой ле-ле, тату мій,
Вічність тугу сплітає розмаєм,
І в безмежності тоне сліпий!..

Линуть спогади, падають листям,
Душі в вирій за сонцем летять,
Щоб зірки, як барвисте намисто,
В оберіг було можна вплітати!

Ой ле-ле, ой ле-ле, моя мамо,
Ой ле-ле, ой ле-ле, тату мій:
Спочивайте у рідному краю,
Де спочив увесь наш родовід...

Ми – лицарі України,
Земні і небесні воїни!
Викувані крицею,
Духом народжені!
Ні владою, ні церквою, ні бісом
Не загнuzдані і не стриножені!
Чекайте! І ми повернемось!

Хоч на лезі у меча і смерті!
Ні часом, ні зрадою, ні забуттям не стерті,
Не здолані ворогом, непереможені,
Для справ осяйних народжені,
На рідній землі – безсмертні!

І кинувши на землю власну тінь,
Я встав з колін,
Я випростався знову!
Сягнувши зір, злетівши до вершин,
Іти до Горнього
Віднині я готовий!..

Може воно не в усьому помітно,
Що Бог дає і дарує в житті...
Скільки вже прожито і пережито,
Скільки всього ще чека в майбутті!
Доля така: і сміється, і плаче,
То нас підносить, то кидає вниз,
Доля тебе ще покличе, козаче,
В очі її – зупинись, подивись!
Щоб не схопилося серце покірністю,
І щоб не згасло горіння душі –
Будь з Україною! Будь Україною!
Долю свою розмінять не спіши!
Хай бережуть тебе сили предвічні,
Хай тебе кличуть досвітні вогні –
Шлях твій торують і шлях твій освічують
Зорі небесні і зорі земні!
Знаємо, віримо – все воно збудеться:
Світлом будеш над світом горіть!
Що для людей – те повік не забудеться!
Буде в нащадках, в майбутньому жить!

Був час, і він літав, шугав вгорі,
Та потім опустився в хату скраю...,
Забув, що у тісній, як страх, норі,
Пересмикатись крила заважають!
Він сам їх відрубав і став, як люди, жить,
В полоні шлунку, похоті і слави!
Забув, що прийде час за все платить,
А він, безкрилий, більше не злетить,
Шугать не буде в небі над зірками!

Ми жили, як могли...
Й живемо... Чи воскреснем?
Ми давно не орли,
Нас нема в піднебессі...

Дожились до межі,
Доп'ялись в небуття,
Розп'ялись на хресті,
Бо жили в нежиття...

(на слова Л. Костенко)
Висять над нами сірі хмари-скелі,
Скажені пси на нас біжать з імлі,
Чужі зростають на кістках оселі,
А ми бездомні на своїй землі...

Скує мороз нас, душі заморозить,
Сліпі блукати будемо в пільмі,
Бо доки геній витирає сльози,
Пасе бездарність душі на землі...

Було і є...
Все згубне і покірне,
Немов прокляття
Доля і життя,
Позаду і попереду – руїна,
З безпам'ятства - дорога в небуття...
Але якщо ти вищий став від болю,
Навчився битись і перемагать,
То встанеш знов,
І знову буде воля,
І серце буде сяяти й палать!

Було і є...
Пророків згубний вал
З вершин вітрами
Чорними здуває.
А ти летиш крізь вечора опал,
Летиш, летиш,
Крізь смертне пограниччя,
Де вічність нас відроджує і кличе,
Аби сягнуть крилом за небокрай!

Чорна ніч – стукає хтось..
Може то вітер, а може – дощ...
Ніч ворожка, не ніч – сльота,
В пісні краплини бринить сльоза...
Осінь – не осінь, зима – не зима,
Де тебе носить? Чому ти сама?
Де заблукала ти у пільмі?
Де відраховуєш роки і дні?
Де твоя стежка? Де твій вінок
Серед безмежжя зірок і стежок?..

Сморід слів,
гниючих на Землі...

Лине час,
та люди те забули
Між дрібниць, суєтності, тривог,
Що у тім що буде,
що минуло,
Слово є, було
і буде Бог!

Світло надії,
віків колискова,
Мрія і доля
зовуть в майбуття!
Тут ми родились,
тут мамине слово,
Світ, де вирує
неспокій життя!

Будемо жити
достойно і гідно
Честі людської,
людського буття,
Серцем піднявшись
до Духу Святого,
Ради майбутнього,
ради життя!
Будемо мудрі,
учить і учитись,
Будемо йти
від зорі до зорі,
З ближнім дружити
і Бога любити
В рідній священній
своїй стороні!

З кривдою, горем
Миритись, не будемо
Створимо рай
для життя на Землі!
Будемо вільні, творцями майбутнього,
Як заповів

нам Тарас в Кобзарі!
А якщо носить
хтось задуми чорні,
Мороком стелить
дороги нічні –
Ми до борні
за майбутнє готові!-
Гострі, як думка,
орала й мечі!
Віддані будемо, будем єдині,

Шану віддавши
дідам і батькам!
В сад перетворимо
рідну країну,
Казку – планету
засієм життям!
Сонце вже встало,
засяло слово!
Впало на серце,
зернятком зросло!
Житиме пісня і житиме мова
Там, де вирує
Небесний Дніпро!

Я повернуся додому не скоро,
Може сюди не прийду взагалі...
В світ, де на сонці стоять осоки,
Де рай дитинства на рідній землі.

Шлях мій сягнув до небес понад зорі,
Думка блукає в далеких світах,
Там, де стоять осоки в дозорі,
Серце тримаючи в рідних руках.

Народна пісня

Соловейко на калині
Щебетав, співав весну...
Говорив козак дівчині:
Твою косу розплету...

Ти чекай, моя кохана,
Згине ворог, я вернусь!
І тоді за рушниками
Я прийду, тобі клянусь!

Цвіт калини опадає,
Розрослася ковила,
А дівчинонька чекає,
Жде з війноньки козака.

Відгрімало лихоліття,
Відійшла в літа війна...
Де ж ти, де ж ти, козаченько? –
Уже осінь – не весна...

Не вернувся козаченько...
Де літа його душа?
У дівчиноньки серденько
Наче свічка догора...

Душі людські – не судді!,
Ті, що як тля, повсюдні –
Нелюди, а не люди!

Вирок! Руками павучими
Зведено крук-курок..
Ми за Бога зробити мусимо
У вічність останній крок....

Свободу будь самим собою
Не промінюю на твою:
Лакейську, на цепу, ледачу,
Вертку і захляну, як здачу,
Свободу хама й холуя,
Бо волю духу маю я!

Живеш? – живи... Твоє з тобою...
Вирішуй сам.. Пробач, мовчу...
Бо то твій шлях: глухий, незрячий...
В нім суть і сенс твого буття,
Бо ти – то ти! А я – то я!

Коли державі бракувало дров,
Не шкодували хлопці дров державі!
Летіли голови, лилась річками кров,
Ніколи в хлопців руки не дрижали!

Та подивіться: люди то, чи ні?!
І що в державі на грошах зросло?
Чи божі то, чи Сатани сини?
Чи то орли?, А може круки то?

То ніч, то день, за плюсом знову мінус...
Буденність... Спалах... Буде все...
Чи ти малий, чи ти вже виріс –
Тебе призначене знайде...

Сплелись в світах в одне добро і зло,
Душа тендітна, дійсність тіла груба....
І знову пада на папір перо,
І знов летить ворожа в серце куля...

За кроком крок... Чи день, чи ніч –
Все вже було... Щось хтось міняє...
А ти не знаєш в чому річ?,
Коли і що тебе чекає...

Всевишній порухом руки

Роки змітає за роками,
Все перетворює в сміття
І знову поле засіває!...

Не густо між Боянами героїв,
І лицарів давно не бачив Бог.
Не зазвучить пророче в світі слово
І не покличе до небес Сварок!..
Вони сердеги пруться до Олімпу
За мідну бляху, паперовий німб,...
І як один перед багатством сліпнуть,
І в прірву всі...
не встояв ні один...

Сфінкси вічності стають невтайними
І все ваги набирає...
Волають боги і люди: знайдено!,
А душі гаснуть, холонуть, вмирають..
. Земля розверзнеться тупо,
Враз вітер свічки погасить,
Останні акорди – гупає
Вічність по трунах заступом...

Христос ніс хрест! Як даність, до Голгофи
В своєму образі, людським...
І тим же шляхом йшли потому
Його апостоли за ним!..

Тобі дано, дано ким маєш бути!
Твій «Даний Шлях» уже проріс в світі!
І хочеш, чи не хочеш – мусиш
Його, як бог, по-божому пройти!..

Неси ж свій хрест, доки здолаєш
Всі перепони, страх людський в собі!
Доки живий – ти Бога знаєш,
З тобою Бог, і завжди Бог в тобі!

Мовчить весь люд, його тривожний погляд
Спрямований немов би в інший світ...
Світ дивних зір,
Завихрень галактичних,
Незвіданих шляхів гіперболічних,
Де час людський одна-єдина мить...
Від дива того, наче в онімінні,
Ми бачим там, на Вічності склепінні
Розкрита книга смерті і життя.

І на письмен орнаменті урочім
Завмерли непорушно очі
Всевишнього, як знак його Буття!
(На слова Олени Корибут-Дашкевич)

Орда-орда...Що завтра ще чекать?
Скрізь псів твоїх розлючене скавчання,
Гадюк підступних звідусіль сичання,
І грім чобіт нацькованих солдат...
Так скіфи ми! А ви? А ви могли...
Ви звідти, де -
була і є орда...
Ордою ми не станемо ніколи:
Ви московити, в нас Дніпра вода!...
(На слова Михайла Якубовського)

Якщо ти не з'їв,
То тебе з'їдять...
Місця на Землі
Не хвата вельми!
То ж біжи, біжи,
Нічого стоять,
Хто відстав – пропав,
Простір той, що мав,
Іншому звільни...
Еволюція, інволюція,
Деградація, революція...,
А життя біжить,
А життя тече,
Руку подавай,
Підставляй плече!
Когось ти їси,
А хтось їсть тебе,
Над тобою вись,
Ти живий іще?
Кличе Хтось з Небес,
Інший в пекло жде,
Всюди чую я,
Де ти ходиш?! Де?
.....
Я люблю цей світ,
Та не хочу я,
Бути як усе,
Кануть в небуття...
Вірить і любить
Все, що тільки є,
Боже, хочу я,
Все єство моє!
Душа хоче жить,
Йти до Вишнього,

Бо в душі пала
Світло Вічності!

Якою вірою ти освячений?
В чому знаки твоєї причетності?
Що ти знайдеш, а що вже втрачено?
В чому сенс наш буття у Всесвіті?
Хто стоїть за плечима Вічності?
Нагляда за твоїми справами?
І хто зваблює душі числами?
Відчуттями, багатством, славою?
Хто нас кличе до свята й святості?
І до вибору власного, вільного?
До моралі найвищої вартості,
Та для більшості непосильної...
Ти не знаєш, та може статись,
Що узнавши – бути не схочеш...
А, можливо, - зможеш піднятись,
Подивитись Вічності в очі!?

Не ховаюсь за словами
Перед Богом, перед Вами...
Подивіться – я стою
Між руїн, на пожарищі
Перемін..., де вітер свище,
В час пекельного вогню...
Мимо, мимо люди, долі,
Видно все, як на долоні,
Хоч кричи, хоч плач, - не чуть!..
Всі сліпі, хоч мають очі,
Та не бачать, і не хочуть
Усвідомить дійства суть.

Будуть люди весну чекати,
а весни не стане...
Будуть Сонце, як долю звати,
а воно не встане.
Снігу не буде білого –
сніг почорніє,
Імла поповзе над кригою
і зорі у небі скріє...
Будуть люди кінця просити –
кінця не буде,
Жити не будуть , а животіти,
істоти, але не люди!...
Живого слова не стане –
одна отрута;
Тоді Рок у небі гріє,
ангел протрубить...

Будуть люди вірити в Бога -
 вірити перестануть...
І слова молитви до Бога
 каменем у вічність кануть...

Ти скрізь,
 в усьому!.....
 Все що є,
Все що було
 і все, що буде,
Воно в Тобі –
 та не твоє,
Його нема
 й воно повсюдне!...
Твій Зов я чую
 з висоти,
Тебе я бачу
 над роками,
Ти над Світами,
 в Світлі Ти
Народ ведеш мій
 над зірками!
Космічних змін
 передчуття,
Ти провидіння
 і прозріння,
Ти Шлях,
 що Даний,
 як буття,
І наше вічне вознесіння!

Ми всі дуже схожі
 і всі дуже різні,
Живемо у світі
 допоки потрібні.
Нам часу дано
 для навчання і праці,
Щоб вирішить справи,
 закінчить задачі,
Для творчого злету
 і серця віддачі.
Закінчивши справу –
 ми з нею вмираємо,
Нову щоб почати –
 родитися маємо.
Та лише завершивши
 дане нам коло,
Ми знову стаємо
 самими собою.

Потоне в темряві Земля,
Засне, свій втамувавши голод...
Покровом все накриє мла
І погляд звабить інший погляд...
У прірві чорних тих очей,
У зяючому їх просторі,
Не народившись гаснуть зорі
І пада голова з плечей...
Там табуни за табунами
Гнать будуть в прірву батогами:
Всіх безголових і покірних,
Живих, що мертві, і невірних,
Хто зрадив, хто бездушним був,
Давав хто клятву і забув,
Для чого він сьогодні й тут,
І в чім його призначення й суть....

Чим вище вгору –
часу довше коло
І важчий шлях,
що маємо пройти!
Ваги нової
набуває Слово,
Бо все велике
видно з висоти!
І я дивлюсь
за обрії часів,
За гори доль,
за океани слів,
В той дивний світ
в невимірнім просторі,
Де все доступне
погляду в імлі
Всепроникаючого зору,
І в Небесах,
і на Землі!...
Я бачу те,
чого не заперечить –
Віків пророцтво,
перемін предтечу..

Є вибрані люди
і вибрані справи,
Є обрані долі
і є для забави...
Є ті, хто крокує
за обрії дійства,
І ті, хто цеглинки
в будові суспільства.

Хтось бачить себе
через крісла й посади,
Де почесні, гроші
і важелі влади...
А інший шукає
сенса в мудрому слові,
У послузі добрій,
у дійстві жертвним!
Когось вибирають
підма і свавілля,
А хтось обирає
важкий Шлях до Світла!
Між ними лиш той
стане обраним Богом,
Хто вибрав
в добрі і любові дорогу!

Чи можуть люди
з колін піднятися?
Чи є готові
супроти стати?!
Чи й далі будуть
дрижати, боятись,
Мохом порослі
в світах стояти?!
Нема ланцюгів,
а вони в кайданах;
Немає суддів,
а вони засуджені!
І ходять слухняні
волі майданами,
Живуть до долі
дітей байдужими...
Немов відчують,
що то омана;
Немов би знають,
що все запродано!
Що йде Володар
світами каменно
По душах людських
літами - сходами!...

Гроза!...
У чорній сутані,
На чорнім коні,
По чорному небу
Нічної землі,
Під баштами чорних
Небесних столиць
Котилася громом

У сьйві зірниць!..
Вона підіймалась,
Летіла вітрами,
Вона поглинала
Зірки за зірками,
Дивилась на землю,
Лякала з гори,
Змітала, змивала
Сміття і гріхи!..

З світів потойбічних,
Як вість і примара –
Те світло, що темне,
На Землю спада!...
То зірка Антарес,
Як Карма і Кара,
Рубіновим оком
Над світом пала!
Там в чорному небі
Зірки Оріона:
Їх сьйво, як шлях,
В Дивосвіт і життя!
Вони Оберіг
І вони охорона,
Вони на межі,
Де Буття й Небуття!
З вершин піднебесних
Вони споглядають,
Як учимось ми
І як ми живемо,
Які ми шляхи
У житті обираєм,
Куди і чому,
І за ким ідемо!...
Себе не судивши
Судити не гоже –
Зберуться у ріки
Джерела й струмки!
Бо кожної миті
Небесна сторожа
Торує шляхи
І пильнує думки!
Там душі батьків –
Наше Дерево вічне,
Де в зорях як в Слові
Сіяння і вись!
Нас слово лікує
І слово калічить,
Нас Думка підносить
І кидає вниз!
Тож маємо жити,

Кохати, любити!
І Слово до Слова
Нести в майбуття!
Достойно і гідно
Нести людям Світло
І з Богом у серці
Прожити життя!

Небес закони не змінить,
Вони гуманні
І нещадні...
Ніхто не зможе полічити,
Де перший день,
Де день останній...
Ні еполети, ні скарги
Не додадуть душі на небі –
Протрубить ангел - то тобі,
Бо все в собі несе свій жереб...

Те дивне світло,
Що у наших серці,
Вогонь той дивний,
Що в душі горить,
Через світи веде
І недоречно
Його шукать,
Щоб потім погасить!

Злітаємо в вись
Може нині в останнє,
У світлі земнім
Неземного сіяння!...
Щоб знову Всевишнім
Дарованим правом –
Пізнати брехню,
Зрозуміти де правда!...
Відчути можливість
Злиття і єднання,
Розвіяти морок,
Зустріти світання!
Щоб всі в Україні
В пориві єдинім
Були українцями
На Україні!

Уклін тобі,
Народе мій!
За те, що в цю

Лиху годину
Повстав
За неньку Україну!
Що в твоїх душах
І серцях
Замайорів світання стяг!

Свій власний шлях,
Що маємо пройти,
Ми мірить міримо
Прожитими шляхами.
Ми до зірок
Мандруємо в світі,
Вони ж до нас
Повернуться словами!...

Після обідньої грози,
Після дощу,
По річці у дворі,
По диво-споришу
Ми бігли босоніж,
Рости спішили ми,
Сіяло Сонце нам,
Були щасливі ми!
А ти дивилась вслід,
Нам посміхалась ти,
Бажала щастя нам,
Бажала нам рости!
І ми росли-росли,
Ставали на крило,
В Зеніт летіли ми
Незгодам всім на зло!
Злетіли ті роки,
Минуло – відцвіло,
Дитинства диво те –
Немов і не було!...
Та знову через час,
Ти дивишся на нас,
Матусенько-матусю,
Ти знов питаєш нас:
Як ми тут живемо?
Чи стали ми людьми?
Чи ще цвіте Земля?
Чи ще цвітуть сади?
Чи сіяли, чи ні?
І виростили що?
Чи ми здорові всі?
Що нас турбує, що?
І знову в небі грім!
І знов після дощу

По річці у житті,
Біжить по споришу,
Летить моя душа,
Співає і болить,
Веселкою у небі,
Дитинством майорить...

Історія –
Терниста і болюча,
Вся сплетена із міфів і брехні...
В ній слава тих,
Хто руйнував і мучив,
Тих забуття –
Хто гинув у борні...
Переплелися в ній
І правда, і брехня;
І як брехню
Від правди відрізнити?
Повсюдно в силі кривда, гроші, влада,
Ріка життя,
Що по крові струмить.
Сліпі від темряви
Нічого не питають,
Бо сонце їм
Не світить у житті!..
Нові раби
На зміну підростають,
Нові зростають
В світі хижаків!
І правлять світом
Злодії і пройди,
А боги? – боги
Дивляться з гори...
Лежать в землі
Поети і герої,
Балади їм
Співають кобзарі...
Хто змінить те? –
Хто вистраждав, хто вірить,
У те, що Люди
Є серед людей!
І в пам'ять тих,
Хто відлетів у Вирій
Вогонь нестиме людям
Ра-метей!...

Коли розквітають
Сади і Земля,
Злетиться, збереться

До дому рідня!
Де стежки – мережки,
Немов рушники,
Де кличе дитинство,
Де наші батьки...
Тут наші пороги –
Їм нас зустрічать!
Від них всі дороги –
Дозвольте нам стать!
Дозвольте батьків
І рідню обійняти,
Своїх найрідніших,
Тай поцілувати!
Вклонитись низенько –
Хай серце щемить!
Нехай босоніж
Над роками біжить!
А мати вже кличе,
Гостей зустріча,
Святою водою
Дітей окропля!
На щастя і долю,
На весь білий світ,
Щоб жив у достатку
У спокої Рід!
Щоб хата біліла,
Щоб квітнув наш сад,
Щоб ми розлетівшись
Вертались назад!

Вже час.
Пора.
Мене не проводжайте.
Як я прийшов-
Так маю і піти...
Все, що було,
Воно чогось та варте!...
Жаль одного –
Як мало встиг в житті...
Я чую голос людям непідвладний.
Він скрізь,
Він кличе,
Він зове: іди!
Твій час прийшов!
І шлях, що Богом даний,
Дійшов кінця в світах поміж людьми.
Та чомусь вірю,
А, можливо, знаю,
Що повернусь сюди,
У майбуття,
Заради тих, кого я так кохаю!,

Заради сонця, людства і життя !

Промерзло все!
Навколо сніг, зима,
Навколо ніч
Холодна крижана...
Та вже звучить
Мелодія нова,
Встають майбутнім
Нові імена!
Скресують ріки,
Греблі рве вода,
Старе змива,
Зміта без вороття!
То Деміург зійшов
До нас з Небес
І мій народ
Прокинувся, воскрес!
Народ новий
Піднявся і постав
У світлі тім,
Якого ще не знав,
Бо над Майданом
Сяйво неземне,
В очах, в словах
Щось дивне і святе!
Завмер Майдан,
Гуде, не спить земля,
Чекає люд,
Як факели серця!
А ти летиш,
Летить твоя душа,
І поряд всі,
І Україна вся!
.....
Життя одне,
В житті єдиний шанс!
Таке в житті
Буває лише раз -
Щасливий той,
Хто на Майдані був,
Хто подих Бога
На собі відчув!

Останній жереб кинуто,
Обсиплеться іржа,
Нам бути чи загинути -
Перейдена межа!,
Тими, хто Богом обраний
Народ вести в світі,

Творити ще не створене,
Не пройдене пройти!
Тут на Майдані сутністю
Струмить життя, тече,
Повстав народ з рішучістю,
Стоїть плече в плече!
Всі українством зв'язані,
Одна родина тут,
Вінчає слово сказане
Добра й Любові суть!
Рве вітер змін знаменності,
Горять надій свічки,
Їх разом і в окремоті
В життя вплітаєм ми!
В вінок життя майбутнього,
Назавжди, навіки!
Квітки того, що суджено,
Свого життя стрічки!
І ні жалю, ні відчаю,
Надії понад край:
Дай Боже нам Предвічного,
Русі майбутнє дай!

З Гори спустилась ніч на гори,
У вир Небесного Дніпра!
Стоїть над Києвом Покрова,
Нечутний лине дзвін: пора!
Пора вставать, пора в дорогу,
Шлях неблизький і непростий!
До себе шлях і шлях до Бога
Крізь час, що в майбуття струмить!
Постав над нами нічно й денно
Хрест України - Духу Хрест!,
Нове нести для людства вчення,
Що світить всім, луна з Небес!
З Гори засяяли нам зорі,
Дніпра в серцях Свята Вода:
Вставайте, лицарі! Покрова
Вас збереже! Пора! Пора!

Радіє душа й щемить
За тим, що кінчається,
За долі людські болить,
Поневіряється...
Пройдешнього дійства суть
Із далека мариться,
І Сонце, що зайде тут,
Зорею в ночі зостанеться!
Не пройде ніщо й ніде

Допоки не збудеться,
І слово пророче те -
в віках не забудеться!
На зміну зіркам старим
Нові розгоряються,
І Світло нове з Гори
І знов розвидняється!
Кінчається шлях земний,
Новий починається,
Для справ осяйних, святих
Зі світлом душа стрічається!

Одних сліпить Світло,
А інших – Пітьма,
В одних зброя сили,
А в інших-Добра!
Одні обирають
Себе в Батьківщині
І як квартиранти
Живуть в Україні.
Для інших то Мати,
І вишня в дворі,
Де батьківська хата
І зорі вгорі!
Для них Батьківщина,
Як сонце в північній!
Родина – Вкраїна:
То свято в собі!

Ми поспішаєм, біжимо...
Скажи, куди? За чим? Навіщо?
В маленьких справах живемо
І нагинаємось все нижче...
Наш сенс буття - в земнім земне,
Серед людей ми лише люди
Шукаємо між них себе
І серед них себе ми губим...
Ми всі - як всі, одна мета,
Одні бажання й поривання,
Одна суспільна сліпота -
Матеріальні зазіхання...
Окремо, разом гребемо...
В речах буття і антитеза,
Існуємо, не живемо,
З усього робимо протези...
Навіщо все? -
Все те на дні,
Душі всього цього не треба!
Що має вартість на Землі -

Непотріб і сміття на небі!

Такі різні - сміх та й годі!
Що до купи їх звело?
Завжди поряд, поруч ходять
Близнюки: добро і зло.

Що одні добром вважають,
Інші мають те за зло!
Те, що першим заважає -
Те для інших ремесло...

Для одних суддя добродій,
А для когось звір і кат;
Всюди чесні, всюди пройди -
Хочеш смійся, хочеш плач...

Правда поруч із брехнею,
Рабство поряд з волею,
Без натхнення і з натхненням
Шлях в майбутнє створюють!

Для одних життя, що пекло,
А для інших пекло - рай...
Для одних в раю нестерпно -
Тож що хочеш вибирай!...

Так і ні: що плюс, що мінус,
Світло сяє де північ!
Дух життя – надії вісник,
Де він є - його нема...

Наша доля і недоля,
Кожний робить вибір сам:
Кожний хрест несе до бога,
Кожний свій будує храм!

Що мав завжди за головне,
За чим в житті жалів і плакав,
Що знав великим - там мале,
Що тут значне - з Гори ніяке!

Там інші цінності буття,
Там слава розуму і духу.
Мелодій всіх в одну злиття -
Її одну шукай і слухай!

Причин і наслідків ряд,
Падіння і новий злет!..

Якщо ти підеш назад -
То хто поведе вперед?!
Ти можеш піднятих вверх
І глянуть на світ з Гори,
Бо маєш у серці те,
Чого бракує другим!
За обрій зробити крок
Не кожен здатен, а ти -
Ти можеш сплести вінок
Для інших у цім житті!

Такі сумні й нещасні оченята,
Коли воно з батьками без батьків!
Здіймаються до бога рученята -
Надія й біль у погляді німім...

За що, за що? його карає доля?
Чия земна і неземна вина,
У тім що розум тоне в алкоголі
І що людського більше в нім нема...

То не хвороба знівечила душі,
І наперед ніхто із них не знав,
Що крок фатальний їх зробити змусить...
Шлях в небуття з них кожен сам обрав...

Воно ж ні в чім, ні в чім не винувате!
Воно ж таке безсиле і мале -
Рятуйте люди, дайте шанс останній,
Нехай людина між людей зросте!

Дороги і зорі, і долі в імлі,
Все звично й трагічно на рідній землі...
А там між зірками ні вітру, ні хмар,
Там крила спаливши, вниз падав Ікар...
Там коло за колом світила-вінки,
Там сфери небесні живі й гомінкі,
Супутники вічності зло і добро,
Щось тільки погасло, щось тільки зійшло...
І в тому єднанні безмежність і мить,
Той шлях, що у вічність предвічну лежить!
Все звично й чудово на нашій землі:
Дороги і зорі, і долі в імлі...

Стань і Богу помолись!
Помолись і попроси:
Боже людям відпусти
Їх гріхи, борги й прости!
Хліба дай їм! Дай води,

Долі дай! Не дай упасти!
Найстрашнішої біди -
Загубить себе, пропасти...
Сили дай все-все любити!
Не промучитись - прожити!
За пройдешнім не жаліть,
Що призначено-здійснить!

Пошук Сонця, пошук вітру,
Пошук хвилі і грози,
Пошук посмішки довіри
І щасливої сльози!
Боже дай нам всім натхнення
І екстазу для душі,
Щоб лились пісні в безмежжя
Крізь простори і часи!
Щоби знову заспівала
Україна, як колись!
Колискова залунала,
Дзвони небом полились!
Щоб нам Сонечко сіяло,
В душі падали зірки!
Щоби ми себе згадали,
Щоб себе в собі знайшли!

Поки Земля ще крутиться –
Боже кожному дай
Те, чим свідомість мучиться,
В чому шукає рай!
Розуму дай розумному,
Грошей багатому,
Вдосталь напиться спраглому,
Справи навек зятятому!
Волі подай невольному,
Учню – Учителя!
Жертви Вогню всесильному,
Жертві – Спасителя!
Кожному дай, що хочеться,
Те, за чим серце скучило –
Лиш би воно не плакало,
Лиш би воно не мучилось...

Проти вітру, чи за вітром,
В час призначений тобі –
Відлетить душа у Вирій,
Знає Бог один куди...
Необмежена роками,
Нагулявшись досхочу,
Помандрує між зірками

В світ, де Прадід Корочун!
А коли набридне жити
Без журби і без турбот –
Прилетить людей учити
Плакати й радіти знов!..

Сокира будує для когось палац,
І теше для когось хрест..
А що кому вийде: сума чи калач? –
Те визначить божий перст...
Одні майстри і тюрма одна,
І задум один, і храм!
Бери сокиру, прийшла пора –
Свій храм побудуєш сам!

Скільки листя і золота
Осінь розсипала,
Стільки ж доль по світу
З горем і злиднями!...
Кожен живе надією,
Може і збудеться:
Жне, що самим посіяно –
Шлях у майбутньому губиться...

Все по колу, все по колу,
Де початок, де кінець?
Все Його доступно зору –
Він Тіара і Вінець!
Стихне сміх і стихнуть кроки,
Все замре і все засне –
Бачить Він недрічним оком
Все земне і неземне!
Він і Задум, і Опора,
Він і Сіач, і Орач
Він і в радість, Він і в горі
Він Суддя, і Він Палач.
Ми живемо, поки любим,
Бо Він в кожному із нас!
В ньому Все, що є і буде,
Він над всім!

Він Простір-Час!

Він присутній, де відсутній!
І відсутній там, де є!
Бо усе, що є; що сутне –
Все живе і все святе!

Щоб там не було,
Скільки б не втрачав –

Треба просто жити,
Мріяти, любити,
Бо у світі цім,
Скільки б не надбав,
Нічого втрачати,
Нічого ділити!
Свічку запали,
Пращурів згадай,
Хліба дай голодному,
Спраглому води!
Щоб там не було –
Завжди пам'ятай:
Ти прийшов сюди,
Щоб себе згадати,
Щоб себе знайти!

Свій берег кинули колись,
Нам інший довго марився...
Своє не живши, прожили,
Що ж нам в кінці залилося?
В чужім краю – усе чуже,
Тут слово серце не зігріє,
Тут вітер хмар не прожене,
Бо вітер тут не рідний віє!
Чужим богам хвалу несе,
Чужі думки й пісні між нами!
І з кожним кроком, з кожним днем,
Себе й свій берег забуваєм...

Все так просто і непросто
В вирі днів, речей, дрібниць –
Нас обсіли, як короста,
Безліч справ, турбот, дурниць!..
Розумієш? – розумію...
Справ твоїх сміття – сліди...
Слів і дій... Дощі все змиють...
День за днем біжиш..., куди?!
Якось все виходить боком –
Не життя, а маяття:
Осягаєш крок за кроком
Сенс Небес і сенс буття...
Щось значне зробити хочеш,
Бути мудрим і святим!,
Та все робиш знов за гроші,
Поміж іншим, поміж тим...
Все так просто і не просто –
Як дійти до перемін?
Як напитись волі вдосталь?

Як піднятися з колін?..

За перехрестям доль,
За перехрестям днів
Інша чекає роль,
Нових мелодій гімн!
За перехрестям знань,
За перехрестям спроб –
Сонцем у небі стань
Людям світити щоб!

Не гріши на долю:
Плакати дарма –
Не шукай у полі,
Чого там нема!
Глянь, як з ранку, з ранечку,
Після зливи-дощику,
За туман-туманами
Сходить, сходить сонечко!..
Новий день засвітиться,
Ніч – вона розсіється,
Двері в світ відкриються
Серденько зігрється.

Що в житті ти встиг?
Доброго зробив?
Ні дітей, ні книг,
Ані мудрих слів...
Не садив садів,
В небо не летів,
Лише спав і їв,
Лиш себе любив...
Спробуй зупинись,
Подивись в літа:
Що ти залишив
Там окрім сміття?
Порожнеча днів,
Марність слів і справ,
Жив чи то не жив?
Був чи існував?
Вже не п'ятдесят,
Хоча ще й не сто...
Хто води подасть?
Стулить очі хто?

Боже, де Ти?! Боже, де Ти?!
Гинуть діти-пташенята!..
Чом мовчиш Ти?! Це ж твій Всесвіт,

Доля їх – недоля клята!..
Як та птаха полетіла
На край світу, в прірву долі...
І від відчаю зомліла
Мати, впавши серед болю...

Себе зрікаючись і долі
Ми позбуваємось п'їтьми!..
Ми вільні будемо в неволі,
Але то будемо не ми...
Ми дійсно можемо вернутись,
Та де той шлях до вороття?
Поміж людьми і сенс, і сутність
Земного дійства і буття!..

Багато званих, хто не озоветься,
Не відгукнеться, пройде промовчить...
Їм не дано ні гідності, ні честі:
Мета життя для них “як люди жить”...
Та в тім житті нелюдського тканина,
В тім животінні вибраних нема...
Де спить душа – немає воскресіння,
Для справ святих їх Бог не вибира!

Ще новий день по літньому рясніє,
Та вже осінній спів дощі ведуть...
Що жать пора – уже не пересієш,
Що відбулось – того не повернуть...
Пора збирать посіяне весною,
Пора орать, пора пересівать,
Пора вертать все зібране тобою,
Своє майбутнє в дітях будувать!

Колись ти був, як лезо у сокири!
Та нині все не так, як там було...
Весь обшир твій чотири на чотири
І обрій твій – змертвіле серця скло...
Не ворухнеться думка про небесне,
Не побіжить у розпачі сльоза,
Не завирує дивне і безмежне,
Не забринить у радості душа...
Та може статись сонечко пригріє,
Жива вода майбутнє окропить,
Нових мелодій дивосвіт повіє,
Душа воскресне! Знову будеш жить!

В димарі скавчить і вис
Білогрива самота,
Білий морок снігом сіє,
Все навколо заміта...
Біло-сіре все, все стерте,
Сіро-біле без коша,..
Під заметами планета,
Під заметами душа.
Жде сама чого не знає,
Жде – навколо пустота...
А вона чогось шукає
А вона мене пита:
Де межа надій і віри,
Добрих справ і каяття?..
Білий морок снігом сіє,
Замітає... Заміта...

Крізь безодню часу очі
В нас вдивляються з пільми:
Змії вічності і ночі –
В наші душі і думки...
Що вони від нас чекають
Між зірок і між небес?,
Чи за нами наглядають?,
Чи несуть свій древній Хрест?
Може їх долає спрага
Знань, емоцій, чистоти?
І вони, як боги, прагнуть
Сенс у Всесвіті знайти?!
Тільки очі, чорні очі,
Знов вдивляються з пільми,
Змії вічності і ночі –
В наші душі і думки...

Благословен, хто дбає про Вітчизну,
Її майбутнє, славне, осяйне!
Той, хто віддасть себе за Україну,
За отчий дім, за поле золоте!

Благословен той буде, хто навіки
Творцем нової України став,
Хто не чекав допоки скреснуть ріки,
А сам змертвіє і гниле ламає!

Благословен, хто в пошуку і вірі
Побудом все своє життя живе!
І хто всьому, в усьому знає міру,
Хто іншим Шлях в майбутнє прокладе!

Благословен, хто в мить тяжку не зрадить,
Хто з вами поруч в щасті і в біді!
Кого земні скарби повік не зваблять,
Той, хто живе для інших на Землі!

Благословен, хто клятву не порушить,
Хто йде шляхом служіння і добра,
Хто очищає тіло, слово, душу,
Хто світить всім, горить і не згора!

Благословен, хто учиться до віку,
Хто Всесвіт серцем Бога осягав!
Хто інших звав без користі, без ліку,
Хто не зламався, вірив і страждав!

Благословен, хто власну має волю,
Хто чесним був, хто рідних шанував,
Хто сам свою творив, як зодчий, долю,
Себе в собі щомиті будував!

Хто не чекав в житті на Божу милість,
А до мети невпинно, вперто йшов!
Хто сам себе, принизивши возвисив,
Згубив себе і сам себе знайшов!

Благословен хай буде той, хто Слово
Не марнував і інших не карав,
Хто прагне жити в Світлі і Любові,
Хто Горній Шлях на все життя обрав!

Із вічності Сонце!
Із вічності я!
Із вічності пісня
І доля моя!

Із вічності пряжу
Всевишній пряде,
Будує, руйнує,
Зшиває і рве!

Ми з часу приходимо,
В час ідемо,
Там будемо завтра,
Де нас не було...

Ми сієм, нас сіють
В безмежності літ!
Ми вічності сім'я,
Незмінне, як світ...

У темну зимову ніч
Через поля і доли
Вітер летів навстріч,
Гнав перекоти – поле...

І все замело кругом,
І все кругом біле-біле...,
Немов би зустрівся
З дитинства сном
Крізь лютий сміх заметілі...

Тіж довгі коси
Білих грив
Все бігли мені навстріч,
А я до тебе дитинство спішив
У темну зимову ніч...

Чи згубили, чи забули,
Де свідомості межа:
Переоране минуле,
Переорана душа...
І століття за століттям
Лихоліття в цім раю,
Жнуть чужинці душі-світи,
Залишаючи стерню...
Ділять всіх на схід і захід,
На бандер і москалів,
І ростять з нас пройди-зайди
На безпам'ятстві рабів.
Та недовго в Україні
Інородцям панувать –
Вже зростає і мужніє
Богатирська духу стать!

Той, хто у спогадах живе,
Той, хто в минулому – минає!
Він не потрібен. Про все те
Його в майбутньому не має!
Іди за грані осяйні,
Будуй майбутнє і відтворюй
Себе в собі! Крокуй в світи
І будеш доки будуть зорі!

Люлі-люлі моя дитино,
Гойда-гойда шляхи-дороги...
Люби сину свою країну –
В Україні твої пороги!
Не хились, не клянись, не скигли,
А навчайся творить світи!

Щоб всі бачили – ти навіки,
Щоб всі знали, що русич ти!

ГІМН СВАРОГУ

Поверта Сварог
Часу Колесо!
Мати Сва співа
Віщим голосом,
Що приходить час –
Час жертвності!,
Бути до борні
Нам в готовності!
Що настав той день –
Ми прокинулись,
На шляху батьків
Не зупинимось!
В Піднебесся! Під!
Здійма Крила Рід!
Із Небес Дніпра
Сяє Роду Стра!
Через Вирій днів,
Через буй вітрів
І Трисила лет
В нескінченість літ
Кличе Орій нас,
Чути Божа глас,
І Тараса зве
Заповіт!
Як один – усі
Даємо Русі
Клятву вірності,
Клятву гідності!
Шлях торують нам
Дзвони дійсності!
Духу руського –
Світло вічності!
Нам дано знайти
Все, що втрачено!
Зрозуміть дано
Ще не бачене!
П'ятим виміром
Свято віримо
В передбачене,
Нам призначене!
Ми до Дольного,
Ми до Горнього,
Ми до Вишнього
Підем по Землі!
В світлі й радості
З знаком святості
Роду Сваргою

На чолі!
Вже зійшла Зоря
Над зірницями –
Нам кувать пора
Волю крицею!
Бо орійці ми!
Бо слов'яни ми!
Ми є русичі –
Духу лицарі!

Моєї долі вісниця –
Сія з Гори Зоря
Містичним сяйвом Місяця
В небесний вир Дніпра.
Зоря надії світиться,
І кличе, і веде
Через пороги вічності
Туди в безмежжя, де
Все зникне і зостанеться ,
Де світло і пільма ,
Й нема тому початку,
Кінця тому нема ...
Нема нічого іншого,
Як Даний Шлях і Рух,
Від здійснення до здійснення,
Де Вишній сяє Дух!

Вершники мчать зі славою
Понад світами Вишнього,
Вісники Шляху Даного,
Духу Предвічного!
У Слові , у Світлі , в Звукові,
У силі тяжіння, в міцності,
Чудо творіння думкою -
Твориться Дійсність у Вічності!
Кожна безмежність обмежена
В світі взаємозалежному,
Мчать над світами Вершники
В даності не завершений!
Вишнього променю сутності,
Дерева вічного гілочки,
У волі своїй , і в скутості
Дарять надії зірочку !
Чорне і біле в єдності –
Грішне воно й святе,
Вершники мчаться Всесвітом
Тим, що немає, й є!...

Проростаємо корінням,

Розростаємось гіллям –
Ми єдині в Україні,
Будувать майбутнє нам!

Ми покликані, ми звані
Сенс буття знайти в житті!
Перші ми і ми останні,
На шляхах в нові світи!

В справах наших, в наших дітях,
В тім, що в часі проросте –
Хто в пільмі, а хто у світлі -
Ми будуємо себе!

Сидить на ганку Всесвіту старого
Бог, сивий Бог..., і люди біля Нього...

Всьому свій час: родитись, жить, вмирать,
Ходить, любить, поміж зірок літять.

Старіє все, все сходить нанівець:
Початок є і є всьому кінець.

Їх час прийшов, нові зростуть світи,
Новим Богам у Всесвіті іти!

...А Бог старий нові кладе латки,
Зшиває світ, що рветься на шматки...

Я повернусь сюди –
В забутий Богом край,
Де бігав я малим,
Де з Сонцем в жмурки грав.
Де вперше Хтось з Небес
Мені сказав: іди!
Ти пройдеш через все.
Цей світ пізнаєш ти!
Не вибирають тобі –
Тобі призначено
Не знайдене знайти,
Відкрити небачене!
Тобі уже дано
Учитись і учить
Часу веретено,
Майбутнього ключі!
Ти в даність маєш вірити,
Що лине від зірок,

І серця сьомим виміром
Зробить наступний крок!
Нехай душа літа –
Неси розп'яття хрест,
Відкрий очей врата ,
Щоб твій народ воскрес!...

І вниз з Небес, летіти вниз
У світ людей, де пекло скрізь
І рай , з якого ти біжиш,
Щоб осягнуть небесну вись!
Щоб там пізнати добро і зло
І кривди сміх, і правди знак ,
І біль , і спрагу , і тепло
Людських сердець, кохання смак!
Щоб все узнати, пережити;
Щоб знати як плачуть , що болить !..
І лише знизу, впавши вниз,
Злетіти у небесну вись!

А він літав – не долітав,
А він співав – не доспівав,
А він не думав – не гадав ,
Що Вирій там, де не чекав...
Що міг зробити – не зміг, не встиг ,
Бо вірив: буде жить і жить ...
Та на Землі впав оберіг
І скам'яніла в часі мить .

Трава засохла , лист зліта ...
І сивина між зорями ...
Шляхи життя, твого життя ,
Заносить пил історії ...
І не збагнуть:навіщо те ,
Що відбулось, і що забулось,
Що з того вічне і святе ,
А що вітрами в вічність здуло!

І сталося так – вони пішли
За обрій днів , за межі снів...
У самоті стоять лани ,
А у синів нема батьків...
Де друзі, де? Де вороги ?
І хто у тому винуватий ,
Що в вирій разом відійшли
І ті , і інші в час триклятий...

Люди ходять . зазирають:
Хто у пекло, хто у рай;
Щось на себе приміряють,
Щось для себе вибирають,
Щось шукають...тільки що?
Біля пекла, біля раю ,
Та ні в пеклі, ні в раю...
Вони ходять і питають,
Що кого і де чекає?
І живуть вони нащо?
Ім того ніхто не скаже,
І ніхто не розповість...,
Доки час їх не настане
Й шлях не ляже в інший світ...

Не заблукай, не забувай,
Додому сину завітай!
Зайди у дім, до столу сядь,
Перебери дитинства гладь!
Рушник надії розстели,
Налий холодної води ,
Окраєць хліба відламай,
Черствий дитинства рай згадай!...

Шляхи пройдешні час злама,
Скрізь сніговій
без силуетів,
Нема кордонів, меж нема –
Скрізь салілама!
і безмежність...

Втрачає контури життя,
Ілюзій цвинтар в безпросвітті...
Пустеля доль така ж пуста,
Як майже все у цьому світі...

Свій хрест крізь час ми несемо,
Ми сієм долю зернами!
Ідуть усі, і ми йдемо,
Сліди зникають в темряві...

Карбуєм кроки і слова,
Життя карбуєм славою!..
І поки ще душа жива
Ми тризну тричі справимо!

Коли вас зустріне, підхопить журба,
Коли самота на одинці –
Калина лікує, лікує верба,

Лікує глибока криниця!..

Чим глибша криниця – чистіша вода,
Чистіші думки і бажання,
Розвіється сум, і покине журба
В ту мить, як засяє кохання!

Крізь білий простір в білу ніч,
Через безпам'ятство сторіч
Зове і кличе неясить,
Когось шукає кожну мить...
Поміж небес, поміж зірок
То замовчить, то залютує –
Шукає в безвісті зв'язок,
зв'язок, якого не існує...

Наливши золота по вінця,
Заполонивши світ в блакить,
Кує вінчальні осінь кільця,
Вінки дарує – будем жити!

Яке то свято – посмішка дитяча!
Яка краса в допитливих очах!
Щасливий той, хто розуміє, бачить
Майбутнє наше в зоряних серцях!

Скільки не бий поклони –
Не замолить гріхи,
Не відмінить прокльони,
І не простить брехні!..
Вічним безслав'ям і славою
Не поділить, що знайдено –
Судді між Богом і владою
Судять людей неправдою...
Все що було, що маємо –
Все суєта суєт,
В скло безнадії вкраплене
Нове падіння і злет!
І скільки прохати не будеш ти
Бога: прости, подай!..
Чого заслужив – усе збудеться,
Грішне не пустять в рай.
То ж не проси, а виконай! –
Маєш своє пройти!
Маєш дійти до вишнього,
Маєш себе знайти!..

В марнотратстві слів і днів.
мрій мереживі,
В пустоті думок і дій,
і в їх тисняві,
Поза межами буття,
скутий межами,
Ти існуєш, не живеш,
кажеш: вірую!
Міражі скарбів земних –
злидні-злиднями!..
Лізеш вгору, що є сил
понад прірвою,
І як міриш іншим ти,
давиш силою,
Воздадуть тобі за все
тою ж мірою!
Маєш наслідки причин –
в недоречності,
Ти шукаєш долі сенс –
в недоцільності,
Та загубиться життя –
у безмежності,
В порожнечі слів і дій –
в рамках вічності!

Нема початку
в хаосі й кінця,
В нім свій порядок
і свої закони:
Без помилок
не пояснить життя,
І як з мутацій
виникає слово...
В яким законі
сказано про те,
Хто нас веде?
Хто програмує долю?
І чи зосталось
в ній хоч щось людське?
Чи сто відсотків
в нас кармічна воля?!
Все, що існує,
все, що тільки є –
То течія
свободи й несвободи,
І береги
буття і небуття,
Де є місця
для вибору і броду...

Час настає падінь і катастроф,
Бунтує люд
і бунт між небесами!
Із душ людських
зривається покров
І зло твориться божими руками...

В часи такі змішаються в одне,
Той хто правий
і той хто винуватий:
Небесне - для небес,
а для земних - земне,
Кому сіяння, а кому прокляття...

Протистояння шлях,
Пристосування шлях...
Є два шляхи в моменти рівноваги:
Є віри знак
І є зневіри страх,
І до життя невиразима спрага!

І кожний вибира,
І кожний обира,
Що в цім житті кого і в чому звабить,
Шляхи, в яких
Тяжіння до добра,
Чи існування, користі і зради...

До ангела звернись,
У біса попитай:
Що буде на землі? І там на небесах?
Подумай, зваж на все
І рішення приймай,
Бо доля і недоля
Землі в твоїх руках!

І щоб там не було,
Чиї б не чув слова,
Не поспішай судить
І пам'ятай завжди:
Що у тобі сам Бог
І поряд Сатана!
А ти дитя Землі,
І що людина ти!

Вихори, вири,
надія і страх,

Мандри, меандри
в думках, почуттях...,
Колесо долі,
життя течія,
Де в ньому ти?
І навіщо в нім я?
Чом не відкриє нам очі на те
Бог, чиї діти
були ми і є?
Чом поєдналось
в нас грішне й святе?
І що другорядне,
а що головне?...

Страшніш війни,
Страшніш голодомору,
Страшніш стихій
І негараздів всіх,
Часи, коли живі гниють народи,
Коли розтління
І розпуста скрізь...

І це сприймається
Як явище звичайне,
І чим брудніше –
Тим крутіше все...
Все нині супер –
Те, що аморально,
Те що до прірви
Нині нас несе...

І хто зупинить
Те, що безупинне,
І прийде хто
Збирать і лікувать?
Не кидай Боже
Неньку Україну
На призволяще-
Гнить і помирать...

Коли все навколо втрачає свій образ
І падають зтрюхлі церкви й образи,
Тоді обереги безсилі в дорозі.
І бог не врятує, проси – не проси...

Тож як перемін вітер дивний повіє
І райдуга встане на весь білий світ,
Броню одягайте із світла і мрії,
І в світлі зростаєте! І в світло ідіть!

* * *

Летять ключі...
І тужно, і журливо
Зовуть з собою в вирій, в далечінь...
А я стою, злетіти ввись безсилий,
Один під небом
І в думках один...

А в них надії
Й мрії лише тіні,
Де клятв туман
І слів дорожній пил...
Знесуть останній лист вітри осінні
І, заблукавши, виб'ються із сил...

Шляхи життя лягли хрестообразно,
І кожен шлях – за обрій, за межу,
І крок по них – як долі меч невчасний?
А може меч давно зітлів в іржу?

Як зрозуміти в чім твоя Авеста?!
Як вибрати те, чого не знаєш сам?!
В той час, коли стоїш на перехресті
Й ніхто не знає, що чекає там...

Там між зірок,
За межами Землі,
Червоним оком
бог війни чекає,
Щоб підросли
нові вовки й орли,
Що хочуть крові
І її шукають...
Далеко він
допоки між людьми
Людські стосунки
і не вовча влада,
Та лише хтось
змахне мечем війни -
Він тут, як тут,
і розум не зарадить...
І доки не наситяться орли,
Не переділять
Вовчі зграї доли –
До Марсу йтимуть
душ людських полки,
Заради грошей, слави і престолів...

Сконцентрується розум у слові,

Особистості змінить стан...,
І закінчивши справу – знову
Він розсіється, як туман...
Та побачимо інші плани,
Нас покличе нова мета!
І вона новим Сонцем стане,
Поведе по нових світах!

Що може бути краще за життя,
Де все відходить і приходять знову,
Де по весні буя, цвіте земля,
А восени барвінок колосковий?!

І пада зерня в землю до весни,
І сонця там в зимовім сні чекає,
І скрізь, де сяють весняні зірки,
Нове життя й нові світи зростають!

Яким страшним оралом по тобі
Пройшло життя?
І де в тім Божа Воля?
Живеш? Існуєш? Сам несеш в собі
Сліди своєї долі і недолі!..

Ти для душі окреслив горизонт,
Сам обирав кому продати душу
І сам прийшов на власний ешафот,
І розплатитись сам за себе мусиш!..

Там де орано, переорано,
На межі світів, де зійшлись Світи,
Де дозволено, й недозволено
Хочу ти сказав, та чи можеш ти?

Чи достатньо сил, волі й розуму?!
Та чи досить знань?
Чи є віра в те,
Що лежить твій шлях
поміж зорями
Й те, що робиш ти –
добре і святе?

Осінь..., вирій серце крає,
Вітром лист з дерев зриває,
Час пройшов – його немає...
Не надіюсь, не чекаю,
Щось знаходжу, щось втрачаю,
Задивившись у вікно....

А там в сивому безмежжі
Стоять хмари, наче вежі !-
Сіють морок і сльоту
Де ж куди все те поділось ?
Що було і що судилось ?...
Лине вічність в пустоту

Ой задув , подув
Вітер західний....
І приніс , наніс
Чорних – чорних хмар...
Де ж ти був , де був
Боже праведний ?!
Чому в морі сліз
Серце палить жар ?

Полетів би я ,
Все покинув би ,
Якби все було ,
Як було
Та тремтить душа –
Не покинути ,
Крилонька звело –
Не полинути

Ой задув , подув
З сходу суховій ...
Запекло – спеклось
Втрое , вчетверо ...
Чи то я заснув ,
Чи регоче змії ?
Що було – пройшло ,
Не повернеться

Полетів би я
Понад хмарами ,
Попід зорями –
В далечінь !
Всіх простив би я ,
Й тих , що зрадили ,
Щоб всім порівну
Линув в небі дзвін ...

Ой задув , подув
Вітер з півночі ,
Душу понесло ,
Замело ..,
Щоби я забув ,
Де я жив , де був
І де те весло ,

Що мене вело....

Полетів би я ,
Змахнув крилами ,
Але зламані
Крила ті ...
Над землею я
В небі синьому ,
Та блука душа
У пільмі

Ой задув , подув
Вітер полудень !...
Та ніяких змін
Не приніс ...
Де я був – забув
Холод з голодом ...
Луна, лине дзвін
Там, де був, де ріс ...

Полетів би я ,
Все покинув би ,
Та куди летить ,
Ой куди ?
Над Землею я
В небі синьому ,
А душа літа ,
А душа болить ...

В рядках життя і поміж строф
Знайоме все до болю:
Слов'ян не любить Саваоф,
Сварог дарує долю!

Сварог , як батько ,– в кожному з нас,
А наша доля в Бозі;
Ми тілом в Сварзі повсякчас,
Душа – в Сварозі!

Хоч осінь зимно в душі диха
Й летять у Вирії журавлі,
Не може бути вічним лихо
І запустіння на Землі!..

В краю Дніпра, що Раєм зветься,
Постане Духу Віщий Хрест!
І віщим Словом озоветься,
І віщим стане божий перст!

Настане час і світ побаче,

Як Сонцем сяючим в імлі
У Сварзі Вісник божий скаче
І зорі на його чолі!

Весняна повинь з розуму нас зводить –
Захопить вмість і душі, і серця!..
І в тій воді ніхто не знає броду,
І тій воді ні краю, ні кінця!..

Струмить, біжить, вирує світом вічність,
Все оживає, все буяє скрізь!
І час життя, як кольорова стрічка,
Дзвенить піснями радості і сліз!

Яка в тім велич!, течія нестримна!
Які глибини й сили вишини!
Розкуй думки, весні розкрий обійми,
Іди в полон кохання і весни!

Вище небес мелодія нестримна,
Дзвенить в душі, гуляє по ланах!
Та звідки в ній така невиразима,
Космічна туга в слові і в піснях?

Звідки така жура за рідним краєм?
І смуток часу в думках кобзарів?
В піснях батьків за втраченим Дунаєм,
За шляхом душ між Лети берегів...
Чи так було? Чи так і має бути?
І чом у мріях тисяч поколінь
Живе надія, спогадами тужить
І кличе нас в космічну далечінь?!

Володар – час в земній оселі...
Всі наші справи, кожен крок –
Все перетвориться в пустелю,
Де лише вітер і пісок...

Де лиш бархани і бархани,
Як тест останній для душі,
Останній тест випробування
І спалах Духу на межі!..

Перемін, що настають, відлунням,
Без жалю, без страху й каяття
З рівноваги вибилися гуни,
Задаючи новий ритм буття!.

В рух прийшли полярні Світла сили,
І ніхто не зможе зупинить
Чорно-білі Сонця й Тіні крила
Прометея, що в Світі летить!

Бо в нелюдських часу інтервалах
Лине жахом магми з надр імлі
Крок стихії, грізний, небувалий
Перемін на Небі й на Землі!

Які гріхи в житті своєму маєш?
І в чому неоплатний долі борг?
Не знаєш ти...
Ніхто того не знає,
Що на терези нині кинув Бог...

Що нас чекає?...,
Чим все відгукнеться?
Чи залунають нові кольори?
Бо в Світлі Духу раптом, загадково,
На небосхилі вималює Слово
Нові шляхи, видіння і зірки!..

Проходять дні недоброю ходою...
Пусті діяння
і пусті слова,
Допоки душі чорною водою
Вік двадцять перший
чорно залива...

В космічних справах
ми себе шукаєм
Ми пишем книги,
линем в небеса,
Та все навіщо?
Все свій сенс втрачає,
Якщо народ,
напівживий згаса...

Прикметник часу,
Дієслово слави...
І хто ти сам,
Як цілісність в житті?
Ситуативно
Сам себе розважиш,
Щоб зникнуть завтра
В снах і забутті...

Помреш, як всі,

І слави дим розтане,
Тебе забудуть
І тебе не стане,
Все піде в прах –
Твоя любов і страх,
Все перетліє
На житті ланах...

Бо твоя велич –
То душі омана,
Бо знаєш сам,
Що ти і лише ти
До світла маєш
Шлях пройти останній,
Щоб досягнути
Світла Висоти!

По подобі своїй
і по образу
В дітях ліпимо,
творимо ми,
Що найліпшого
в баченні розовім,
Що цінуємо поміж людьми!

Зберігаємо їх ми і кутаєм,
А вони –
як рослини в пітьмі:
Не зростуть
волесильними, мужніми,
Бо вони –
в гіршій копії ми...

Не мішайте ж рости їм,
зростати,
Не долайте за них перепон:
Їх життя, їх здобутки
і втрати
Віддзеркалить космічний закон!

Навколо люд –
живе одною миттю,
Живе, жує –
все мороком покрито...
Ніхто не хоче бачить навіть те,
Що в мить наступну
вітром проросте!

Сліпа гроза,
сліпі у долі очі,

Сліпі думки,
земні і не пророчі...
Сліпі серця
в часи незгод і збочень –
Та жить життям
таким душа не хоче!...

Усе живе-
воно живе і смертне:
Пройшла весна
і літо відійшло,
Останній квіт –
осінні хризантеми,
Життя згаса,
немов і не було

Народе мій, про тебе вже не йдеться:
Твоя домівка сива і пуста...,
Морозний вітер
сміхом озоветься,
В оселях рідних
скиглить, завива....

Приходить час -
зима снігами крутить,
Під свій покров
взяла Покрова все;
Хвиля життя
накотиться, відступить,
Та прийде час -
все знову оживе.....

Весна заповнить
Землю першоцвітом,
Зазеленіє, забуває все!,
І будуть знов
народжуватись діти,
Пророчим словом
мій народ зросте!

Триглав Тристан у Трої підіймає!,
Ра триєдиний сяє в Вишині!,
Вінок вінчальний Тара одягає,
І на Землі-троянди неземні!

Найбільше свято, що одвіку маєм,
Найвищий символ святості в житті -
В zenіті літа Троїцю стрічаєм
І в небі лики Бога золоті!

Чи то зійшов на кручу лицар?
Чи кінь небесний в борозні?
Чи може сріблом повний Місяць
В Дніпровій бавиться воді?

Все оповила тиша ночі,
Повзе туман з води в гаї,
Русалки козаків лоскочуть,
Любов щебечуть солов'ї!...

Навколо казка! Рай, та й годі!
Навколо пахощі рясні...
І лине вічність небозводом,
І розсипає зорі в сні!...

Я дарую любов свою Всесвіту,
Усвідомлюю відстані й дні,
Як і всі розумію в безсмертності –
Непотрібність і зайвість її...

Та ніщо не зупинить омріяне,
Не погасить бажання палке! –
Шлях життя свій жертовністю міряти
І любити цей світ над усе!

Шляхи життя: добро і зло...
Хто йде по них? І хто те знає,
Де перевесло? Де весло?,
Куди йдемо?, Що нас чекає?

Пророків безліч і пророцтв
Від Атлантиди до Грааля,
Безмірно свідків і свідоцтв –
Ось тільки вісників не має...

Коли усім стає все зрозумілим,
Що вибрати і як у світі жити –
Як серед бурь і пристрастей незмінних
Новий мотив над Світом зазвучить!

Наперекір мелодії стоплинній
Нова в серця пророче заструмить
І неосяжні обрії відтінить,
Покличе нас у зоряну блакить!

Ніхто не зможе їй зламати крила,
Ніхто з богів не зможе зупинить –
В ній неземний відчуєм подих сили,
Жагу життя, творити і любити!

І тема змін враз стане головною,
Час перемін відмінить всі часи,
Засяють лики дивною красою
На перехрестях Неба і Землі!

Крутяться долями кола Сварожі,
Зірка вечірня на небі сія!
Жити інакше на світі не можу –
Проситься, лине у вічність душа!

Хоч і не все розумію і знаю –
Випити маю я даність сповна!
Все передбачене виконать маю,
Шлях свій земний я пройду до кінця!

Вінок в вінку,
вінками роки...
Колеса доль,
течуть життя стрічки...
Куди, кого,
коли покличуть зорі?
Кого, куди,
які ведуть стежки?!
Я зупинюсь, я вічність
слухать стану,
Я подивлюсь
крізь час на всі світи!
І на зорі,
прокинувшись до ранку,
Нап'юся Сонця,
неба і роси!
Почую те,
що вічне і предвічне,
Відчую дотик
Сварги до душі,
Щоб зрозуміть
навіщо все, навіщо?
Чому стрічками
розплелись вінки!...

Шукаю я:
хто вибраний, хто званий?
Скільки очей –
та де ті серед них,
Хто піде поряд,
хто над світом стане
Серед сліпих,
байдужих і глухих?!

Голос Небес зове,
гукає, кличе!
Прошу його –
мені допоможи!
Знайти шляхи
туди, де сяє Вишній,
І попре все,
куди нам всім іти!

Нема пророка...,
і не мудре слово,
Якщо всує
від ближніх прозвучить...
Не зрозуміть
його у сенсі новім –
Значне зблизька
не чуть, не розрізняють!..
Лише тоді,
коли в глибинах часу
Воно могутнім
деревом зростає,
Тоді зорею стане і засяє,
Почують всі
пророче слово те!

Якщо ти вдома- наче на чужині,
Навколо мова і мораль чужа,
То не у хворої людини
Хворіє розум і болить душа!..

І ти в господі власній не господар,
І не визнає тебе твоя рідня...
Панує в хаті злодій-іноходець,
В чужих руках твоїх батьків земля!..

Тобі шепочуть- ти ніщо народе!
Ніякий ти серед народів всіх!
Панує пан, тебе грабує злодій
І то їх право, що для тебе гріх...

Коли ж проснешся люде мій нарешті?
Коли захочеш, зможеш зрозуміть?!,
Що в планетарній, конкурентній
Борні ми скрізь і завжди будемо жити?!

Що повсякчас, у всьому білім світі
Іде жорстока, вічна боротьба
За час і простір, за окрасу хліба!
Що друзів в тій борні у нас нема...

Коли сліди стираються безслідно
І пам'ять швидше мертва, ніж жива ,
Тоді іде сліпий за божевільним ,
Іде крізь морок світла й каяття!...

І чи впаде з очей людей облуда ?
І чи засяє Сонце з вишини ?-
Вола єство: відчуйте Бога люди,
Почуйте Слово і прозріть Шляхи!..

У ті часи, коли Земля
Сатурна цикл завершила,
Пітьма на Русь ярмом лягла:
Останні стали – першими...
Де розум русів?,
Велич де?
Хто повадир?
І де спокута?
Чому народ за катом йде,
П'є сонця чорного отруту?!
Зміїний шепіт слуха...,
Чом?
І чому вірить іновірцям?
Чужим богам чом б'є чолом?
Себе соромиться!, боїться?
Коли ж нарешті, на весь зріст
Постане Русь?,
Розправить плечі?,
Коли ж засяє на весь світ
Її космічна суть і велич?.

Можливе все, і навіть неможливе,
Бо кожне слово, кожна в світі річ –
Значне усе, вагоме і важливе,
Коли ти в серці з Богом віч на віч!
Збагнути можеш те, що незбагненне,
А у звичайнім – незвичайну суть!,
Щоб досягнути те, що недосяжне,
І невідчутне для других відчуть!
Перебороти те, що непоборне,
Переболіти пережити мить!
І усвідомить чудо в світі бути,
Кохать, страждать і сподіванням жити!
Сприйняти те, що нині несприйнятне,
Невідворотне в часі відвернуть!,
У світі цьому людям світлом стати,
Високим навіть у найнижчій буті!

Встану рано
До схід сонця,
Стану, Богу помолюсь!
Задивлюсь
У сиву осінь,
До калини доторкнусь...
Закружляло вітролистом,
Засумую ковилем,
На зорі
Криштально чистій
Злечу в небо журавлем!
Закурличу і покличу
Всю рідню, всіх тих, хто свят:
Летіть діти в Україну
Серцем неньку обійнять!
Як до мами притуліться,
Сповідайтесь! Знайте те,
Що для Вас найважливіше
Майбуття її святе!

В космічній ритмі
світяться зірки,
Зростає розум
в діях осяйних,
Доль наших боги
творять сторінки
І на скрижалях
пишуть золотих!
Всьому свій час!
струмить життя ріка,
Не підганяє
і не доріка,
Тече собі у сонячну блакить,
Радіє, плаче,
любить і болить!
Не треба долю
тринькати, марнувати:
Є часу плин,
життя без вороття!
Не буду я занадто поспішати
І гуму – час
тягнуть не буду я!

Щоб зі мною сталося!,
щоб воно було? –
Я того не віддаю
і не знаю я,
Коли б з малу – малечку
душу не наповнили
Мама колискова,

Світло Кобзаря!
Коли б не торкнулися
серця глибини
Добрі і зажурені
прабатьків пісні!,
Про дідів – козаків,
славу й каяття,
Про давно минуле,
гіркоту життя...
Про діяння лицарів
духу й розуму,
Тих кого ми славимо
і возносимо !
Щоб зі мною сталося –
сам не знаю я,
Як би не Вкраїна,
Світло Кобзаря!

Від хижого звіра
добра не чекайте!
Але й не ховайтесь,
в жаху не тікайте!
Дивіться уважно,
шануйте, пильнуйте,
Господаря в Домі Земнім -
не турбуйте!
Все складно в цьому світі,
і все дуже просто:
Не лізьте туди,
куди вас не запросять!
Життя – воно всюди!
і під небозводом
З статутом своїм
до сусіда не ходять.

Не тільки на нашій планеті
Народи -
Живуть між планетами
інші істоти!
Життя безголосе,
й життя вогняне,
Життя воно всюди,
воно – все що є!

Тож будьте кмітливі
і будьте уважні!
Себе поважайте,
і будьте на варті!
Ми всі – як усе.
ми – частина складного –

Живого, розумного,
й дуже простого...

Доле твоя, долечка –
Посивіла, зблідла...
Та не маєш злата
І не маєш срібла...

Залишився смуток...,
Що іще сказати?
В чім твої здобутки?
А у чому втрати?..

.
Що посіяв доброго,
Славною і вічного?
Плазував і мучився,
Чи мав крила вільні?

В справах злету розуму
І душі жертвності
Ми себе возносимо
Все віддавши повністю!

Хоч не маєш злата
І не маєш срібла,
До зірок піднявся ти
На шляху до Світла!

Ми різні всі
і схожі водночас -
В житті до школи
ходим в перший клас...,
Життя – учитель:
хвалить, доріка
І кожен день
до дошки виклика!..

Хтось прогуляв,
хтось вивчив все на п'ять,
А хто стояв –
залишився стоять...

Той, хто долав,
продовжує долать,
Любить, страждать
і сенс життя шукать...

Серед людей,
думок, бажань – війна!
І вісь душі –
така ж як вісь земна...

Одним дано,
а іншим – хто те зна,
Хто долю нашу творить і лама?..

В космічній ритмі світяться зірки,
Зростає розум в думках осяйних,
Доля наших боги творять сторінки
І на скрижалях пишуть золотих!

Всьому свій час! Струмить життя ріка,
Не підганяє і не доріка,
Тече собі у сонячну блакить,
Радіє, плаче, пестить і болить!

Не треба долю тринькати, марнувати:
Є часу плин, життя без ворота!
Не буду я занадто поспішати
І гуму-час тягнуть не буду я!

Нам Кар(м)и закон неписаний,
Одвічний він,
як і світ!
Бо як живемо,
як мислимо,
В кінці всі складають звіт!..

Всевишній життям випробовує,
Спокусами де,
де хворобами,
Синцями, скарбами і втратами,
На волі, без волі,
за ґратами...
А ти не піддайся відчаю,
Коли випробовують вічністю!
Та не понад сили – засвідчено:
По цілях, по розуму, здібностях!

На варті все:
і небо і Земля,
На зламі ночі,
і на зламі дня!...
Одна Землі півкуля гомонить,
Поки друга,
наморена,
мовчить....

Хвиля життя
 планетою біжить,
І все любити,
 жити все спішить!
Земна у тім
 і не земна краса,
І в ній душа
 кохається, зроста!...

У світлі дня
 і в саяві ночі
Бачу шлях свій в далині
Та не можу
 і не хочу
Відірватись від Землі
Я покинути не хочу
Рідні хати
 і стежки,
Маю бути на сторожі,
На останнім рубежі!

Щоб ніхто не зміг порушить
Доль перебіг,
 сенса буття,
Зруйнувати зорі-душі
На межі добра і зла!

Коли те сталося?
Відбулось коли?
Коли скривились божих доль прямі?
І ходять боги, падші, по землі
Серед людей,
 блукаючи в пітьмі....
Піднятись вверх –
 один - єдиний шанс
Через жертвність,
 духу надбання!
І доки плин подій
 із часу в час,
Віддай усе:
 життя, пісні, знання!
Тобі дано
 і даність ту неси,
Віддай себе,
 тоді іди з Землі!,
Туди де Сонце,
 де діянь часи,
Куди твої батьки й діди пішли!...

Все що було, що нині є,
Все, що дано нам в чутності,
Проявом Духу є,
Дерева вічного сутністю!

Люди, зірки і атоми -
Все те живе-у дійсності,
Все те розумне в самоті,
В єдинім потоці вічності!

Мої співвітчизники! –
Ви українці!
Земні і небесні
араттці, трипільці,
Сумери, кімери,
пелазги і антці,
Етруски і руси,
сівери й полянці !
Сини духу Ра,
ви Сварожі обранці,
Ви Одина очі,
ви Божа посланці:
Ідіть заповіданим
Орієм шляхом,
Долайте без сумніву
даність, без страху!
Ні в день, ні в ночі
очам шляху не видно,
Бо Шлях, той що Даний,
майбутнім покритий!
Уважними будьте,
дивіться, пильнуйте
І слухайте Всесвіт,
в готовності будьте!
Мої співвітчизники! –
Ви - українці.
Земні і небесні
посланці космічні!
Ви – першопроходці!
Ви лицарі Волі!
Ви - перші й останні,
Ви – вісники Долі!

І перший дощ,
і перший грім з небес,
І щастя сльози,
зір іконостас,
І вічність та,
з якої ти воскрес –

Було і буде,
наче в перший раз!
І перший крок,
слів перших таїна,
Скарби життя
і перше почуття! –
Кохання смак!
І знов весна-весна,
Невиразиме
щастя відчуття!
Скрізь вир життя,
Щебечуть солов'ї,
Буя весна,
в піснях цвітуть сади!
Води живої
сповнені дощі,
Весна віднині
всюди й назавжди!

На слова вірша О. Блока
«Незнайомка»

В вечірній час, у час призначений,
Видіння чудиться мені –
Дівочий стан, ніким не бачений,
В нічному мариться вікні...

Без попередження, в тумані,
Завжди чарівна і одна,
Вона з'являється незвано,
Сідає поруч у вікна!..

Той незнайомки профіль дивний
В моїй свідомості живе;
Бездонні очі, темні, сині,
Єство заповнюють моє...

І в срібло місячне закутий
Вдивляюсь в ніч, крізь чорну даль...
І бачу рух для всіх нечутний,
Дівочих повіків вуаль...

Нам таїна світів дарована,
В ній срібло Місяця... Чиє?
І я тим сріблом зачарований,
І серце тоне в нім моє...

Наснився сон: давен дива минулі...
Не розрізнить де тіні і де я,
Де час людський і де кує зозуля,

А де віків і міфів течія...

Все в сні хистке -

чи жить, чи ворожити ?

Тут в леті лань

і стогне тятива..,

Бо мить як рік,

і рік вмістився в миті,

А ніч тече, снить долі

і дива...

Все рідше знаки і прикмети віщі,
І все частіше в присмерку вуста...
Трава безпам'ятства зростає вище,
Ще глибше річка сну і забуття...

І тільки те, що дійсно відбулося,
Те тішить серце, заклання чита:
Сплелось коріння і гілля сплелось –
Свята в них сила і любов свята !..

Ми дивимось з вами назад і вперед,
Відколи існуєм - шукаєм довкола:
Тут правда говорить вустами легенд
І плаче свобода очима неволі...

Шукаємо долі шляхи і міста,
Від щастя літаєм і мліємо з болю!..
Шукаємо сенс і змістовність життя,
І світла у Сонця, і вітру у полі...

Біда закрила очі козакам
І ніч закрила світ над головами...
Земля, як мати, мліла з болю там,
Ламала руки з горя над синами...

Молилась небу, сонцю і вітрам,
Плачем дощів біль серця гамувала...
І дике Поле дичавило там,
І розбрідалось поле бур'янами...

Життя ріка –

я думав: назавжди!

Та глянув якось

і душа зомліла:

Життя текло,

мов річка без води,
Ріка давно зміліла, замулилась...

І відтоді шукаю джерело,
Щоб втамувати спрагу,
щоб напитись!
Щоб не зів'яло серце, щоб знайшло
Води живої сонячну криницю !

Усе отут моє і не моє...
Як ластівки у небі наші мрії –
У них є дім, і крила у них є,
А ми питаєм: де наш з вами вирій?

Над перехрестям Місяць зупинивсь
І молиться за нас під небесами!
А ми йдемо... Чи дійдемо колись
Туди, де народилися ми з вами?!

Де продаж талантів -
На ярмарку доль,
Яку тобі грати
В майбутньому роль ?
Кому продаєшся ?
Купуєш кого ?
Від кого тікаєш ?
Шукаєш чого ?

Тут боги торгують,
Тут всякий товар:
І оптом і в роздріб –
Базар є базар...
Тут душі на продаж ?
Небесні й Земні,
Таланти дешеві
І ті, що в ціні !

Багатий бог може,
Що хоче робить:
Свідомість розширить
І душі солить!..
А бідному в бідності
Діять і жить –
На пару таланів
Талант не купить!..

Тож ти чоловіче
Не йди на базар:
Ти Божа Людина,
Ти Бог - не товар!

Нікого не треба
Тобі купувать,
Але і себе
Не давай продавать !

Гримлять засови заржавілих брам:
Час випускати старих рабів на волю !
Та де ж вони ? Вони лишилися там
Вік доживать у рабстві, у неволі !

Незнаний волі світ лякає їх,
Нове для них страшніше за неволю !
Вони готові винищити тих,
Хто добував для них жадану волю !

Тож закривайте двері клятих брам,
Де посивілі душі доживають...
Спішіть на поміч юним зірочкам –
Хай хоч вони людьми нарешті стануть !

По всій планеті
в дзвонах звонарів,
На хвилях всіх,
в законах паперових,
Скрізь чути: воля ! –
у потоках слів,
Ви кольорові
серед кольорових...
В словах нечесних,
надто голосних,
Того не чути,
що вслухатись змусить –
Кайдани збиті
з ніг і рук людських,
Та ще страшніші
в розумі і в душах !..

Як диво дивне,
просто, без прикрас
На зміну часу прийде інший час,
Сузір'я змінить,
зміняться віки,
Нові закони
висвітлять зірки !..

У часі все зростає до небес,
Життя вирує
без кінця, без меж !..

І водночас: з зорі і до зорі
Руйнує час мораль і вівтарі...

Що розцвіло –
те завтра відцвіте,
Що юне зараз –
постаріє те...
Та хто чекає, чує,
той прозрів –
Той бачить в часі рух нових світів !..

На них сутани і хрести,
На них шкірянки і погони!,
Та не добро у них святе,
А гроші, пузо і корони ...

Масони то, каменярі,
Сатурна чорного порода,
Женуть людей в багно з Гори
Під гаслом рівності й свободи ...

Звідкіль чума на вісь земну?
І як короста – душі-злидні ...,
Хто перший ту почав війну,
Не оголошену донині? ...

Врятує хто? Спокута де?
Чому од віку і до віку
Хтось на налигачі веде
Люд безсловесний і безликий?..

Де порятунок? Захист де?
Хто двері тюрем-душ відчинить? !.
Хто пересіє поле те?,
Закляття хто богів відмінить?

Незмінне все і плинне водночас...,
Все має сенс і все його втрачає...
Ось є воно і вже іде від нас,
Проходить все, все в безвісті зникає...
Та знову час відтворе формам суть,
Життя вдихне в них Вишній Дух натовість,
Свідомість вмить сягне у абсолют,
Де в формі рух, а в русі нерухомість...
В однім єдинім різні полюси,
В одному всьому завжди протилежність!
І в кожному часі вже усі часи,
І в кожній речі боротьба і єдність!..
І заперечить цю наступна мить,
І те, що плюс, – вже завтра буде мінус!

Хто засівав той має і скосить,
Тому й іти у небуття, і в вічність!...

Ми славим тих, хто на верстатах світла
Тканину світу в вічності пряде!,
Тих перед ким у часі смерть безсила,
Хто сам любов, і нас в любов веде!
Зігрітий світ любові даром вічним,
Любов вінчує справи і слова,
Любов сія, чарує світлом дивним,
І яскравіше світла не була!
Всі кольори – ніщо, коли засяє
Світ кольоровий дивної краси,
Любові світ, де без кінця і краю
Життю буять, зростати і цвісти!

Той хто все міг, всього в житті надбав
І жив як бог у почестях і славі,
За мить якусь утратив все, що мав,
З вершин захмарних падав, падав, падав...
І враз забуті перемоги всі,
І в мить одну відчуженість і зрада:
Нема нікого – бог у самоті!,
Всім не потрібний, всюди на заваді...
Тож пам'ятай: чим більше можеш ти
І чим значніші гроші, сила, влада,
Тим більше коло тебе буде тих,
Хто в мить одну тебе продасть і зрадить...

В безодні чорній срібних зір пісок
І ніч нечутно з нами розмовляє...
Ми в темряві наступний робим крок
І що чекає нас - того не знаєм...
Ми серед ночі, муром ніч лягла,
Ми ні про що у Бога не питаєм,
Земний рай маєм з часом пережить,
Борги свої у пекло повертаєм...
Лише тоді ми досягнем хто ми,
Коли прозріння час очей торкнеться
І одкровення сонцем у п'їтьмі
Осяє душі наші з Піднебесся!

Як часто буває солодке гірким,
Страшним і болючим наступне похмілля:
Ми всі живемо в забобонах людських,
В тенетах реклам – насолод божевілля!..
Не знає ніхто майбуття наперед,
Йдемо, як і всі, за меандрами долі,

Свідомість говорить вустами легенд
І плаче свобода очима неволі...
І хто те зупинить і змінить все те?
Хто зможе звільнити людей із неволі?
Хто сенс їх буття з під зірок осягне?
І хто поведе їх меандрами долі?

Не хочеться вірити, а серце болить:
Нехай воно бачить і слуха,
Як осінь по душах народу струмить,
Як гасить останні зусилля до руху...
Понад Україною осені плин...
Він душі розгубить і згасить віконця,
Бо часу безрадісний крутиться млин
В промінні низького, холодного сонця...
По вулицях міст і майданами сіл
Гуляють вітри безнадій, безпритулля,
І плачуть сичі – місток тріснув навпіл
Між завтрашнім днем і козацьким минулим...
Хто ж нові збудує шляхи і мости?!
Засіє серця і лани Батьківщини?
Кому в цьому краї зростать і цвісти? –
В краю без сім'ї, без дітей і родини?..
Ну що мені треба у цьому житті ?
Ну що не дає мені спати?
Чому я не можу спокою знайти?
Чого Небесами забутим чекати?

Як вік людський – життя, що день
Богів у вимірі космічнім!..
Була Енанна, був Полель,
І кожен вірив в вищу вічність!
Та все проходить і їх час
Пробив у звонах світанкових...
Пройшов, пропав – все без прикрас
У снах пройдешніх, кольорових...
Енанна в забутті давно,
Полеля теж не пам'ятають,
Їх не згада ніде й ніхто,
Сторінки інших книг читають...
Ніхто з живих не знає їх,
І не хвилює це нікого:
Приходить час інших святих,
І новий Бог міня старого...

Я колисковий чую спів
Свого дитинства серед ночі,
Де вітер виє поміж слів
І в димарі скавчить, регоче...

То під вікном загомонить,
То засвистить, то загука,
То враз затихне, замовчить,
То знов у вікна й двері грюка...
У безпросвітті ніч, зима:
Співає матінка з любов'ю –
І Мати Божа в образах,
І гріє серце колискова!

Вже обручки на руках – клятва вірності!
І кохання дві зорі – символ вічності!
Поєдналися серця і свідомості
В колообігу життя, в загадковості...

Таїна і диво те – нерозгадані,
Перевеслом долі двох в одну зв'язані!
У гармонії вінка – сенс повернення,
Непорушне те, як час – час затвердження!

Ми від Ворскли до Сожу,
Сіверяни у Світлі!
Серця сяють – ми можем,
Ми Всевишнього діти!
Ми від Дону до Ворскли,
Ми коліна від Руса,
До Кубані ми носим
Славу віщого Буса!
Ми хорвати-горвати
По Карпатах ми стали
По Дністру і в Підлящі
Нас русинами звали!
Ми древляни від Древи,
Ми по Прип'яті всюди
Ми не склави - словени
Ми не нелюди-люди!:
Батьківщина одвічна,
Берези́нь наддніпря́нська,
Наша мати Кровинка,
Біла Русь наша казка!
По Дніпру за пороги
Летять душі крилаті,
Ми живемо під Богом
І Полева нам мати!
А всі разом від Слави
І від Богумира:
Три сестри і два брати,
А разом Україна!

Той, хто все завжди мав,

Не дурень, кажуть, той ,
Бо безсоромно крав,
Дурив і смакував...,
Бо пив, палив і спав,
Прожив, як кіт, життя,
Свій час не марнував
І завжди працював,
Як фабрика сміття!..

То не життя – дурман,
Помиїв – океан,
Скрізь гори по землі
Недопалків, пляшок,
Недоїдків, кісток...
І все, що залишив,
Як пам'ять по собі,
Пустелю за собою,
Безпам'ятство душі!..

Чи зрозуміє – годі...,
Що втратив – не знайти,
Бо в тім розбиті долі
І спалені мости...
Надтріснутий, як дзвони,
Весь в примітиві дій,
Стоїть, мов на долоні,
Фальшивий і пустий...

Зміни стали на разі відчутними,
Зорі сяють небесні, ясні –
Ми стежками йдемо позабутими,
Ми співаємо Січі пісні!

Стали слово і думка, як леза!
Вир душі у світі нас несе –
Ми йдемо заповітною стежкою,
Нас майбутнє зове осяйне!

Ми метою єдиною зв'язані,
Нам запалюють зорі земні –
Ми нащадки Русі, ми посвячені,
Ми космічні й земні вчителі!

Літа линуць без упину,
Сивіють як поле...,
Заблукали поміж ними
Доля і недоля...

Гонить їх і крутить вітер,...
Ні – не зупиниться,...

Бо не має їм у світі
За що зачепиться!...

Літа минуть без упину,
В безмежність дорога...
Навіть боги не зупинять
Колесо Сварога...

Останнім просвітом,
Відлунням зорі,
Видзвонюють дзвони
Земні й неземні!

Там в сутінках перших
На небі, як сон,
Ще сяє останній
Надії вогонь!...

Там сонце сідає,
Кружляє Земля...
Там сфери небесні
І доля моя

Відкриюсь назустріч
Словам і вітрам,
Поклич – відгукнусь я
Світам і богам!

Я руки здіймаю
До неба іду,
Я ніч подолаю
І Світло знайду!

Всевишній нам виткав
Життя полотно,
Від віку й до віку
Дає що дано.

Два полюси світу –
Між ними душа...
Вона не прощає
Вона і проща.!

Нема в тім початку,
Немає кінця...
Так чому так боляче
Б'ються серця?

Ти щось говорила
І я щось казав...

Ти десь загубилась,
А я не шукав...

Лиш серце кричало:
Куди?! Зупинись!
Ну що ти? Ну як ти?
Хоча б озирнись...

Та ти не бажала
І я не бажав,
Бо осінь жовтіла
І я сивим став...

Дожилася Україна –
Гине сім'я і сім'я,
Обривається коріння,
Обламалося гілля...
Не стихія і не ворог
Нищать долі і серця:
В небі синім чорний ворон –
Вісник шляху в небуття...
І нема тому упину,
І кінця тому нема,
Поки спиш ти Україно
Сохне жито і життя...
Трюхне збочена свідомість,
Пліснявіють почуття,
Бо по душах морок ходит
Без думок і каяття...
Перед нами світ і Всесвіт-
Чи проб'є прозріння час!?
Чи прокинемось нарешті?
Чи розбудить воля нас?

Можеш вірити, не вірять -
Розмовляє все без слів!
Зрозумій лиш мову вітру,
Джерела журливий спів,

Шелест листя, щебет птаха,
Візерунок на траві...
І відкриє Бог всі тайни,
Мову вічності тобі

Не дай Бог жити в пору перемін
І зайвим стати в тій світобудові,
Що визначає часу новий плин,
Той, до якого більшість не готова...

Звучить багато різних голосів
Про лихоліття й біди наших днів...
Та той хто слуха –
чує поміж слів,
Ходу народів, рух нових світів!

Коли сіяє Сонце в небі синім,
А серед ночі зоряний парад! –
Ми підсвідомо віримо в святині,
У Вищій світ, незримий Божий Град!
Ми майже знаєм, що у Світі Вишнім
Був перед нами, буде після нас
Той, хто життя створив, посіяв вічне
І все з'єднав в єдиний простір-час!
Для всіх живих

і для всього живого
Він Батько й Мати,
Він – Донька і Син!
Він в нас самих –
Ми онучата Бога,
Він світить нам
і ми йдемо за Ним!

Один всього лиш крок ...,
зірвавшись вниз котись...
Широкі ворота
і шлях широкий вниз!
А в Гору важко йти –
дорога не проста ...
І знаки вишини
не кожний обира..
Як мало обира
тяжку дорогу ту,
Щоб осягнути Світ,
зійти на висоту!
Та той, хто зміг,
долав себе в собі,
Той дійде до вершин,
засяє в Вишині!

Ще лист зелений в шелесті на вітах,
Ще яблук град на Землю не упав,
Ще золотиться над стернею літо,
У вирій клин птахів не відлітав...

Та осінь вся в намисті павутиння,
Додолу никне жита колосок,
І під дощем ще теплого проміння
Повзе у серце перший холодок...

Ми справ останніх і турбот останніх
Перебираємо в житті ланцюг,
Поки ще Сонце ластиться і сяє,
Й надії вогник в серці не потух.....

Зима-гима...
На піках Гімалаїв
Криги кришталь
і салі-лами злам!
Всевишній сяє
в зоряних хоралах,
і Бхаватгіту
дарить Кришній нам!
Від Рами-Брами
брахмани й браміні
Несуть спадкову
пам'ять крізь віки:
Про Дану-Ра, про Інд і про ра-синів
І про часи звияжні і стрімкі!
Котились хвилі
лав людських з Трипілля
До Нілу, Тигру,
Гангу і Янзци,
Йшли вчителі – орійці –
божа сила!
Народам світло
розуму несли!
Та відтоді змінилось
все відчутно,
Зростає людство,
позабувши де
Його родилось зоряне майбутнє,
Космічний шлях,
що від Дніпра веде!

Безмежна кількість в світі образів,
Та Образ Твій всьому живому світить!
Про Тебе сяють квіти і зірки,
І кобзарі співають в цілیم світі!

Звучить світом сутРа,
над нами наш Ра!
Пора сіять вічність –
настала поРа!
Час жнив на планеті,
збиратись поРа
Одних веде Ра-Ма,
а інших Ма-Ра...

Від Наві до Праві,
де Ява, де Сон,
Нас кличе Антарес,
зове Оріон!
Вирішують ріші,
та врешті, за тим,
Одним сяє Рай-дуга,
Ар-ка другим!
Ми на перехресті
стежок і доріг
ПоРа визначатись,
де наш оберіг!
Ми на перехресті –
шляхів завжди три:
Іди куди хочеш,
що хочеш бери !
Та в виборі кожному,
від Ра-ми й Мари,
Є вічно присутнє
з Пітьми і з Гори!
У діях і справах ,
у вчинках, словах,
У всьому , що маєш,
твій вибір і шлях!
Дорога, якою
ти маєш іти,
Де можеш як втратити,
так і знайти!
Віддай людям те,
що належить вікам -
Ти стежка до світла!,
і світло ти сам!

Далекий шлях скривається в пітьмі,
Вечірній вітер куряву здіймає,
Проходять дні, а я, як в забутті,
З тобою зустрічі, з тобою лиш шукаю!

Чому він налетів пронизливий як ніч,
І все колише темне верховіття?
З тобою я зустрівся віч на віч,
Тепер не знаю де твій погляд діти...

Вже сонце скрилось поміж хмар високих,
Не прийдеш ти, нащо тебе зустрів?
Проходе літо мимо тихим кроком,
Сліди змиває в шумі нових злив...

І тільки твій все глибше серце ранить,
І в мене тільки ти одна-одна!...
Так хай гроза моя не перестане,

І в серці знов любов моїм буя!

Люблю Україну,
Дніпрову блакить!
Космічну Вітчизну
Де хочеться жити!

Нас кличе безмежжя
Шляхів і стежок -
Нехай моя стежка
Веде до зірок!

Я хочу мати крила,
Щоб в небо літати
Зі швидкістю світла,
Щоб Зіркою стати!

Я бачив Коло у високім Світі
Занурене у Яві глибину –
Три кола менших в ньому колір білий
З трьох Кольорів влітало в вісь земну!

По Колу тому рухалась планета,
Котилась колом в Колі між небес:
І золотились зорі у партері,
У в Колі сяяв Сонця дивний Хрест!.

Хто музику не носив сам в собі –
Той може зрадити,
може стати гунном!

Як Ерба ніч, душа його в п'ятні,
Його життя не світло-а відлуння!...
Хто не кохав –

той радості не знав!

І хто не плакав –
той не зрозуміє,

Що жив в раю
та рай душі проспав!,
Що втратив все: себе, життя і мрії!

Не був гарячим,
і не був холодним –
Залишився ніким і нічим,
Чужим в сім'ї,
безликим і безродним!

Для всіх і всього зайвим і пустим!
Якщо ж душа його зігрить змогла
Іще чуюсь –

в ній музика звучала!
Вона кохання дивосвіт несла,

Вона кохала!,
І вона співала!

Якщо палац майбутнього будеш,
Якщо примножить хочеш власний Рід –
Незламним має, непорушним бути
Риквід священний, древній Заповіт !

Щоб правнуків вела в безмежжя Віра,
Щоб обминали зваби і гріхи –
Тримай Меч гострим, як аспект довіри,
Щоб захищав і прокладав Шляхи!

А ще натхненна праця, праця й Праця!
І світло Слова, непреложність дій!
Творіння творчість, розуму віддача
І чиста Сповідь –

вічний вибір твій!

Хто зрізав? Хто?!

Поклав на п'єдестал?..
Кому життя дівоче знадобилось?,
Її наряди золото й кришталь?
Вона ж зів'не,
як і божі милість...
Квітка в бутоні, їй іще цвісти,
Але вона – вже зрізана вона!..
Було життя, залишились сліди –
Краса дівоча, дивна, неземна...

Думки то в світлі,
то вони у хмарах...

Новий повіє вітер –
звідкіля?

Мій світ земний –
тройнда і примара,

Богами в леті
збурена Земля...

У всьому вічність
руху і покою,

Де час життя
одна – єдина мить!

І в миті тій
зорею золотою
Радіє серце,
плаче і болить!..

Ми міфами й брехнею живемо,

Коли стрічаєм квітами і хлібом
Тих, хто нам волю, кажуть, несемо –
Катів з братами плутаєм постійно!..

Ми в справедливість віримо, в святих,
В те, що сусіди добрі і надійні...
Та ти холоп, для них непотріб ти,
Вони як боги, під фальшивим німбом!..

Вони віками на твоїй землі –
Псевдоброти – народ твій форматують,
Твій нищать дім, ти чуєш звідусіль,
Що ти - не ти! Вони тебе рятують...

І все по колу, нині, як колись,
У той же хлів женуть тебе самого!
І лише ти подумав, що звільнився,
Як новий кат уже міня старого...

Кожну мить я з тобою,
Серцем, думкою лину!
Я до тебе з любов'ю
Нене-світ, Україно!

Я піду попід гаєм,
Я піду понад ставом,
Розстелюся розмаєм,
Лугом, полем я стану!

Підіймусь і знов стану
Сонцем, вітром, травою!
Твоє диво співати
Буду вічно з тобою!

Дух диха, де хоче,
приходе й іде
Він є і немає,
Він всюди, й ніде
Він в листі тремтінні,
у саяві зірок,
То він наче камінь,
то він як пісок...
Він в кожному серці,
в глибинах зіниць,
В думках і діяннях
пустель і столиць!
Він в атомі кожному,
у променях Він,
Один в цілм світі-
Дух Божий Один!

На віру нічого не можна приймать,
Але й заперечувать дійсність не варто:
Коли щось не знаєш –
те спробуй пізнати,
Життя не марнуй –
Пам'ятай: ти на варті!
Тобі пильнують береги земні,
І першим долати шляхи й перегони,
Щоб в вічності наші звучали пісні
І вічністю линули сонячні дзвони!

Тяжкий тягар –
чужі платить борги,
Нести в світ правду
стежкою земною,
На себе брати
не свої гріхи
І виправлять
не зроблене тобою...
Тож той, хто хоче
вслід за мною йти,
Зречеться в серці
хай себе самого!
І візьме Хрест,
щоб до Гори нести,
І, попри все,
До Бога йде за мною!..

Не заздри успіху чужому,
Про неудачу не жалкуй,
Роби все чесно і свідомо,
Тих, хто попереду, почуй!
Іди дорогою людською,
Навчись знаходити і втрачати...
Не поспішай біду бідою
І радість радістю назвати!..
І щоб не сталося з тобою –
На крилах хай думки летять!..
Не відступай і не здавайся,
Себе в собі маєш пізнати!
Бо ти не знаєш і не бачиш,
В якій ти нині площині!,
Що успіх є, а що невдача,
В масштабі власної душі!..

Ой як не просто жити для людей!
Ламати звички і думки не просто,

Та в мить коли принижуєш себе-
Себе будуєш і себе возносиш!
Коли ж для себе лише живемо,
Себе всіх більше любим і возносим-
Принижуєм себе!

Своє тавро
І недолугість, як відзнаку, носим!
Тож першим руку дружби протягни,
Допоможи дитині і старому,
Стократ добром за доброту плати,
Слугою будь небесному й земному!

Хто ти?, скажи!...

- Якби я тільки знав...

Тож звідки ти?

- Я сам про те питаю...

Куди ідеш? І ким ти нині став?
Я книги доль у Всесвіті читаю...

Та маю жити, як всі, життям земним
І, водночас, іти шляхом космічним!
Тож хто я тут?! І що дано мені?
І хто я там? –

запитання одвічне...

Не пробуй відроджувати славу минулу,
За модою, за міражем не женись,
Іди своїм шляхом і слухай відлуння,
За обрії дивні крокуй і дивись!
Бо хто ходить слідом-
той, першим не буде.,
Хто хоче сягнути в думках понад край –
Нехай стане богом!
Й щомиті, повсюдно
Іде в світі вперше!
І першим нехай!

Не те свобода, що межі не знає,
І рівність всіх –
у чім вона?, і де?
Літа не те, що зовні крила має,
А те, що крила мріяти дає!

Не те добро, що віжки з слова сучить
І зло не те, чого ми боїмось.,
Не той учитель, що всьому нас учить,
А той у кого ми самі вчимося

Не ті жалі, що серце болем крають,

То не любов, що з користі зросла,
А та, що світлом Духу людям сяє
Що є і буде, що завжди була!

Хмари ходять босими,
Сонцю посміхаються!..
Грозами і росами
Все живе вмивається...

Миєм тіло, лічимося,
В інтелект вбираємось –
Бути хочем в вічності,
Довше жити стараємось...

Та не все предбачено,
Осінь сипле зернами,
Час дитинства втрачений,
Юність не повернемо...

Непомітно, з мукою,
Нас несе за вітрами,
Вкритий час пилюкою,
Ми ж у вищість віримо!

Віримо, не мучимось,
Грішне- не помітимо ,..
Бо душа засмічена,
Бо душа невимита.

В той суд, що нас судить,
ми віримо свято!
Нас суд захищає,
рубас з плеча!
Всіх суд судить правом.,
в тих права багато,
Хто править за правом
нахабства й меча!.,
Скрізь право закону,
чиновника, влади,
Церков, мафій, кланів –
куди не піди!
Ми в праві царя
і володаря славим
Тож на беззаконня
судів не знайти!
Повсюдно панує
чиєсь в світі право,
І хто вибира,
призначає суди –
Тому вони служать!

А ти май, що маєш,
Шукаючи правду –
не знайдеш її...
Бо там де не має
межі і моралі,
Де етика одяг і суть хижаків,
Існує одне –
сили й підкупу право
І інше для бідних, безсилих, рабів!

Чужі хто носить недоноси,
І в кого секонд-хенд в душі –
З колін не встане, не попросить,
Щоб долі вісники прийшли...

Де міль і шашель думку точать,
І серце де давно в іржі –
Той не шукає і не хоче
Знайти свій шлях, себе в собі...

Де ніч панує, де свавілля,
І не в честі рука й плече –
Сліпий іде за божевільним,
А жертва вслід за палачем...

О, Боже! Нам не дай зламатись,
За темряву людей прости –
Не дай рабами Боже, стати,
Спаси нас, Господи, спаси!...

Душа як Сонце, думка срібло,
Доки над світом сяє Ра!
Подібне стрінеться з подібним,
Добро тяжіє до добра!

Та лише Сонце з неба зійде,
На відпочинок Бог піде –
Ніхто не стріне, не зігріє,
Шлях у пільмі – в пільму веде...

Скрізь бездоріжжя, безнадія,
Забутість, сірість, пустота –
В ночі все чорне, в безпросвітті
Блукають думка і душа...

Та лише Сонце зазориться –
Наповнить кожну справу сенс,
Знов думка сріблом заіскриться
І зійде Ра до нас з Небес!

Молитва

Болить душа –
просить не гоже,
А я у відчаї прошу:
Рятуй людей, прости їх, Боже,
Даруй їм долю
і весну!
Всім тим хто, збився,
хто блукає,
На Шлях, що Даний,
поверни!
Зігрій того, хто замерзає,
І непоборне –
відверни!
Хоча б на мить
нехай затихне
Біль від страшних
душевних ран!
Твій перст нехай
бідую зупинить,
Беззахисним –
на захист стань!
Притулок дай
тим, хто без даху
Над головою
і в житті,
Хто втратив все,
зійшов на плаху –
Прости їх, Господи,
прости!
Даруй їм віру,
щоб вернутися,
Зови до Світла!
Я клянусь:
За себе, Боже,
не боюсь я,
За обездолених молюсь!

Від сліз чом вицвітають очі?
І чом так гірко в Україні жить?
Прийшла недоля і не хоче
На волю душу відпустити...

Біда приходить за бідую,
В твій рідний край, в твою сім'ю,
Нема від напасті відбою –
За гріх, за помилку яку?

Ні! Не покине тебе відчай,
Не підуть в небуття страхи,

Поки не змінишся всебічно
І не спокутаєш гріхи!

Не розумієш? Зрозумій же:
За зраду вірі і батькам
Ти будеш засихати доти,
Доки не вернешся в свій храм!

Гей мороз, мороз,
Не морозь мене!
Не морозь мене,
Лихо хай мине!

Я домчусь, домчусь
На заході дня,
Ввійду кроком в двір,
Напою коня!

За широкий стіл
Зайду повагом,
Батько привіта
Гучним голосом.

Гляне із під брів,
Запита мене:
З чим вернувся ти,
Сину – соколе?

Козаком чи став?,
А чи вороном?
З славою примчав,
А чи з соромом?

Тату я гуляв
По ланах, степах,
По Дніпру – Дунаю
В чайці по морях!

Із братами я
За порогами,
Не жалів себе,
Нищив ворога!

Щоб він клятий знав:
Це моя Земля!
Мій навіки край
І навіки.я!.

Ідуть дощі
Земля в сльозах,

Безмежність сіра над ланами,
Душа тремтить,
як мокрий птах,
Зігрітись хоче під зірками...

А ми чекаємо,...
чого?
В чім сенс життя під небесами?
Не знаємо...
І плаче дощ,
І плаче вічність над ланами...

Усе складне –
воно й просте!
Ми всі майбутнім – маремо;
І вмерши, як усі, і все –
Знов народитись маємо...

Свій шлях пройти
дано не всім,
Ми ж віримо
і знаємо,
Щось добре на шляху земнім
Обовязково знайдемо!..

Марусі Чурай

Спить село над плаєм,
Тихо вітер віє,
Перепел гукає,
Неба край біліє...

Не шелесне річка,
Зір сльоза туманить...
А душа, як свічка,
Догорить до рання...

Коса розплелася,
Потм'яніла врода,
Зорі в небі гаснуть,
Ще чорніші води...

Ой не плачте мамо,
Не гукайте тату! –
Рада б, та не можу
Ради собі дати...

В вир душа попала,
Впала- не дістати:
Козака кохала,

Лицаря не стало...

Ой не плачте мамо,
І не кличте тату:
Спить село над плаєм,
Густо пахне м'ята...

Життя – в житті немов би зупинилось,
Не то в уяві, а не то вві сні...
Більше нема ні слабості, ні сили,
Минуле і майбутнє все в мені ...

Я на межі всебачення й прозоріння,
Я перейшов свідомості межу –
Переді мною вічності видіння,
Шлях без кінця в безмежну пустоту...

Роблять і добро, і зло
На планеті люди –
Скільки мулу нанесло,
Скільки всюди бруду!

Скільки душ згнило й гниє?!
Скільки доль засохло?!
Скільки було, скільки є,
Скільки вкрилось мохом?!

Та повіють три вітри
В небі наді мною –
У Великдень Сили три
засурмлять весною!

Скинуть з себе, що було
Сенс буття відновлять!
Змиє все, що віджило,
Березнева повинь!

Сонце всіх, зігріє все!
З никне сніг сивини!
Першоцвітом зацвіте
Знову Україна!

В думках і надіях –
у множестві –
Ми маємо бути першими!,
Бо кожний залежить
від кожного –
Ми Долі одної вершники!

Хай збудеться те,
про що мріємо,
Підкаже життя само:
В одному потоці відкриємось –
Заради життя
живемо!

Вже летить – летить
Птатство з Вирію!,
Кличу я лелек,
В Долю вірую!
В Україні ви
Звийте гніздечка,
Хай народиться
Долі вісточка –
Наших сподівань
Зорі – діточки!

Хай не спить душа,
Прокидається!, -
Весна з Вирію,
Повертається!
Земле вкриється
Новим листячком,
Забуя й у нас
Життя вічності!
Хоч Земля пуста,..
Й Серцю болісно,
Сподіваємось,:
Бога просимо:
У що віримо –
Так і станеться
України шлях
В вічність тягнеться!..

Вслухаємось, дивимось в інші світи,
Побачити хочемо долі сліди,
Шукаємо мудрість у віщих словах,
Між мертвих реліктів, на давніх стежках...
Приходу пророків, пророцтв віщунів,
Чекаємо знаки в відлуннях віків,
Забувши про те, що над світом для нас
Мелодію іншу відтворює час...
Що все, що навколо, розумне й живе,
В гармонії вічній небесне й земне;
Що в світі живому. –
життя наше мить,
У часі, що лине в безмежну блакить..

Заради зиску вітер не повіє,
Не зійде в землю кинуте зерно...,
Лише на дію маєш протидію,
На поклик – відгук, а на зло – добро!..

Тож не злетить у небо мрії лебідь,
І марним був твого життя урок,
Бо поки будеш думати про себе –
Не обігнати інших ні на крок!

Ми ходим по Землі,
лишаємо сліди...,
Буває що на мить,
буває назавжди...
Ніхто з людей не зна,
який у тому зиск,
І чому завжди поруч
убожество і блиск,...
Чом ілюзорна слава?,
і чом примарне те,
Що вабить,
і що зрадить,

Хоч зовні золоте?..
Неоднозначні ролі, заучені нараз –
Чом не живем, а граємо
Для інших напоказ?..

Якщо людині
дати все, що хоче -
До чого прагнуть?
І для чого жить?
Без перепон
скляними стануть очі –
Байдуже серце
іншим не болить!..
Високих справ –
без справи не торкнешся,
Наступний крок
не зробиш врешті решт,
Лише на дію
в дії відгукнешся,
Лише на натиск
рухатись почнеш!
По експоненті все,
Все по експоненті...
Все наростає
і згасає все!
У кого є –
тому і віддається,

В кого нема –
останнє Бог візьме!

І кличе успіх за собою більший,
А за бідною ходє в слід біда!..
Коли ж надміру маєш за можливе -
Як дим вона розтане без сліда...

І тим хто стука –
вірте! – і відкриють!
І хто шукає –
той своє знайде!

І хто попросить
з вірою, і в вірі –
Отрима те, що людям Бог дає!

Бо після ночі –
Сонце Землю пестить,
Після морозів – знов життя цвіте!
По експоненті, все,
по експоненті –
Все наростає
і згасає все!..

Чому тривога
в серці Боже?!
Чому не знаю...
й хто про те пита?
На мить якусь
забутись серцем можу –
І знов самотність,
знову пустота...
Сміятись хочу,
хочу знову плакати,
Радіти, гніватись,
і жить, і жить!..
Чому ж дивлюсь
на світ такий строкатий?
І чом душа
весь час болить, щемить?
Все часу жорна
в вічність перемелять,
Впадуть в віках
Антееві стовпи...
А я повинен був прийти на Землю,
Гріхи спокутати і сплатити борги!

Воля, воля, божя сила,
Як би тільки знала! –
Що ж ти, що ж ти наробила,

Все переламала...

Болить серце, плаче – плаче, -
За гріхи спокута!..
Не літа душа козача –
В ланцюги закута!..

Поза обрій, за горою,
Поза степ, за річку,
Як за вітром, за журбою
Ходить вовком відчай...

Поки сонце віще світить
Й не закрились очі –
Полетіти б на край світу,
Встигнути до ночі!..

В край ланів, зірок без ліку
І де рідна хата!
Подивитись і навіки
З світом попрощатись!..

В краю ріднім, серед поля,
Там, де ходять грози,..
Височіє курган долі
При битій дорозі.

Над ним сокіл веде оком,
Внизу Дніпро сивий,
А навколо світ широкий,
Вітер білогривий...

Були колись в Україні
Села та стодоли,
А тепер – одна руїна,
Бур'яніє поле...

Ні дівчини, ні дитини,
Ні садків ні ставу,..
Україно, краю рідний,
Що з тобою стало?...

Летить сокіл, та й питає:
Де все те поділось?
Чи то боги насміялись?
Чи орда котилась?

Чи то засуха марою ?
Чи чума косила?..
Подивіться люди – люди,

Що ж ви наробили?!

Летять орли, линуць дзвони
Попід небесами,
То степами ходять коні –
Коні з козаками!

А ти коню, любий брате,
Не стій наді мною,
Не бий землю копитами
Друже під собою...

Я ще чую, брате, чую,
Знаю, брате, знаю,
Що шукав я в цьому світі –
Те навіки маю...

Тату рідний, рідна нене,
Не сивійте з горя..
Простіть мене і прощайте –
Така моя доля.

Візьми мамо піску жменю,
Висій над рікою –
В чужім краю син твій, нене,
Заросте, травою...

Пророцтво від Вольви:
Прийшов Рагнарок,
Виконує людство
Найтяжчий урок!...
У сутінках часу
Йде зміна богів,
Мелодій і ритмів,
Моралі і слів!...

Здійснилось пророцтво
Прадавніх часів –
Ми вийшли на Шлях,
Що нам Ор заповів!
Під Сонцем засяяв
Дух вічних Святинь –
Ми воїни Світла,
Ми діти Вершин!

Ми Рух починаєм,
Розсієм пільму!
Ми стали на Варту
Небесну й земну!
Від древніх Порогів

Іти нам дано –
Веде нас в майбутнє
Небесний Дніпро!

Нам Слово творити,
Нам сіять зерно,
Щоб в душах Світами
Новими зросло!
Ми Вишнього стражі,
Ми стражі Святинь,
Ми воїни Світла,
Ми діти Вершин!

Допоки Сонце в чорнім небі світить
І поки ще твоя душа жива –
Спіши своїм посіять дітям жито,
Їм передати Світло і Слова!

Посіять іскри полум'я Любові,
Посіять Думки зерно золоте,
Засіять Долі, ті, що вже готові, –
Життя насінням –
хай воно зросте!

І поки дар життя у світлі носим,
Допоки хочеш бути – будеш жить!
Засій же поле, поки сіять можеш,
Сій поки Сонце в небі майорить!

Яка ж то радість в цьому світі бути!
Яке то щастя діять і любить!
Допоки можеш пісню серця чути,
Поки воно від радості щемить!

Тож поки видно, поки бачать очі,
Дивись вперед, за обрії двись!
Не дай себе згасити серед ночі,
Умри у пісні! Й знову народись!

За кроком крок,
в пустелю слів, думок
Йдемо ...ніхто
не бачить і не чує –
В розтлінні гине
планетарна плоть,
Душа вмира ...,
в безсиллі я сумую...

Як людям Світло
горнє донести?,
Коли вже вітер
чорний чорно віє,
Коли в пільмі
і душі, і шляхи,
І Рагнарок
своє насіння сіє...

Ми майже всі
в одному табуні,
Ми біжимо ...
куди? Ніхто не знає ...
Та поки Сонце
сяє в вишині –
Живе надія,
віра не вмирає!

Бо завжди є,
хто в дзвони серця б'є,
Хто книги доль
у Всесвіті читає,
Хто через Карму
руку простягне,
Хто сторінки
буття перегортає!

Допоки долі рветься візерунок
І сірість в душах –
сірість на Землі:
Байдуже серце, ненаситний шлунок
Гойдають думку в грошовій імлі ...
І жоден доказ для людей не доказ,
Слова ніщо –
в них Фатум відбиття ...
Живуть ... Навіщо?,
схожі і не схожі,
Якщо назвати можна те життям ...

Коли ж нарешті гряне грім небесний?
Води живої весняні дощі
Проллються в душі плісняві нарешті?!
І Світло Духу зійде з Вишини?!

Від часу початку, від перших литавр
Струмує життя, що Всевишній нам дав!
Від Наві і Праві, від Макоші Яв,
Що дав нам Всевишній –
Всевишній і взяв ...

У світі чарівності, диво – краси,
Життя вогняне! І воно наче дим!
І скільки не пробуй, кого не проси –
Одним сяє Рай-дуга, Ар-ка – другим! ...

Мандруємо в часі, у Світлі й Пітьмі,
Вирішують Ріші, вирішуєм ми!
Від Наві і Праві –
де Ява, де сон –
Нас кличе Антарес, зове Оріон!

А ми підростаєм і нам обирають,
Куди йти світами, що в часі шукать!
Ми ще дошкільнята на ненці Землі,
Ми граємось в Світлі, блукаєм в пітьмі ...

Ти ще зовсім юний –
початок життя! ...
А вже сивий-сивий,
вже сивий, як я ...
Блукаєш по світу ...
Ніхто не спита:
Чому посивіла
твоя голова?!
Чому в твоїй долі
досвітні вогні?
На що випробовує
Бог твої дні?
Чи витримать зможеш?,
Чи в серці зима?,
Чи світ тебе зловить?,
Спійма і злама ...
Ти ще зовсім юний –
початок життя! ...
Тримайся, тримайся –
Відійде зима!
Хоч світ тебе ловить,
спіймать на спійма,
Бо душу від Бога
ніщо не злама!

Чого ти прагнеш –
те і має бути!,
І що шукаєш –
те тебе знайде!,
Все в долі є:
і радість, і спокута
І Шляхом Даним
кожен з нас іде ...

На тім Шляху –
лише на що ти здатен
Отримать можеш!
Бог тебе пита:
Чи можеш бути
добрим і терплячим?,
І чи душі
комора не пуста?

Бо в чому ти
знаходишся сьогодні –
Те буде нині,
завтра і завжди,
Тобі дано нести
на що ти згоден
І лише те,
що можеш донести!

І в тім тобі
бажає світ удачі –
Зірок на небі
промінь золотий!
Бо доти не
завершена задача,
Допоки мислиш,
поки ти живий!

І все, що ти
в житті своєму маєш,
Його немає
і воно вже є!,
Бо те, що ти
в житті своїм шукаєш,
Шука само,
очікує тебе!

Чому стоїш зажурена?
А сад цвіте – цвіте ...
Чому пісні відлуннями,
І де ти ходиш де?...

Весна – весна у щирості,
Що просто – не просте:
У Неба й Бога милості
Не просиш, а проте –

Плодів нема в безплідності,
Кохання в тім, що є!
Межі немає вірності

Доки надія є!...

Земля весною піниться,
Цвіте понад зірки,
Чекай його – він стрінеться
Назавжди!...
На віки!...

Чи було, а чи приснилось? –
Хто сказати зможе?...
Людська доля заблудилась
При битій дорозі ...

Заблукала, притомилась,
Стала на порозі,
Мовчки Богу помолилась
Й де поділась? – бозна ...

Сонця й Місяця питаю,
Вітра і тополю, ...,
Та ніхто, ніхто не знає,
Де блукає доля ...

О мово, будь
Авторизована версія на вірш Н.Нікуліної.

Мовчання мови – то оббитий цвіт,
Уже не дасть ні зав'язі ні плоду!,
Бо рідна мова – оберіг народу,
Його святий, одвічний заповіт!
Мовчання мови – німота криниць,
Дзвінких джерел повільне висихання,
Батьків і мрій забуте поховання,
Холодний попіл згаслих блискавиць!
Співуча, рідна, ніжна, колискова,
Живи, твори, не замовкай у світі!,
Світи, як Сонце, в сяючій зеніті –
В тобі душа народу ожива!
Ти думки скарб, ти вічне диво з див
Мов лагідний весняний усміх Лади!
І той, хто рідну мову зрадив –
Безплідним був, людським життям не жив!
У рідній мові сотні поколінь,
У ній – биття сердець не звироднілих!
Світи всім мово! Підведись з колін –
Нехай буя твоя одвічна сила!

В житті своїм і в вічності -

Від пристані до пристані -
З завзятістю і пристрастю
Долаєм час і відстані !

Не знаємо, не відаємо,
Що там чека за обрієм...,
Та в вищість прагнень віримо,
Про людяність говоримо.

Щоб вчасно були віддані
Борги життя заплутані,
І з радістю, чи в відчаї -
Гріхи земні спокутані !

Щоб волю мати вистоять,
Знайти що нами втрачене,
Щоб сили мати виконать
В житті тобі призначене !

Не можна долю нівечить:
Велике - те на відстані !
Крокуй, іди до вічності
Від пристані до пристані...

Коли нам вперше Сонечко засвітить,
І в час коли відходимо з життя -
Нас поцілує двічі в цьому світі
Наш ангел долі - ангел забуття...

І ми йдемо... Не знаєм хто і звідки,
Навіщо ми, що маємо робить?
Ми на планеті подорожні й свідки
Того життя, в якому маєм жить...

Де нам зростать, учити і учитись,
І зрозуміть, що буде, що було,
Щоб збагатити скарб душі, зустріти
Себе в собі, своє добро і зло...

І лише там, де вчителі і судді,
Відкриєм зір, подивимось з небес:
В той світ земний, де живемо як люди,
Де ми самі не знаємо себе...

Contra spem spero (Без надії сподіваючись)

/Леся Українка/
Гетьте, думи! Ви хмари осінні.
Нині всюди весна золота!
То невже у жилах, в голосінні

Проминуть золотії літа?
Ні! Я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії кохать, сподіватись
Жити хочу! Геть думи сумні!
На убогім сумнім перелозі
Буду сіять барвисті квітки,
Буду їх зігрівать на морозі,
Буду лить на них сльози гіркі.
І від тих гарячих розтане
Ненависна кора крижана,
Зійдуть квіти, я Вірю - ... Настане
Ще й для мене весела весна!
Я на кручу життя крем'яную
Буду камінь тяжкий підіймать
І несучи ту долю страшную,
Буду пісню веселу співать!
В довгу ніч безпросвітну, невидну
Не стулю ні на хвилю очей,
Буду зірку шукати провідну,
Ясну владарку темних ночей!
Так ! Я буду крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії кохать, сподіватись,
Буду жити ! Геть думи сумні !

Життя дрібниці вивітряться часом
І знов в житті постане головне:
Чи так я жив і чим займався власне?
І що надбав я за життя земне?

Прогаяв що? Що назавжди погасло?
Що загубив? Чи зможу ще знайти?
В чім скарб душі? І в чому сутність наша?
Що понесу як надбання в світі?

Біль пережити, забути утрати,
Через розломи і нове злиття:
Втратити все, щоб знайти і віддати –
В тому високе мистецтво життя?

Кожну хвилину по-людськи прожити –
В тому життя щонайвища мета:
Гаючи час – час втрачаєм щомиті,
Гаючи час – убиваєм життя!

За кругом круг злітаємо все вище,
Дрібне зника, велике постає,
І бачиш те, що на Землі небесне,

А в небесах приземлено земне...

Бо там як тут: одні і ті ж закони,
Що там, що тут: веселе і сумне;
І там, і тут циклічність і сезонність,
І не завжди важливе головне...

І там борги, і там гріхи й спокута,
І там свій Рай, і пекло там своє,
Своє минуле і своє майбутнє,
Своє небесне і своє земне...

І Там свої турботи й негаразди,
І ворожнеча, й злагода, як тут
Своїм життям і нарізно, і разом,
Як люди боги в небесах живуть...

Тож поспішати нам туди не треба,
Життя земне ми маємо прожити!
За кругом круг, злітаючи у небо,
Свій Шлях, що Даний, маєм завершити!

В тім, що було,
пройшло,
що вже минуло,
Я іншим був,
щомиті
і щодня.
Я той, що був,
залишився в відлуннях,
Я там остався,
тут мене нема...
І завтра буду я
не тим, що нині,
І новий обрій
ляже вдалині –
Я сьогодення
назавжди покину,
Бо завтра буде
все: і так, і ні...

Життя вічне диво –
В нім чари казкові,
Завжди несподіване
І загадкове!
Ми ж Вишнього внуки,
Ми діти Сварока,
Життя вічний Рух –
Без зупинки дорога!
Прогаять не можна

Ніщо і нічого –
Все маєм долати,
Щоб в Небо злетіть
Частинкою Світла!
Частинкою Бога!
Щоб людям світити
Ним бути! В Нім жити!
Іти Шляхом Даним
В безмежність і вічність,
Долать перепони –
Їх треба пройти.
Бо Дух, що злітає
Все вище і вище,
Найвищої в Дусі
Не зна висоти!

Все на Землі приземлене й земне.
Чим живемо –
те у житті і сутнє!
І в цім житті робив я головне:
Учився сам і будував майбутнє!

Свій Шлях пройшовши в світі загадковім,
Піти з Землі віднині не боюсь...
Щасливий тим, що з часом, поступово,
Зливаюсь з світом, світлом становлюсь!..

Прийшов, промучився, пішов...
Навіщо був у цьому світі?
Що розгубив, а що знайшов,
Чи впав, чи вище зміг злетіти?!

Страшна болотна трясина
Життя земного топить, сушить.
Думки засмоктує і душі...
Під Небом, де сіяє Ра.

Ти чув від річки дивну річ:
Вона всю ніч з тобою говорила,
Розповідала мовою сторіч,
Кого плекала і за чим тужила...

На самоті вночі з зірками
Ти іншим зором бачиш те,
Що є в тобі, що завжди з нами
Всім невідоме і святе!

Творіння диво, вічна таїна –

Світ незбагнений, зоряна блакить,
Безмежність часу і невпинна мить
Наступну кличе і її не зна!..

Шукає зір все зрима і незрима,
Чи то за обрій прагне, чи в зеніт,
Твоїми ненаситними очима
Бог споглядає власний дивосвіт!

На рівнях всіх порядок і безумність:
Війна на Небі, наслідки в земнім!..
Та доки боги в сварках схаменуться –
Уже нема кому молитись їм...

Не стане їх – туди їм і дорога!..
Нові величні постаті зростуть!
В тім сенс буття, надія й загорога,
Космічна велич і космічна суть!

У нитки-долі завжди два кінці:
Один на Небі, інший на Землі,
Один у Бога, другий у руці –
Ту нитку руки мамині сплели!..

Крізь лабіринти долі проведе
Та нитка – жива... Кожен в ній знайде
Те, що шукає... В нитки два кінці:
На небесах і в маминій руці.

Запустів рідний край, обезлюднів,
Не своя в тім – ворожа печать
Скрізь вони непомітні, повсюдні –
В людських масках їх важко пізнати.

То не люди, а нелюди хижі.
Їх не Вишній, а Сатан обрав
Бо Мамона – їх Бог і їх криша –
На відсотки їм жити наказав...

Де дідівські стояли оселі
Зараз степ, та для вітру подол...
Пом'янімо ж не мешканців – села
І мільйони знедолених доль!

Що в небесах, те й на землі відрада!
Законів інших не шукай дарма...
Ми живемо, готуючи свій спадок,
Де ми ще є і де вже нас нема...

Життя своє ми залишаєм дітям,
Країну рідним, Землю – землякам,
Шану – Богам, любов – жінкам і квітам,
Думки й пісні – нащадкам й вікам!

В громах і зливах літо відкотилось,
Відгуркотіло, вицвіло, зійшло...
Чи то було, чи то воно приснилось?
А може так його і не було?

Уже пора закінчувати справи
У запізнілості своїй земній,
Бо вже зима готує білий саван
У вічномерзлій мудрості своїй...

Що віджило –
те відразу знеструмить
І, зруйнувавши
наразі все вщертъ,
Поприбирає
героїв і трупи
Ассинізатор історії –
смерть...
Вітер другий
над ланами повіє,
Зміни в думки
і в серця принесе,
Все переоре
і все пересіє –
Новими сходами
даність зросте!

Хтось відспівав давним давно своє,
А хтось співати лише починає...
Хтось світить всім! І в небесах живе!
А хтось життя нікчемне доживає...

Хтось все життя шукав, долав, страждав,
Не мав притулку, хліба, одежини –
Та всіх любив і всім допомагав,
За все болів, бо жив життям людини!

А хтось все мав, та все було в тягар,
Пірнав в життя тваринне з головою,
Все розгубив, що мав як Божий дар,
Гори сміття залишив за собою...

Чому в одному серці пустота,

А в тім вогонь палає негасимий?
Хто визначає сенс і суть життя,
Хто нас веде дорогами земними?!

Є обрій зору, розуму межа,
Вершини ті, яких ми досягаєм.
І те, що бачиш, те і визнача
Життя скарби, які ми обираєм.

Хтось на купині – і він майже Бог!
А хтось з висот космічних споглядає
Життя земне, без всяких засторог,
Життя у чорно-білому розмаї...

Все в ньому, все! І скрізь добро і зло,
Насилля, радість, страх, любов і болі!
І все те в стінах, що життя звело,
З яких ніхто не вирветься ніколи...

І невідомо щасливіший хто:
Чи той, що на купині почуває
Себе, як Бог! Чи той, хто із висот
Із болем в серці долі споглядає...

Кровосос, напившись крові,
Із натхненням промовляв,
Рівноправ'я й повнокров'я
Жертвам від душі бажав!

Бо без жертви що він може?
Жертву любить, як себе!
Лле по жертві щирі сльози
І життя із неї п'є!..

Чи дивишся навколо,
Чи там за небокрай -
Скрізь пекло, всюди рай...
Що хочеш вибирай...

У ангельським раю
Своїх вовків розмай,
І в хижаків у пеклі —
Пекельно-хижий рай...

У пеклі гвалт і лемент,
У пеклі всі кричать!,
Ми хочемо у рай!
А у раю — віват! —
Там втомлені від раю,

Зайнятись чим не знають,
І рай на райське пекло
Готові помінять....

Ну що то за життя?
Одноманітне все:
Безполюсне,
Безболісне,
Якесь воно не те!
Ніяке, ні для кого,
Не здатне ні до чого,
Хоч з виду золоте!..

В чужій глибокій колії
Застряло долі колесо...
Все добре в ній,
Все в золоті —
Душі ж без волі болісно!..

Бо не твоя, чужа земля
Твоєю стала змолodu!..
Жебрацька долі колія,
Жебрацька хоч і в золоті!..

Зв'яжіть дротом йому руки,
Щоб чогось не наробив!
Заткніть рота, щоб ні звуку,
Щоб мовчав, не говорив!
У кайдани його ноги,
Щоб по світу не ходив;
Уші зав'яжіть і очі,
Щоб з безсилля й болю вив!
І гвіздок йому у лоба,
Щоб не думав, не творив,
Щоб ніколи, аж до гробу
Існував, але не жив!
Його милувать не гоже!
На хреста і в небеса!
Бог йому хай допоможе
Й тим, хто вірить в чудеса!
Біснувались іудеї,
Вимагали: розіп'ять!
Якщо дійсно він безсмертний —
То чи зможе з гробу встать?
Все сприймав він як належне,
Кров текла з душі і ран,
Хрест свій ніс він у безмежжя!—,
Він пройшов безсмертя грань!
В тому сенс, небесна сутність!
Відступитись він не міг,

Знав і вірив: власну душу
За людей віддять не гріх.
Знав: прийде порозуміння,
Світ засяє й без прикрас,
Бо настане час прозріння,
Вознесіння божий час!
То найвище в світі щастя
Божа доля як людська:
Він за нас йшов на розп'яття —
Найсвятіша жертва та!

Тут вічна вистава,
Завжди карнавал,
Тут з глини палаці,
З піску п'єдестал

Тут маски-обличчя
І маски-слова,
Ніхто і ніколи
Їх тут не зніма...

Тут кожен актор
Грає завчену роль,
Керує усім
Бутафорний король.

Єдине, що дійсне,
Куди не поглянь —
Це підлість і зрада,
Це гра і обман...

Дивись! — не побачиш,
Хоч клич хоч не клич,
Людських тут ніколи
Не знайдеш облич!..

Через страхи, через жалі
Сни цілу вічність тягнуться..
І я боюсь, що те, що в сні
І після сну зостанеться...

Те, що тривожить, що болить,
Що не дає ночами спати,
Від чого спасу не знайти
І страшно знову засинати

Коли безсилий раду дати
Тому, що є... де рідні люди...
Одне лишається — чекати
І сподіватися на чудо!..

Тут весь народ — напівнарод,
Тут кожен сам собі людина,
Сам президент, і сам синод,
Але не Рід, не Україна...

Із темних збурених глибин
Глухі, важкі неслися звуки!,
То бився сивий океан
В безсиллі відчаю й розпуки...

Вставали хвилі сторчака,
Згиналась і ламалась вічність,
І пінна демона рука
Змивала рани, біль і відчай!.

Мовчіть, замовкніть
книги і екрани!
Сценарій ваш —
не я для вас писав!..
Я до людей ішов,
людьми незваний,
До слова кликав
І за словом звав!...
Бо все, що маю —
маю те від Бога!
І все те маю
людям донести:
Якою б не була моя дорога
І як би важко не було іти!
Тож поки Сонце
наші душі пестить
І доки в зорях
долі небозвод —
Перед людьми
І Богом будем чесні!
Вінець життя —
дорожче нагород!

Іду - іду...
Все холодніші роси,
Все більше срібла
в погляді й вустах,
Все ближче вирій —
осінь ходе в гості,
Мовчу... Про що? —
ніхто вже не пита...
Позаду щебет —
то весна дитяча,

За мною літо —
гомін справ і злив,
А далі сніг —
зима в ночах маячить,
Кінець надіям
і кінець молитв!

Що сталося? Всевишній
До купи все звів:
У просторі тріщини,
Зміщення днів...

Меандрами долі,
В меандрах подій
Ідеш і не знаєш
Хто тут ще живий!

Хто може ще думать,
Спитать віч на віч:
Куди несе людство
Потоком сторіч?

В коморках свідомості
Світла чортма,
Скрізь розуму злидні,
Жебрацька сума...

Що ж сталося з нами?
Йдемо, не звернуть...
Ніхто не бажає
Ні бачить, ні чуть,

Що в долі меандрах,
В меандрах подій
Води струмись мертвий
Струмує в живій!..

На перехрестях вулиць срібних,
У зові люблячих сердець
Гриміли струни слів невірних,
Пітьмою повних по вінець...

Сплелись там долі і недолі,
Жага з журбою пополам,
Дуріла п'янь, повій подоли,
Страх пустоти, життя на злам...

Хтось йшов в нікуди,
Хтось притулку
Шукав, кричав —

ніхто не чув...
Штовхались тіні по провулках,
Град, завмираючий, заснув...

Все глибше і глибше
над світом диміло
Озер піднебесних
примарне кадило,
Туманом по схилах
пливло і котилось,
У Всесвіт дивилось
і зорям молилось...

Густим покривалом
лягало, темніло,
Когось надихало,
у когось боліло...
Відлунням тривожних
совиних плачів
Над світом земним
новий Місяць світив!..

Куди мене кличуть
пісні за собою?
В полоні мелодій
чого я боюсь?
Так хочеться знати,
що буде з тобою
Моя Україно —
свята моя Русь!

Так хочеться вірить,
що будуть довічно
В моїй Україні
любов і добро!,
Що знову засяє
і знову покличе
Наш шлях, наша доля —
Небесний Дніпро!

Нехай мовчать пророки і святі
Про те, чого не можуть і не знають...,
Бо їм усім ніколи не знайти
Того, чого не мали і не мають...

Їх світ земний — це долі горизонт,
Їм зайве те, про що вони питають...
Нехай ростуть серед земних турбот,
А потім вище від Небес літають!

У кого не боліло й не болять —
Глухий до болі інших, той незрячий!
Не плакав хто — тому не зрозуміть
Того, хто нині поряд з ними плаче...

Яке ж падіння треба пережити,
І нелюдське, безмірне потрясіння,
Щоб в одкровення неповторну мить
Зійти на вищий ступінь вознесіння?!

Три гуни, три руни
Над світом пливли,
Під неба ґатунком
Їх три, завжди три!

Вони віщували,
Учили вони,
Вони будували,
І в вічність вели!

Вони поряд з нами,
Між нами і в нас,
У спокої й зламі
Живуть повсякчас!

Де Бог долі вершить
Небесні й земні,
Вони завжди перші
Й останні вони!

Їх вирок нещадний —
Їм бути!, нам жити!,
Бо їм все підвладне —
Підвладний їм світ!

Нас буревії носять по просторах,
Кого в кориті, в небесах кого!
Хтось унизу, а хтось стоїть на Хорах —
Ми всі в Земній колиці живемо!

Через калюжі, через океани
Буття в житті своєму пливемо...
На тім шляху чатують нас тумани,
Підводні рифи, що життя звело...

Блукають люди в тих туманах долі,
Об скелі б'ються долі кораблі,
А ми в одежі й без одежі голі —

Космічні діти на земній Землі...

Візьму мольберт,
знайду найкращі фарби,
Щоб світ новий,
земний намалювать!
Світ у якому
буде лише правда,
Де добрим справам
бути і зростать!

Де будуть всі
довірливі, як діти,
Любити будуть
квіти і весну,
Де зникнуть злидні,
зникне лихоліття,
Любов зустріне
кожен неземну!

Де нас обійдуть
війни і хвороби,
Де лише грім
гримітиме з небес,
І де дитяча
щирість непідробна
Буде найбільшим
чудом із чудес!

Світ у якому
праця буде в радість!
Творить життя,
добро, душі красу,
Де б сірості
ні краплі не зосталось,
Де б кожен мав
життя мету ясну!

Де б юність все
найважливіше знала,
А старість поряд
з юністю жила,
Де б простір всі
для вознесіння мали,
Де б думка завжди
новою була!

Де дзеркало життя , де зазеркалля?
Де плюс, де мінус ? Ліве, праве де?
Де верх, де низ? Дві сторони медалі:

В природі рівне і відносне все...

Лише людина все рівня під себе,
На користь власну міряє вона:
Що добре їй –
то Боже , то від Неба !
Погано їй –
то зло і Сатана!

Усе живе дав Бог їй на поживу :
Свиня не згодна ?-
то від Сатани !
Ми ж Образ Божий!
Бог створив людину,
Як по собі ми шиємо штани!

Свої гріхи і добрі свої справи
Фарбуємо у власні кольори:
Бо все створив Бог для людської слави
Сказав людині : Це твоє- живи!

Та гляньмо зверху –
хто розумний врешті-
Хто буде зло творить заради зла?
Хто буде сіять смерть заради смерті?
А лан орать , щоб квітка не зросла ?

У світі все єдине і розумне ,
Усе живе -
життю нема кінця!

І все, що є,
що буде,
все ,що сутнє -
Все витвір Божий!,
все вінець Творця!

У пустоти все є ! й нема нічого!
Присутнє все й відсутнє водночас...
В ній без початку і кінця дорога,
Присутній Рух, але відсутній Час!

У пустоти емоції безкрилі,
В пільми не має диво-кольорів,
Луна без слів ніяка і безсила,
А тінь від світла - без думок і слів!

Там дія є, але вона не сутня,
Реальність завжди нереальна там!,
Бо Божий Дух присутній, де відсутній,
Він, водночас, і є й його нема!

Ми по життю крокуємо не вище
Й не нижче рівня , що нам Вишній дав,
Дав необхідне, навіть дещо з лишком ,
Щоб кожен тим, ким мав би бути, став!

Щоб кожен міг своє життя прожити
Щоб міг цей Світ ,як і себе, пізнати,
Бо з нас життя не просто сутність ліпить:
А щоб віддати більше міг, ніж взять!

Поки ти перший, друг тебе не зрадить,
Але не в час, коли ти вже на дні...
Свята брехня, що народилась з правди,
І правда та ,що визріла з брехні.

Словам не вірять- довіряти можна!
Один критерій у світах для всіх:
Не по словах і не по клятвах божих-
По справах їх пізнаєте ви їх!

Він посягнув на Божу досконалість,
В людських поняттях мірив білий світ
І вірив в те, що врешті Богом стане!
Та не судилось бути і творить...

Він поділив цей світ на рай і пекло,
Всевишнього - на Бога й Сатану ,
Добром і злом позначив паралелі,
Що кожна мить зливаються в одну!

Багато тих,хто з часом відмирає,
Із пам'яті зникає назавжди,
І мало тих, хто в часі проростає
І, вмерши , сяє людству з висоти !

Служи планеті Всесвіт відгукнеться,
Служи народу - богом станеш ти!
Предвічний Дух крилом тебе торкнеться
І понесе у вічність крізь світи!

Дощі без упину, ні ночі, ні дня!
Нема в тім початку ,не видно кінця!
У темряві ночі, у сутінках дня,
Під вітром осіннім- земля-сирота...

Ніхто не зігріє, притулку нема,
Земля в небі чорнім, самотня сама!..
Руками – гілками нас кличе , шука!

Додому, додому - гукає, гука!

Де ви мої діти? Ра-їна моя
Ніхто в цілім світі не знає , на зна..
Куди все поділось?, замерзла Земля,
Лиш вітер степами гуляє, гуля...

В усі часи зло під добро рядилось,
В любов підступність фарбувала дні...
По справах їх пізнати нам судилось
Діянь сліди , їх наслідки земні...

Життя таке і не таке, як в казці!,
За слабкість не сприймайте доброту,
За марнотратство не приймайте ласку ,
А зло і заздрість - за любов святу!

За мудрість втому, хитрощі за щирість ,
Мішки грошей - за вибраність людську !
Чорні думки – за відданість і вірність
І за жертовність - самоту гірку!..

Є час і шлях ходи до Сонця,
І час падіння вниз з гори ...
Непереможні переможці -
Непереможні до пори...

Бо світло зміниться пільмою
І стане злом людське добро...
І той, хто йшов вслід за тобою,
Вже з анти-богом заодно...

Не забувайте ж добрі справи,
І добрі вчинки, і слова!,
Бо добру і недобру славу
Кожен отримає сповна !

Перемагають не поспішайте ,
В поразках також є свій сенс,
Всьому в житті учитись маєм,
Щоб Бог помер і знов воскрес!

В павутинному польоті,...
Відраховуючи дні,
Сивину на голові,
Крутить все коловоротом...
Без жалю і вороття
Осінь синьо-золота

Хто в оселі своїй
Сіяв розбрат і зло,
Руйнував Роду дім щохвилини –
В непреложності дій
Збере те, що зійшло:
Душі згубить – свою і родини!..

Хто других продавав,
Продавався хто сам –
Той життям торгував на базарі!..
І молись, не молись –
Дожене його й Там
Непорушна, як світ, божа Кара!

Кажуть є щаслива доля,...
Та хто ж її має?
Хто її де-небудь бачив?
Хто про неї знає?
Йде хлопчина: грязний, сірий,
Готовий кусатись...
Він давно ні в що не вірить
Тікає,... тікає...
Чи ти маєш шматок хліба? –
Ніхто не питає...
Він нікому не потрібен,
Всі його минають...
Як бездомний пес, щоденно
Притулку шукає...
Син без батька і без неньки
По світах блукає...

Як все, що є, думки матеріальні...
І в кожній думці мінус є і плюс,
І в кожному слові: в першому і в останньому -
Плин часу, думки безперервний рух!

У думки є, як є і у насіння,
Властивість бути, сходити, рости,
Давать плоди, себе у часі сіять,
В нові світи нове життя нести!

Одна послідовність другу убезпечить,
В гармонії вічній усе над усім!
Година космічна – людську заперечить
І мить, що минула, розтане як дим.!

А ми поспішаємо жити і мати
Від частки найменшої – і до зірок,
Від таїнства бути до таїнства стати

Над світом прийдешнім бажань і думок!

Та в вирі постійному справ безперервних,
Де долі й не долі то б'ються, то сплять,
Не зможе ніхто дію дхарм заперечить
І відповідь вічним питанням не дасть...

Чи ж можна цей Всесвіт пізнати по-суті?
Позбутись одвічних душі коливань?
Чи можна досліджувати таїнство бути,
Зривати плоди із Прадерева знань?

Коли ти ріс, коли ходив у школу,
Як по весні усе росло й цвіло!...
Життя казалось вічним, загадковим,
Все повним сил, надій, бажань було!...

І ти спішив своє життя «прожити»
В пільмі душі, статевих «насолід»,...
Не працювати, а спати, їсти, пити
І мати купу пільг і нагород...

Та все проходить, поле збур'яніло,
Не налились зерном душі жита,
Розтало все, і все, що залишилось, --
Ото і є вінець твого життя...

Воно пройшло: нікчемне, дріб'язкове...
Безсилі руки, сива голова,
Без почуття давно засохло слово,
Без урожаю відбулись жнива...

В часу нема ні сну, ні засинання
І прокидання не було й нема...
Хоч є весна, є літо... й на заклання
Приходить осінь, а за тим зима...

І знову все по колу й не по колу,
Все як було і все зовсім не так...
Тому ніколи не кажи «Ніколи»,
Бо кожен крок, то лише долі знак...

Їх бог обрав серед усіх народів!
А інші всі – то гої і раби!
Осли, що возять вибрану породу,
Втім не людей, а грошові мішки!..

Та зійде Сонце, сутінки розтануть,
До білизни відбілиться пільма,

Словам «лжебога» вірить перестануть,
Бо Бога в діях «вибраних» нема.

Де Сонце на небі, там долі початок!
Там те, що нас кличе, що є і було...
У рідному краї, де мама, де тато, --
Там долі криниця, життя джерело!

Туди кличуть зорі, стежини досвітні,
Що в часі не мають початку й кінця!
Бо в цьому безмежному вічності плину
Ми Люди! Ми діти! Ми пальці Творця!

Багато тих, хто з часом відмирає,
Із пам'яті зникає назавжди...
І мало тих, хто в часі проростає
І, вмерши, сяє людству з висоти!

Служи планеті – Всесвіт відгукнеться,
Служи народу – Богом станеш ти!
Предвічний Дух крилом тебе торкнеться
І понесе у вічність крізь світи!

Плескались хвилі, землю роси крили,
В степу сивіла сиза ковила,
Сузір'їв світлом небо променилось,
Зітхала ніч, ворочалась, жила...

Людські печалі, радощі і болі
Нічна пітьма знесе у забуття...
В ночі все сіре - долі і недолі...,
Вгамує ніч слова і почуття!..

Сприймай поразку, як передвісник бурі!
Як грім небесний, що тебе кара!,
За те що ти будуєш долі мури,
Що не ідеш дорогою Добра!

Усі синці, усі твої поразки -
Тобі підказка, що не твій цей дах!.
Це не твоя колиска й забаганка,
Що це не твій, чужий для тебе шлях!

Мале у великім, безмежність в малому:
Бог гра на сопілці і творить дива!.
Нікчемність царює на троні людському -
Велика, як зірка, а в ній – пустота!

В природи творіннях завжди плюс і мінус!
В кармічнім сплетінні і він і вона!
Ніхто не підкаже, допоки не виріс,
Де доля небесна, де доля земна!..

Хто визначає Даний Шлях?
В чиїх він планах і думках?
І все, що в радість, що болить
На ньому маєм пережити!

В житті Шлях Даний неблизький!
То вверх, то вниз, твердий, слизький..
Тож поки можу, до пори,
Я споглядаю світ з Гори!

Що значить завтра?
Що таке учора?
В потоці часу невловима мить...
Вона краплина
І безмежне море,
Вона майнула –
Та болить, болить...

Проходе все ...
Ця мить наступну кличе,
Їй залишає спогади й життя,
І в цім потоці сподівань одвічних
Знов будеш ти! І поряд буду я!

Йде по Землі малесеньке створіння!...
Себе і світ не знає – не біда:
Воно проміння і життя насіння,
Воно повітря, Сонце і вода!

Дитина ще мала і несвідома,
Як небо очі, шкіра – як пісок
І ні для кого в світі невідомо –
Можливо йде по світу новий Бог!

Розтління вразило не плоть,
А дух!...
І тому я сумую....
До Світла рвусь, іду на ешафот,
Його сягнувши –
в відчаї бунтую...

Як рятувать людей?

Як лікувать?,
Коли тебе майже ніхто не чує?
Коли народи в Тартари летять,
А Мара-кара на Землі пирує...

О деміурги, де ви ділись, де?
Чи ви пропали?,
Чи навік заснули?

З народів ваших
сморід гнилі йде,
А ви не їх --самих себе забули....

Моя Україна до краю дійшла:
Вся в пазурах хижих наживи і зла!
Не лише чужинці, а й діти свої
Її розпинають, шматують її...

По всій Україні, в горах, на долах,
Панують безкарність, покірність і страх!
На горі, на злиднях, в нечистих руках
Палади ростуть на душі смітниках!...

Не знали й забули: Де ми? Хто ми є?
Навіщо живемо? Що вічне й святе?...
А вітер гуляє між мрій домовин –
Березовий вітер і вітер полинь...

Березовий вітер і вітер полинь.
Гуляють степами між сивих долин,
Летять над яругами, плесами рік,
Від віку й до віку, одвічно й на вік!...

Вітри серпанкові в поривах надій
Торкаються серця, тікають мерщій!
І скільки є волі, і скільки є сил-
Женуть людські долі в ковилах вітрил...

Хтось відспівав давним давно своє,
А хтось співати лише починає...
Хтось світить всім! І в небесах живе!
А хтось життя нікчемне доживає...

Хтось все життя шукав, долав, страждав,
Не мав притулку, хліба, одежини –
Та всіх любив і всім допомагав,
За все болів, бо жив життям людини!

А хтось все мав, та все було в тягар,
Пірнав в життя тваринне з головою,
Проїв усе, що мав як Божий дар,

Гори сміття залишив за собою...

Чому в одному серці пустота,
А в тім вогонь палає негасимий?
Хто визначає сенс і суть життя,
Хто нас веде дорогами земними?!

* * *

Є обрій зору, розуму межа,
Вершини ті, яких ми досягаєм.
І те, що бачим, те і визнача
Життя скарби, що кожен обирає.

Хтось на купині – і він майже Бог!
А хтось з висот космічних споглядає
Життя земне, без всяких засторог,
Життя у чорно-білому розмаї...

Все в ньому, все! І скрізь добро і зло,
Насилля, радість, страх, любов і болі!
І все те в стінах, що життя звело,
З яких ніхто не вирветься ніколи...

І невідомо щасливіший хто:
Чи той, що на купині почуває
Себе, як Бог! Чи той, хто із висот
Із болем в серці долі споглядає...

Ми до перемог поспішаєм щомиті!
Ось тільки спитаймо: над чим і над ким?
Ми хочемо сяять, як Сонце в зеніті!
Ми прагнемо слави! А слава, як дим...
Навколо ж панують неправда і зрада,
Нещирість і заздрість – куди не піди...
А хочеться віри! А хочеться правди!
Напитися світла живої води!

Які б жорстокі не були закони,
В якому б рабстві люди не жили –
Терпіння чашу горе переповнить,
Які б високі греблі не були!..

Бо в рабстві жить – на те повинна бути
Не тільки згода, а й душі межа!..
Бо в рабстві все втрачає сенс і сутність
Останнє іскра назавжди згаса...

* * *

Шукаєш Вість!..Граала чашу?
Чекаєш Вісника? – Дарма!..

Бо ти сліпий! Бо ти не бачиш,
Що Вість вже тут, що скрізь вона!

Вона у сходах, у цвітінні
В дитячій посмішці, в думках,
В незгодах, зрадах і в розтлінні
В добрі і злі зроста вона!..

Вона в серцях, в очах і в діях,
Вона спалахує й згаса!
В розчаруваннях і надіях
Вона майбутнім пророста!

Вістар
(Змістовне ядро "Бхават-гіти".)

М.О. Ільницький
А.І. Кондратьєв
В.Ю. Шевцов

Від мене йде світло, яке опромінює світ цей.
І сонячне, місячне, зоряне світло – теж звідси.
Якщо я спинюсь хоч на мить – Всесвіт хаос поглине,
Зміщаються варни, загинуть і люди, й тварини.
Я жертва й жертovníк водночас, я – предкам офіра,
Я масло й вогонь, я – основа прадавньої віри!
Я свідок, володар, опора, я вічності сім'я,
Я дім і дорога. Я зникнення і воскресіння!
Спадаю на землю дощем і спекотним паланням,
Я сат і асат: існування і не існування!
Хоч я не в істотах, збагни мою владарську йогу,
Я їхній носій і творець, їх пускаю в дорогу!
Як вітер, що простір увесь заповнює собою,
Отак всі істоти земні у мені і зі мною!
Під кінець у мою всі вони входять основу,
Потім наново всіх я відроджую знову!
То нижча моя восьмигранна природа, а звідси
І вища безмертна душа, що об'єднує світ цей,
Істоти всі – з лона її, маєш це зрозуміти,
Початок й кінець я усього, що міститься в світі!
Я знаю усе, що було і що має настати,
Про мене одного заказано смертному знати.
Хто Ом вимовляє священне, як брахмо єдине,
Той тіло лишає, до мене іде щохвилини!
Є лоном моїм вічне брахмо, я кидаю в нього
Насіння своє для народження всього земного,
Для всякого тіла, де здатне воно виникати,
Лиш я його батько, а брахмо одвічне – це мати!
Гармонія, рух і інертність – це гуни пракрити,
Що тіло одвічного міцно зшивають, як нитки.

Те брахмо у всьому постійно, у сутності всякій,
І творить істоти, і знищує їх одночасно!
Я час і причина, усе руйнувати я мушу,
Живим з тої битви нікого я не відпущу!
Знай, пристрастні, вмерши, у кармі відроджені будуть,
Забуте згадають і знову пізнавши забудуть.
Не гріти там сонцю і місяцю там не світити,
Звідтіль не вернутись – моя там обитель!
Лиш частка мене є живими істотами в світі,
І манить до себе чуття із природи – пракрити,
Хто зв'язаний кармою, власній природі підвладний,
Призначення здійснить, над кармою розум не-
владний!
По смерті, віки перебувши в обителі Божій,
В щасливому домі він знов народитися може.
З минулих народжень єднання із сутнім зосталось,
В новому житті осягати нову досконалість!
Покинути дію народжений жоден не сміє,
Відмовитись може лише від плодів тої дії.
Хто думає, буцім-то сам своє звершує дійство,
Не знає, сердега, хто в дії керує ним дійсно.
Є дві в житті кожнім до блага дороги,
Є йога знання і діяльності йога,
Є подвиги серця, і мови, і тіла,
Щоб линула слава світами, гриміла,
Бо віра трояка у тих, хто у плоті рождені.
Є віра духовна, чуттєва, і є віра темна!
Знання благочесне, зятям, бачить сутність єдину
В істотах усіх – невмирущу, ніким не ділиму!
Знання, що вбачає лиш сутність окрему
Завжди називати знанням зацікавленим треба!
Хто вічні закони пізнав, не існує для того у світі жалю
Ні до мертвого, ні до живого,
Бо кожний, як я, як усі, хто умре в бою нині,
Тривали завжди, і ніхто з них ніколи не згине!
Як юність і зрілість в літа переходять старечі,
Так дух з тіла в тіло іде, і тужить не до речі.
Народження й смерть не властиві могутньому духу,
Він вічний, живе і тоді, коли тіло без руху!
Ми одіж вдягаєм нову, як стара перетліла,
Й душа із старого в нове поселяється тіло.
Мечі проти неї й вітри-суховії – безсилі,
Вона не згорить у вогні, не зруйнується в хвилі,
Вона споконвічна, її не зродити, не вбити,
Вона всюдисуща, її не спалить, не втопити,
Бо хто народився, той має померти,
Хто вмер, той відродиться в тілі новому по смерті!

Радость познания мира
В сердце моём.
Стал навсегда кумиром
Тот, кто горит не сгорая
Поиска вечным огнём!

Дважды делить не приходится –
Выбран путь!
Жизнь по ухабам скитаний торопится,
Даже нет времени в прошлое,
В прошлое заглянуть!

Как ты чудесна, дорога без края –
Будь же такой!
Трудностей я никогда не пугаюсь,
С ними всегда я на равных встречаюсь
Веря
В победный бой!

Давай попробуй!
Это не глупость
Взломать чью то робость,
Вытряхнуть тупость...
Дерись Человечище,
Ты – умён!
За души калеченные
Всех времён!
За звание Человека,
Изо всех сил,
Дерись до последнего
В этом жизни смысл!

Бывают ситуации такие,
Когда вся жизнь идёт наоборот,
Когда приходят следствия иные,
И не простой всему ведётся счёт

Когда поступки вещи и сравненья
Сквозь призму лет тебе твердят о том,
Что надо срезать старые деленья
И сверить новые с грядущим в жизни днём!

Когда решать приходится навечно
Когда звенит душа как тетива,
И надо быть таким же человеческим,
Как вся твоя огромная страна!

Человек живёт,
Иногда задавая вопрос:

Зачем я родился?
Учился?
Рос?
В недоуменьи на миг застыв
И навсегда этот миг позабыв...
И опять мимо него идут
Дни его очень короткой жизни,
Дни, что ему ничего не дадут,
В цепких объятьях стиснув...
Постепенно волнение забудется,
Поиск прекратит душа,
Зная, что глобус крутится,
Вертится не спеша...
Желанья будут всё меньше,
Все ближе надежды, цели,...
А он не в силах будет ответить,
Зачем он живет на самом деле....

Вдруг загорелся и погас
Надежды луч...
В который раз...
И я – еще не веря в это,
Бегу,
Спешу,
Лечу за ним по свету...
Я по инерции качусь
Все тише, тише.
Оглянусь,
Увижу как на горизонте
Тускнеет солнце...
И опять
Его я буду догонять
И буду падать, и вставать,
И вновь бежать!
И верить в то –
Что не закатится оно!

Паутина по небу тянется,
Осыпаются листья последние...
Знаю я, что они не останутся,
Улетят от меня гуси-лебеди...

Провожу я их в утро раннее,
Под зарю багрово-медною,
Помашу я им вслед на прощание,
Возвращайтесь ко мне гуси-лебеди...

Слишком поздно я тебя нашел,
Слишком поздно встретился с тобою...

Синева тускнеет у озер
Засыпал улицу листвою...

Слишком рано ты смогла понять,
Как красива...
И что это значит...
Научившись раз когда то лгать,
Ты теперь не делаешь иначе...

И тебе конечно все равно,
Растеряв себя – ты просто существуешь,
Лишь стучат дожди в твоё окно
Словно отзвук дальний поцелуя

Этот туман –
Вечный обман,
Заполнил собой окрестности...
В сини полей
Крик журавлей,
Звуки беспечного детства...
Слышатся мне,
Словно во сне,
Давно позабытых лет...
Чем-то тревожат
Их нету дорожке,
Их для меня больше нет!..
Разве в тумане
Себя обманешь,
Чтобы потом жалеть
За синью полей,
Перезвоном ключей,
За памятью детских лет!

Отчего я ищу позабытые
Первой встречи твои слова? –
Это прошлое светлыми нитями
Протянулось опять до меня...

И оттуда дорогою вешнею
Ты пришла! Я любил и люблю!
Моей вечною сказкой и песней
Я тебя называл и зову!

Пух тополей
В лентах аллей
Кружится в небе тая...
Все мои мысли
И песни о ней,
Но меня ждет другая...

Я постараюсь
Забывать не любить,
Другую встречая,
Только вот пух
Все летит
И летит
Кружится в небе тая...

Встречаемся
И расходимся
Неожиданно –
Я и ты...
Под сверкающим солнца холодом,
Где лишь снег
Да глаза твои!...

Как березка
Растаешь
Тоненькая,
И опять,
На моем пути
Радость встреч догорит нетронутой,
Где лишь снег
Да глаза твои!...

Мороз первый ударил...
Первый –
И очень сильный...
Звездной осенней далью
Стужей по желтым крыльям!

Твоя встреча была ошибкой,
Твои письма –
Все та же глупость!
Были игрой улыбки,
Стала обманом лунность...

Лето заменила осень,
Солнце –
Бесконечные дожди,
Синеву –
Морозов первых, проседей
Зелень –
Лед, упавший на ручьи

Но тебя –
Ничто мне не заменит,

От тебя
Мне некуда уйти...
Осень-осень заново желтеет
И меня не покидаешь ты!..

Улыбайся!
Милая девочка,
В 19 лет
Брызги шампанского
Словно снег!

Улыбайся!
Тебе идет!..
19 лет –
начало!
Тысяча лет пройдет –
И этого
Будет
Мало!..

Помни –
У тебя
Нет верней друзей,
И не будет их
Никогда!
Так гори
Всегда,
Не сгорай!
Знай –
Не страшна беда
Никогда,
Потому что рядом мы
Всегда!

Эти дни по-весеннему длинные,
Это небо глубокое синее,
Эти грозы не кажутся сильными,
Даже если кончатся ливнем...

Это грусть первой порослью тянется,
Но улыбка – она светла!
И пускай горе горем не кажется –
Все равно не сгорю дотла!

На какую скажи мне, милость
Увядания пора нужна?!
Я не знал – но она явилась,
Я не знал – но пришла она...

Нет конца моей печали,
Я застыл под солнцем мгlistым,
Что теперь еще осталось?
Что еще потом случится?

Время льется, время мчится,
Время длинное такое...
Я все жду, что постучится
Мое счастье голубое...

Голубое – лишь с тобою!
Голубое – толку в том...
Если солнце стороною
Ходит ниже с каждым днем...

Лето такое было:
Часто мы расставались,
Редко я был счастливым,
Часто я был несчастным...

Редко вела дорога
Нас целиной открытий,
Часто болели ноги,
В небе ломались крылья!..
Но –
Нам не сиделось дома,
Мы не считали мили,
Жить нам была охота,
Жить мы с тобой спешили!...

Лето такое было:
Часто мы расставались,
Мелкое – все забылось.
В сердце осталась радость!

Неуемной какой то силой
Буря в сердце моем прошла...
Это ты –
Это ты, моя милая,
Обожгла, увлекла меня...

Ты стала в жизни моей
Моей путеводной звездой!
И нету тебя родней
Мне все нипочем с тобой!..

Я не знаю
Таким ли был я,

И была ли счастливой ты,
Но уже
Ты, расправив крылья,
От меня улетаешь ты...

И стою я,
Стою на месте,
Ног не сдвинуть –
Пришла пора,
Пожелтели,
Увяли листья,
Засыпают они меня...

Ты лети –
Улетай моя милая,
Добрый путь!
Ты счастливой будь!
Ты прости,
Что тебя любил я,
Что люблю...
И что памяти
Страшен суд...

Погляди в рассвет,
Погляди в закат:
Там ключи,
Ключи...
Стаи птиц летят...

Высоко они,
Над землей они,
С облаками вряд
От меня летят...

Счастлив тем, что была;
Тем, что будешь еще!..
Что тебя, лишь тебя
Мне любить суждено!

У нее глаза – как небо!
У нее глаза – как море!
А в них – теплый весенний ветер,
В них надежда с тревогой спорит.
У нее глаза лучистые
И глубокие – не достать до дна!
И сама она нежная, чистая,
И всех краше, милей она!

Без песни сер я,

В песне неვნюем,
То я, как зверь,
То я от ласки таю...
В душе моей
Смятение урагана
Мне тяжесть бурь
По силе, по плечу, но!..
Без песни я
Крестом над миром стану
И задохнусь,
И жить не захочу!

Притихла осень,
Падая закатом,
Дождем уже не греющих лучей...
И терпкий запах,
Собранный на счастье,
Усыпал след
Летящих в вечность дней...
Под солнцем дым
Промокшего ненастья
Грозит прийти
Не завтра,
На потом...
А синь пьянит,
Ласкает, словно в сказке,
Сжигая день
Пылающим костром...

В этот день Вами
Перейден Рубикон.
Он самый светлый
В жизни вашей.
Вы слышите
Юности
Хрустальный звон –
Любовь
В сердцах ваших
Стоит на страже!

Поэтому мы
Желаем Вам:
Огня вечности,
Счастья верности,
Бесконечной любви!
В этот день
Переполненный счастьем,
Поздравляем мы Вас
От души!

Шире окна открой!
Шире окна – скорее!
Надышаться спешу
Золотистой листвою,
Пока небо зарею
Волшебной алеет,
Пока солнце горит
Над уставшей землей!

Шире окна открой!
Шире окна – скорее!
Вечность в сердце пусти! –
Поскорей, поспеши!
Солнце низко совсем
Над Землею алея
Начинает разминивать
Жизнь на гроши...

Звезде упасть – и не взлететь...
В еловых лапах на рассвете,
Где неприкаянный, как смерть,
Трещит мороз и воет ветер...
Где снег и снег...,
Где никого...
Где лишь зима лютует злая,
Все обсыпает серебром
Зарей рассветной полыхая...

Эта адская боль,
Когда чернеют губы
И теряют контроль
Над собою
Люди...
Эта боль
Пришла ко мне,
Раздирая на части
Бедой незваной,
Глухим
Несчастьем...
Стиснув зубы,
Закусив губы
До крови,
Превратившись в металл,
Неузнаваемым
И холодным,
Непослушным себе
Я стал...
Иначе нельзя:
Потому что я,

Как и каждый
На свете,
За прошлое
И настоящее,
За будущее,
За всех
И за все
В ответе!...

Как признаться себе в своем бегстве,
В своем страхе, в смятении своем,
Если я на твой зов не ответил,
Если предан родительский дом!..

Мутит память холодная удаль,
Время сбилось в лохматый клубок,
До каленого больно и гулко
Бьется сердце как молот в висок...

Ухожу,
Раздвоясь,
Улыбаюсь,
Убеждаю себя торопясь...
Я – трезвея – забыться стараюсь
Оглянуться назад не боясь.

Только снова в набат мое сердце
Бьет, кричит: все не то, все не то...
Жизнь – мираж, утопающий в вечность,
Над земною моей суетой...

Я стою, и смотрю,
И не верю
В то, что прошлое встало у ног:
Журавлей бесконечная верность,
Детских синих далеких дорог!..
Возвращусь ли назад? –
Я не знаю...
Но сегодня себе я не рад,
Отчий дом – я тебя вспоминаю
И к тебе возвращаюсь опять!..

Мы ко всему приучены,
Мы заучены и приучены,
Мы залистаны, как букварь!..
Потому стало все привычным,
Стало серым, пустым, будничным
И ничто не волнует нас!..

Мы проходим с улыбкой невежды

Мимо утренней ясной свежести,
Мимо птиц, мимо дней и ночей...
Равнодушные, словно камни,
До березок, до белых самых,
До цветов, до листвы, дождей

И, случайно глаза открывши,
Мы спешим, закрываем их,
Забывая о счастье слышать
Голос верных друзей своих...

Без волнений, надежд, без робости
Все становимся мы на глобусе
У послушных тупых машин,
Безучастно, нелепо, безропотно,
Превращаемся все мы в роботов,
Превращаемся – как один...

Один шаг
И еще один...
Превозмочь самого себя!...
По лезвию
Вечность в блин
Крошится во тьме звеня

Кажется все:
Нету сил,
Предел!..
На этом бы месте лечь...
Но кто-то же должен,
Таков удел,
И рушится тяжесть с плеч!
Один шаг
И еще один...
Улыбаясь сквозь слезы, верь!
Что солнце взойдет,
Ты дойдешь до вершин,
Чтобы в небе
Звездой сгореть!

Мелодии...
Такие непохожие,
Такие разные...
Как утро светлое,
Как лужи грязные...
В них все –
Но сердце трогает
Увы – не каждая,
Потому что они
Непохожие

Они – очень разные.

Горчит во рту от привкуса полыни
И, как тогда, весна, вокруг весна!..
И в небе чистом, синем, синем, синем
Плывут под солнцем к счастью облака...

И я иду, желая раствориться,
В косых лучах до точки, до конца,
Чтобы вокруг рассветы колосились
И было слышно, как шуршит трава...

Забывать бы все: невзгоды и обиды,
Пусть будет так, пусть горечь на губах
От синевы и от степной полыни
На этих вечной жизни берегах!

Я солнце жду
И оно
Приходит ко мне...
Каждый раз,
Когда трудно,
Оно
Мне
Верным другом было и будет.
А если люди
Хмурыми
Злыми
Станут,
Подарю им солнце –
Оно не обманет!..
И люди
Добрей
И светлее
Будут –
Ведь солнце залог счастья
И мне
И другим
Людям!..

Когда то будем мы друзьями,
Но не сейчас...
Завороженными глазами
Я вижу каждый день и час
И миг, который предал нас
Вам не понять, да и не стоит,
Пусть будет все, как в первый раз:
Зима останется седою
Морозом в сердце и бедою...

Но в этом поздний вьюжный час
Я не желаю видеть Вас...

Я люблю!
Я люблю тебя очень!
Так люблю как никто, никогда не любил!
Бьется сердце,
Хочет вырваться к солнцу –
Это взгляд твой меня
Завертел! Закружил!
Я хожу, как в тумане,
Как в дурмане!
Я пьяный тобою!
Я хожу, улыбаюсь,
Смеюсь над собою!
Счастлив я как никто!
Низачто,
Никогда
Разлюбить и забыть
Не сумею тебя!

Я иду по дороге,
Где с тобою ходил я...
Где впервые признался тебе я,
Что в тебя я влюбился...
Где дрожала звезда
Надо мною от счастья робея...

Эти дни далеко...
Только прошлое чертит следами
В моем сердце печаль
О тебе, об одной,
За твоими глазами,
За твоими руками
За любовью моей,
За печалью моей,
За тобой...

Чистая-чистая, нежная, хрупкая,
Белой березкой ты кажешься мне!
Мне без тебя даже утро не утро –
Вся моя жизнь без тебя, как во сне!

Где же была ты, что долго, так долго
Жил я на свете не зная тебя?!
Где ты ходила, какими дорогами,
Девочка милая, радость моя!

Но ты пришла, стала самою близкою

Самой красивой, всех в мире милей!
Стала звездой ты моею счастливою
И тебя нету на свете родней!

Пусть солнце сменяют минуты ненастья,
Пусть будет тернистой дорога моя,
Тебе благодарен за песни и счастье
Тебе моя сказка, девчонка моя

Ведь ты – то что было!
Ты все, что осталось!
И то что опять повторится со мной:
Улыбкою первой
И первым свиданьем,
И первой моей голубою звездой!

Когда тропа узка,
Когда юлит,
Когда дрожит рука,
Дрожит...
Когда просвета там –
Там нет,
Тогда твой каждый шаг,
Как враг,
И черным станет свет
На тыщу лет!

Тогда –
Трудно,
Очень –
Трудно...
Трудней не быть!
О том забыли люди,
Что сердце хочет жить!
И никому нет дела,
Что гаснет белый свет!..
Но нет же! –
Нет предела!
Предела сердцу нет!

Здесь везде
Дороги, как дороги,
Здесь на всех
Тревоги пополам...
Подружился я
С зарей раскосой
И хожу я
Рядом с нею

Босый
По глубоким,
Выпавшим снегам...

День и ночь
Продрогший
И уставший,
У берез
Стою землей пропахший,
И стучусь я к солнцу
В дом небесный,
Где дремлет солнце
В синем кресле...

Все чаще ты ко мне приходишь
Сюда, в забытый богом край,
Где только ветер дикий бродит
И ночь спешит через закат...

Где не измерян и не понят
Размах снегов и солнца свет,
Где сердце эхом обнаженным
И день и ночь твой ищет след

Не ноги – камень,
Кровь – как ртуть!
На небе зарево пожара...
Нет сил шагнуть,
Нет сил вздохнуть –
Лишь сердца гул
И боль ударов...

Ведь я же знал
На что я шел,
Но раз гореть бывает мало!...
Теперь везде,
Везде огонь,
Одно лишь зарево пожара!

Под солнцем девочка плясала
И улыбалось солнцу ей...
Оно качалось
И сверкало
В лучах серебряных ветвей.
И все таким прозрачным было,
Что мне казалось – целый век
Счастливым будет самый милый,
Мой самый близкий Человек!

Колыбельная началась – слышишь?! –
Забаяванный юности сон...
Это в городе выше и выше
Рассыпается бисером звон...
Это только начало, начало!
Этой песне не будет конца! –
Мне поет ее верная мама,
В мире лучшая мама моя!
И пока она будет – я верю
Будет жизнь высока и светла,
Потому что меня с колыбели
Забаякала мама моя!...

Легкую судьбу не выберу,
Чем трудней – тем сильнее я!
Потому, что гореть – не выгореть
На дороге такой нельзя!
Чтобы после, когда окажется,
Что пора подводить черту –
Мы как в юности, не состарившись,
Смогли песню допеть свою!

Белые-белые туфельки,
Посиневшие пальчики...
Но улыбки уже загублены
И потеряны мальчики...

Мне не хочется, чтобы ты
Рвала листья деревьев желтые...
Хотя впрочем прошу прости,
Не мое оно, это золото...

Не мои журавлей ключи
Улетают от нас на юг,
Даже сердце: стучи не стучи –
Увядает земля вокруг...

Больше нет никого, ничего,
Даже время меня забыло...
А засыплет тебя пургой –
И тебя никогда не было!..

Вот и все –
Тебя больше нет.
Мне с тобой никогда не быть...
Без тебя уходить в рассвет,
Без тебя год за годом жить...

Без тебя уходить в грозу,
Не сгибаясь под толщей лет...
Вслед прощай я тебе шепчу,
Это все – тебя больше нет...

Такой монотонный шум,
Как будто в ноги прибой,
Как будто иду ко дну
С кругами над головой...

Как будто взошла беда
Над спящей в снегах землей,
Но бездна шагов до дна,
Но нету тебя со мной...

Но я соберусь на зло,
Но я докажу себе,
Что в жизни моей светло,
Что вечность придет ко мне!

Кто наделил тебя земной
И неземною красотой?!
Кто он – скажи!
Кто он – такой?
Скажи – я стану на колени
В некоем признании не смея
Поднять глаза!...
Да!
Он велик!
Необычен!
Но ты краше!
Ты так светла
И так нежна,
Что стала солнцем для меня!
Ты стала сном
И стала явью,
Надеждой стала
И проклятьем...
Я обезумел,
Онемел,
Я весь дрожу!
Да, я не смел
Встречать тебя!
Я сам не свой –
Ну что ты сделала со мной?

Est modus in rebus
Уходит весна,

И гроздь созвездий,
Все больше тускнея,
Увядающей сиренью
Пугают меня...
Вот-вот запылится
Польнь у дороги,
И солнце шагнет
За июнем в зенит,
А в сердце все громче
Набатов тревога
Да в теле усталость
Как эхо звучит
Я жду перемены
Но только безлично
Уходят обычные
Серые дни...
Без гроз и отличий
Я в мире привычном
Надежды теряю
В волшебные сны.
Уж если останется
Сказкою сказка,
Уж если мне верить
В судьбу не дано
Я все равно знаю,
Что жизнь
Не подсказка,
Где все к мелочам,
К пустякам сведено...
Но где перемены
И где ураганы?
И где половодье
Волнений моих?!
Не верю, что жизнь
Меня в главном обманет,
Что ветер попутный
Навеки затих!...
Но что-то не так,
Опускаются руки...
И дело не в том,
Что приходит закат:
Пройти бы сквозь вечность -
Готов я на муки,
Мне только бы вечность
Руками обнять!

Что ждет меня в завтра –
Я, право, не знаю...
Быть может пожаром
Взлечу, запыхаю,
В снегах заблужусь

И чистой, холодной,
Звонящей, свободной
Улыбкой надежды
К тебе прикоснусь!..
А может в ночи
Навсегда растворюсь?!
Кричи не кричи –
Не смогу не вернуться!
Я песню другую
В дороге встречая,
О звездах пустынной
Вселенной мечтая,
К грядущему века
К весне тороплюсь!

Расскажи мне что-нибудь, Алиса,
Расскажи, что знаешь...
Все равно я так, без смысла
По земле скитаюсь

Ах Алиса, ты, Алиса,
Не моя ты, знаю...
Отзовись Алиса, слышишь?!
Я ведь пропадаю

Был Сережка –
И нет Сережки...
Прилег Сережка,
Не встать ему...
А солнце блещет
Над миром вечным,
Ломают пальцы
На снегу...

Был Сережка –
И нет Сережки...
Кто виноват?
Кого винить?
Зачем Сережке
Наши слезы:
Ему бы встать
И жить!
И жить!..

Был Сережка –
И нет Сережки...
В укор живому,
В укор всему
Лежит Сережка,
Наш Сережка,
И Солнце

Плачет
На снегу!..

Выцвело лето и рожи побелела,
Серую пылью покрылась трава,
Ты как умела и как не умела
Заворожить попыталась меня...
Только дождей еще долго не будет,
Только по небу лохматая пыль...
Кто-то кому-то в любви не поверил,
Кто-то кого-то совсем не любил...
Выцвело лето и вишни созрели,
Медленно начав желтеет земля...
Жаль – но, увы, даже ты не сумела
Заворожить, убаюкать меня...
Кончится лето и как не бывало
Этой жары, ни надежд, ни тебя...
Будут дожди над землею усталою
Память стирать о тебе без конца...

Лохматый иней солнце обволок,
И тишина хрустальная такая,
Что ветку тронь и брызнет белый дождь
Мир озарив, играя и сверкая!
В том мире я вперед боюсь шагнуть –
Твои глаза меня околдовали...
Мгновенье стой – тебя боюсь испугнуть
И погубить высокий мир хрустальный!

В эту ночь
Был дождь.
Бесконечный
И длинный,
Резкий,
Порывистый,
Сильный.
Он шел всю ночь
Над городами спящими,
Над деревьями синими,
Над почерневшими чащами,
Рек и проселков клиньями...

В эту ночь
Снились мне – снились
Лучшие в мире цветы
И глаза – голубые, как небо!
Ты – девчонка – Царевна-Лебедь
До рассвета
Мне снилась ты!

Здесь ночь как ночь,
Туман в туман,
Всесилен я и я бессилён.
В листвою засыпанную рань
Шагает осень по озимым...
Отяжелев и одряхлев,
На перекрестных догорая
Вслед птицам смотрит онемев
И тихо-тихо замерзает...

Ты мне нужна!
Я знаю – да!
коль дни разлуки, как беда!
коль над землей
Сквозь листопад
Одна звезда –
Твой милый взгляд!

Ты мне нужна!
Я знаю – да!
Ведь никогда
На этом свете
Я не найду другой тебя –
Тебя другой на свете нету!..

Ты все краше
И все яснее,
И милее ты с каждым днем,
Обжигашь меня весенним,
Ранним, сильным, живым дождем!..
Если б только могла ты видеть
До чего беспокойно мне!
Как хочу я тебя услышать,
Как целую тебя во сне!
Твоих рук бы кольцо навеки,
Пламень губ – я на все готов!
Мое счастье нельзя измерить,
Как измерить нельзя любовь!

Уже опалены деревья
Впервые грянувшей жарой,
И липнет к пальцам клеем время,
И пыль в глазах стоит столбом...

А я все туже, туже, туже
Решаю круг своих задач,
Мой океан уже, как лужа

Но нет везенья и удач...

Себя совсем не понимая
И не щадя себя ничуть,
Я дни своей судьбы листаю
И не хочу с нее свернуть...

А где-то есть такой чудесный
Мир расцветающей любви,
Но мне весна для развлечений
Дала лишь книги и цветы...

И все же я ничуть не каюсь –
Ведь я живу и я люблю!
И нету в мире выше счастья –
Всю жизнь любить тебя одну!

Всему приходит конец,
Но нету в любви конца!
И время, шагнув в торец,
Печатает день с конца!

А я – как букварь –
Я не спору:
Хочешь выругай,
Хочешь ударь!..
Но высуши, высуши, высуши
Эту мою печаль

На деревьях ноябрь, изморозью
Чертит удары гонга!..
Это все ты капризная –
Горечь осенняя – поздняя...

Прошлое не отступает,
Сердце мое запутав...
Вот и брожу скитаясь,
Осенью по перепутьям...

Поклонение женщине

Шораши-Пуджа велико!
И надо быть его достойным.
Иначе бешеной рекой
Снесёт
И в чувствах непристойных
Придёт конец,
Конец тому,
Что Человечностью зовётся!
И вечность сердца не коснётся,

Погрязнув в низости дыму.

Если закат потух,
Я не причем-

Но!

Ты очертила круг –
Я оказался в нем!

Белый наряд весны
Я бы не ждал-

Но!

Всё изменила ты
Ты изменила все

И потому тебе
Я благодарен-

Но!

Страшно от мысли мне
Той, что живу тобой!

Наши встречи с тобой были - не были,
Мы с тобою опять не встречаемся...
Но опять надо мной гуси-лебеди...
И надежда опять возвращается...

Наши встречи с тобой были - не были,
Всё проходит не так как мечтается...
Может быть и правы гуси-лебеди,
Что любовь никогда не кончается...

Наши встречи с тобой были - не были,
Может быть, им уже не быть,
Но кричат с синевы гуси-лебеди,
Что тебя буду ждать и любить!

Редкий снег,
Всё сыплет снег,
Синева да льдинки...
А тебя всё нет
И нет,

Милая Снежинка!
Задержалась где-то, где?
Приходи скорее!
Этот снег давно во тьме
О тебе белеет...

Под дождями,

В пургу,
На земле,
На снегу,
Каждый шаг твой,
И взгляд
Стерегу.
Радость встреч-
Впереди,
Боль разлук-
Впереди,
Я приду,
Позову,
Только жди...
Только жди

Был дождь,
Бесконечный и длинный,
Резкий и сильный,
Он шел всю ночь
Над городами синими,
Над километрами длинными
Шел дождь...

Лохмотья снега белые
Таяли медленно,
А дождь шёл
Ночь напролет...
Темнотой перекошенный,
Неприкаянный
И брошенный,
в городе
Дождь...

В эту ночь
Мне снились
Лучшие в мире цветы
И глаза голубые как небо!
Снилась ты мне
Царевна-Лебедь!
До рассвета
Мне снилась ты!

Какая боль!..
Она висит над миром,
Она в душе
Соткала тишину...
Мне та девчонка,
Что меня любила,
Сказала: слышишь? -
Больше не приду...

И всё на то,
И день глаза туманит,
И жизнь бежит,
Торопится... Куда?
В увядших листьях
Золотом наряде
Пришла ко мне
Незваною беда...

Трижды осень была,
Трижды солнце всходило,
И горело оно,
Обжигало оно!..
Часто сердце встречало-
Только раз полюбило
И уже разлюбить
Никогда не смогло!

Кто-то сказку сложил - не выдумал,
Кто-то эти сказал слова,
От которых по небу крыльями,
Раз взлетев – не сгорит звезда!

Будет ярко светить лучистая,
Будет долго светить она,
Потому что она счастливая,
Потому что она – твоя!

Не боюсь что сгорю, остыну,
Не дождавшись начала дня!
Не боюсь, что к тебе привыкну!
Не боюсь разлюбить тебя!
Если будет дорога длинной,
Будет трудной – ну что же, пусть!
Я люблю тебя светлая, милая,
Моя нежная, добрая Русь!
Навсегда сохраню я свято
Тот огонь, что горит в груди,
Приумножу твою я славу,
Чтоб всех ярче сверкала ты!

Без тебя белый свет не милый
И не мил алый свет зари!
Без тебя, без моей любимой,
Словно цепи,
На сердце,
Дни...

Без тебя прорасту полынью,
Пожелтев, облечу листвою,
Без тебя без моей любимой,
Без печали моей земной...

Вот так и живём мы:
Ни то и ни сё...
Вот так без конца и без края...
А где-то под Солнцем,
Под теплым дождём,
Ключи журавлей уплывают...

Нам дела к ним нету,
Летят? – пусть летят!
Ведь мы не такое видали...
Не дай бог увидят,
Что пальцы дрожат
И сердце болит от печали...

Клубится синь с крутых вершин
И падающий снег
Ты здесь одна,
И я один,
И больше мира нет!

Ты королева-
Я слуга!
Лишь елей стрелы ввысь!
Ты впереди - зову тебя,
Прошу – ну оглянись!
А ты смеешься – ты летишь,
Весь этот мир – он твой!
И с заколдованных вершин
Свет звёзд над головой!

В тумане даль,
В тумане спуск,
А мы –
уходим мы...
Но ты вернешься,
Я вернусь, сюда вернемся мы!

Прощайте горы,
Снег прощай!
Рюкзак –
уже одет,
Дорога ждёт,
Так в добрый час!

Пока!
До новых встреч!

Погас костер,
Дымит зола,
Парит земля, парит...
И трудно жить
Нам без костра,
И без гитары жить!..

Без песен этих,
Без тревог,
И без надежд
И без дорог...
И потому
Мы вновь в пути,
И лучше жизни
Не найти!

Спешу домой надеждой одержимый,
Что наконец-то ты напишешь мне!
Но нет письма...
И руки, ноги стыннут,
И от тебя спасенья нет нигде...

Зачем тогда пишу стихи я эти?
Они не тронут, не найдут тебя,
Ведь по Земле осенний ветер веет,
А над Землею пеной облака...

Третью осень я встретил,
В третий раз опадает листва...
И двух лет, словно не было –
Убежали они,
Растеклись как вода...

Ни о чем не жалею,
Ни о чем не грущу,
Но ее еще пуще
И сильнее люблю!

Для меня она все,
Лишь она мне нужна
Осень в сердце моем
В моем сердце весна!..

В моем сердце цветенье,
В сердце счастья дурман!
Я за встречу с любимой –

Все на свете отдам!

Это что – листопад,
Только листья кружат,
Только стаи летят
И желтеет Земля...
В свой последний наряд,
В самый лучший наряд
Все оделось вокруг...
И какая-то грусть
Подошла до меня,
Но ее по пятам
Засыпает листва...
Грусть смешная моя,
Ни к чему мне она!
Ведь седеет желтея
От конца до конца,
Забираясь в сердца,
И в проемы домов
Серой дымкой Земля.

Золотинки на Земле – осень сыплется,
Милой голос день и ночь – всюду слышится...

Вижу руки я ее – добрые, да нежные,
И глаза ее, что небо, - ясное, да вешнее.

Как тоскую я по ней, как скучаю!
Как мне трудно без нее, осень золотая!

Что так грустна осенняя пора?
Что рано так она ко мне приходит?
Мне птичий крик, разлукою трубя,
Печалью сердце о тебе изводит...

Веселья круг не трогает меня,
Мне без тебя на свете все не мило!
И я иду сквозь осень до тебя,
К тебе одной, единственной, любимой!

О чем вы плачете, о чем?
О чем та грусть?
К чему темнеет небо?
Уходит день, промокший под дождем,
А вас все гонит, гонит гонит ветер...

Вам к лету нет,
Возврата больше нет..

Небытием протянется дорога...
В какую даль? Куда ваш ляжет след?
Куда уйдет от отчего порога?

Сейте нужное,
Человечное,
Сейте доброе,
Сейте вечное!

Будьте чистыми,
Будьте нежными,
Будьте сильными,
Будьте честными!

Еще порою солнце пригревает,
Еще как в гости ходят облака,
Но час последний лето доживает
И караулит осень на меня...

Здесь паутиной небо засновало
И по утрам все росы холодней,
А я все также встречи ожидаю
И каждый час все думаю о ней!

А по ночам, когда глаза закрою,
Как тень она подходит до меня,
И гладит руки теплою рукою,
Не уходя до самого утра...

Широка и вольна, Русь любимая!
Здесь родился и здесь живу,
Здесь девчонку, за всех красивее,
Повстречал, полюбил,
люблю.

Широка и вольна, Русь родимая!
Не найти мне другой такой!
Ей спасибо за очи синие,
За Аленку и за любовь!

Медь дубов
И яблонь золото,
Желтый воздух от листвы,
По лесам
Палитрой пестрой
Сыплет осень,
Ходишь ты!

Стало небо

Вязким-вязким,
Замедляет осень шаг,
Это всюду,
Всюду праздник,
Всюду –
Словно в первый раз!

И как будто бы впервые
Жду тебя я
Очень жду!
Глаз
Озера голубые,
Я тебя Аленку жду!

Ты что же это, друг, постой!
Не надоело, что ли плакать?
Бросай грустить, пошли со мной
Под непогоду и под слякоть.

Дождя не бойся, дождь пройдет!
И за улыбкою, за счастьем,
Весенний день к тебе придет,
Все озарит и не погаснет.

В моей гавани льдины,
Воют ветры,
Гудят шторма.
Белый парус мне только снится,
Белый парус – мечта моя!

Не сложу я под солнцем крылья
Позову я тебя в свой дом!
Ведь в тебя я навек влюбился,
И поклялся любить потом!

Ведь не зря же тебя зову я
Бесконечною сказкой моей!
Всего больше, поверь, хочу я,
Чтоб была ты женой моей!

И хотя еще в гавани льдины,
Воют ветры,
Гудят шторма,
Белый парус под солнцем клином,
И все громче звенит волна.

Я так скучаю по тебе,
Что осень желтой-желтой стала!

Что звон хрустальный в синеве
Плывет, рассыпавшись ключами!

Что в небе синем облака,
Дожди сменяются дождями,
И больно-гулкая земля
Дрожит, сжимаясь под ногами...

Тот угасающий налет,
Что низким солнцем сердце ранит,
Моей судьбой ко мне придет,
Моей судьбой навеки станет!

Но в эти дни, когда бедой
Сомкнулась осень надо мною,
Я так хочу побыть с тобой,
С моей Снежинкой голубою!

Но нет тебя, ты далеко!
За опадающей листвою...
А я скучаю по тебе,
А я – скучаю за тобою...

Я свет гашу, но снова нету сна,
Скрипят деревья серо и уныло...
И в сердце капли мелкого дождя
Наводят грусть разлуки по любимой!

Я так хочу быть рядом с ней всегда,
В веселья час и в полночь непогоды,
Что дни разлуки рвутся как беда,
Что дни разлуки тянутся как годы...

Я с ней счастливый, с нею солнца свет,
С ее улыбкой нежной и красивой!
Мне каждый раз надеждою в ответ
Горит, сжигая с новой силой!

И каждый раз, когда она вдали,
Что делать мне в темнеющей Вселенной?
И я не сплю, и снова журавли
Трубят разлуку в синеве осенней...

Где взялась ты, такая красивая?!
Это сон или это быть?!
Белоснежка моя ты милая,
Мой волшебный весенний мир!

Ты из сказки пришла, наверное,
Ты от солнца, от неба ты!

Моя радость, любовь безмерная,
Моя нежность и вечность ты!

Ну, за что я такой счастливый?!
Как тебе благодарен я,
Что на свете живешь ты милая,
Что ты есть, что люблю тебя!

Не под стать облакам бегущим,
Бирюзою продлится новь,
Потому я молчу и слушаю
Эту песню степных ветров...

Я молчу... меня реже и реже
Манит блеск, нудный лоск «королев»,
Там где день по березкам увешан,
Я брожу за тобой, оробев...

Не помогут ни время, ни птицы,
Ни признанья девчонок других...
Этот миг будет длиться и длиться
Первым взглядом глазенок твоих!

Ничего особого не случилось,
Особого – ничего...
Но так больно, до безумия!..
Небо натянуто тетивой звенящею,
Бездной лунною...

Ничего не случилось особого,
Особого – ничего...
Но спать я не буду ночью
С весной, что стучит в окно.
Как глупо все это, глупо...
Не сделать мне шаг назад...
Луна в небе черном круглая,
Как твой непонятный взгляд...

Двадцатое марта –
День необыкновенный,
Изваянием вырубленный,
Звездами во Вселенной!

Сегодня впервые
Пальцы к пальцам
Прикоснулись!
И счастье заполнило все собой,
Легко, незаметно,
Притронувшись

Поцеловать!

Почему тебя, не другую
Называю своей любимой?
Почему о тебе тоскую
И шатаюсь как одержимый?

Чем ты лучше других? – не знаю
Чуть красивее, чуть умнее...
Почему ж, о тебе мечтая,
Становлюсь я светлей и сильнее?

Облака... облака ходят стаями,
Все дождем, дождем залило...
Я влюбился в тебя нечаянно
И отчаянно –
как назло!

Листья, листья кружатся, падают,
Потемнев, почернев до слез...
Я врасплох был захвачен прядями
Светлых-светлых твоих волос!

И теперь без тебя мне маяться,
Дождь стучится, стучит в окно...
Я влюбился в тебя нечаянно
И отчаянно, как назло!

Я приду к тебе еще,
Чтоб сказать, как жду тебя я!
как люблю я!
как хочу я

Заглянуть в глаза твои!
Как хочу я новой встречи,
Как я жду того мгновенья,
Когда снова тебя встречу
Мое счастье во Вселенной!
Где была ты, что доньше
Мог я жить, тебя не зная?
Дни за днями провожая,
Дни, что кажутся пустыней!
И от страха сердце стынет,
Что могли мы разойтись...
Как я счастлив!
Что мне делать?
Мир шагами света мерить?
Сдвинуть горы?
Или может
Растопить в мгновенье льды?
Я всемогущ!

Потому что
Есть ты в этом светлом мире!
Все преграды опрокинув,
Если ждешь –

приду к тебе я!

Ты ведь есть на самом деле!
О тебе мечтать, не смел я,
Но ты есть!
Теперь ты будешь!
Будешь вечно!
А иначе... –

нет!

Иначе быть не может!
Ты пришла бы

раньше,
позже,

Ты пришла бы,
потому что,

Потому что ждал тебя я!
Дни за днями провожая,
Каждый раз зарю встречая,
Знал, ты есть!
Ты всех красивей!
Лучше всех
И всех нежней!
Словно солнце, для меня ты!
Словно воздух,
Словно небо!
Что угодно нынче требуй.
Все тебе отдам одной!
Без тебя теперь ничто я!
И бегу,

спешу к тебе я,

Мое счастье –
словно море!

И с судьбой, всей жизнью споря,
Все равно нашел тебя бы!

Таких как я –
Как в горах камней...
Увы... -
Таких слишком много...
Такой как ты –
Тебя нет милей!
Такой –
Я не встречу снова!..

Не верит сердце в то,
Что ты ушла...
Не верит в то,

Что больше не вернешься...
Но эта боль,
Что жжет и жжет меня,
Все гулче, гулче,
Где-то в сердце бьется...

Уснуло все...
И только я не сплю,
Я не молю,
Не плачу,
Не кричу я...
Я ни о чем тебя не попрошу –
Тебя я просто,
Просто так люблю я...

Я каждый день тебя встречаю,
Я каждый день тебя теряю
И каждый новый день тебя ищу!
Я ведь судьбу не угадаю,
Но каждый день мой –
ожиданье

Тебя!
Где без тебя живу...

На свете нет любви сильнее –
Ты солнца светлого светлее,
Стройней лучей
И легче волн!
Я не любить тебя не – смею,
Мое ты счастье,

радость,

боль,

Моя любовь!

Иду к тебе, с судьбою споря,
К тебе иду даже тогда,
Когда кончается дорога
И гаснет, падая, звезда!

Иду тогда, когда, не смея
Взглянуть назад, я ухожу...
Иду к тебе и, не робея,
Тебя Любимою зову!

Голос вечности –
Подобный векам и туманам
Над серою зыбью длится,
Мелькая бесследно днями,
Сметая морщины на лица...

Голос вечности...
Рядом пустая постель...
Ночь напролет...
Наплевать
На жару, метель,
Одна лишь любовь не в счет!..

Голос вечности,
Миг одиночества,
Брошенный дом,
Самое прочное
Пылью припало

в нем

И рассыпалось...
Голос вечности,
Нагота деревьев осенняя,
Ветер ноябрьский
В черной Вселенной
Мокрыми стужами стынет...

Голос вечности...

Голос вечности –

такой одинокий,

Что страшно становится!..

Руки раскинув,
Мне в небо бы бросится,
Чтобы унять сердце...
Но я не хочу менять
Свою судьбу на другую –
Драться и побеждать!
Иначе жить не хочу я!

Что делать –
Когда глаза как лед?
Когда обжигает губы
Дикий мед?
Ведь я ничто для тебя!..
Знаю я наперед,
Что давно ты прошла меня,
Не поверив в наш дикий мед...
А я –

я за ним пойду!

Ляжет путь без тебя вперед...
Все равно я его найду –
Дикий мед!..

Нефертити

**Грохочет вал
И вдребезги о скалы!**

Уйдет прибой
С тобой в небытие,
Грядущий миг,

Под вечности часами,
Прикажет высечь
В мраморе лицо!
Твои глаза,
 подернутые дымкой,
Твою печаль
 на отблесках огня,
Чтоб передать
Надежду несчастливым
Во имя счастья
Против бед и зла!

Лето стало осенью,
Каждый день дожди...
Ты пришла непрошенной –
Раз пришла – так жди!..

В росах побелевших
Поплыли туманы...
Знаю – не посмеешь,
Ждать не перестанешь...

Будет тебе холодно,
Будет очень жаль,
Что любовь не поровну,
Не на равных даль.

Ты поймешь когда-то:
Если в сердце буря –
За седьмой печатью,
Задержи, нахмурясь!..

Не иди непрошенной,
Знай – все впереди,
Чтоб не стали осенью
Летние дожди.

Над головою – небо,
Под ногами – земля...
Истине старой следуя,
Ждал я всегда тебя!
Над головой привычно
Шествуют облака...
Пусть тебя нету,
Но ты необычная,
Лучше ты всех,
Но тебя нет пока!
Верю, что будешь,
Что скоро мы встретимся...
Верю и жду

И к тебе тороплюсь!..
Только тревога
Сильнее все светится:
Я опоздать
К нашей встрече боюсь!

С утра небо серое хмурится –
Дождь, наверное, будет опять!
Это осень, шагая, сутулится,
Это стаи кружатся, кричат...
Это вновь по дорогам пустынным
Ветер гонит с размаху листву,
Это в сердце надежда застыла
И рассыпалась на лету...
И мне так одиноко становится,
И так хочется снова бежать!
Осень-осень сгибается, клонится
Сердце ждет – только некого ждать...
Что-то грустною стала несвязная
Моя песня о милых глазах
А дорога промокшая, грязная
Таит в новых седых дождях!

Огни, огни, еще горят огни...
Еще дожди дома упорно моют
И даже кажется еще со стороны,
Что осень будет вечно золотою!

Я подставляю солнечным лучам
Ладони, – а они все тают
И, рассыпаясь золотом в руках,
Как наши дни, мелькая, исчезают...

Листопад...
Листопад вокруг...
Он пришел так вдруг,
В гости он привел
Осень голубую...
И опять, тоскуя,
К Солнцу, повинуюсь,
Руки протяну я!..
А оно все ниже,
Задевая крыши,
Ходит над Землей...
Только листопад,
Всюду листопад
Пестрою листвою
Сердце мне кружит!..
Что же теперь делать?!

Как теперь мне быть
О девчонке милой
У кого спросить?!

Солнце к низу клонится,
Мне за ним бы бросится!..

Да листва кружит,
Все кружит,
 кружит...

А я все иду, иду...
И лужи идут со мной...
Они говорят: найду,
Найду я тебя...
Потом!..

Они на меня глядят,
По ним чередой столбы,
За ними иду и я,
Я жду
Я зову:
 приди!

Чтоб вместе
Вдвоем идти,
По лужам идти вдвоем.
Не будет конца пути
С тобою
Для нас
Потом!

Но только пока один
Один я иду, иду...
Мне все говорят: найду
Тебя я найду
Потом!

А рядом идут столбы,
По лужам со мной идут,
Они говорят: люби –
Любить будет поздно
Потом.

Ты думаешь так будет вечно?
Ошибаешься!..
Все проходит,
Все забывается...
Временем в мелкую-мелкую
Пыль стирается...
Только память,
Память сердца –
Она останется,
Время бессильно здесь что-либо сделать,
Пусть не старается!..
Самое дорогое в жизни нашей

То, что будет!
А все остальное – пепел!
Все старится, как и люди!

Дни, как страницы,
Недели – тетради,
А месяцы – толстые книги...
Их время листает,
Их время читает,
Листок за листком,
За тетрадью тетрадь...
Прочитаны целые книги,
Ничтожны в них миги
И дни незаметны,
И годы теряясь,
На что-то надеясь,
За что-то ручаясь,
во что-то не веря,
О чем-то мечтая.
Проходят как образы,
Как вереницы...
Их время читает,
Их время листает,
Одну за другою
Живые страницы!

Когда-то совсем пожелтеют тетради,
Когда-то рассыпятся порошком книги,
Но если ты есть, если есть, то так надо!
Чтоб жизнь заключалась в единственном миге...

Кто такие фанатики –
Пасынки злой судьбы?..
Посмотрите – они на папертах
Оббивают о камни лбы...
Покалеченные, искаженные,
Безразличье, и мрак в глазах –
Души их в пустоту повержены:
Словно это не люди – прах...
Их останки извилин – апории...
Да покорность. К чему она?
Хуже нет быть на свалке истории
Даже в имя креста и Христа...

Я тебя отрицаю!
Я не верю в тебя – пойми!
Не кричу, – заклинаю:
Если можешь еще – люби!
Уходи поскорее,

Промедление – конец всему,
А любить ты еще сумеешь –
Заклинаю, а не кричу!..

В бездонном небе только пустота...
Мне одиноко, очень одиноко,
В туманный след летящего ключа
Глядит заря сентябрьская с востока...

Мне эту синь бродяжью не забыть,
Мне эта синь до боли стала нужной!
И этот ключ, что в синеву летит,
И этот лист, что снова в небе кружит!..

За теплом и за летом следуя
Покидают меня гуси-лебеди!..
Если я упаду еще где-нибудь,
Не бросайте меня гуси-лебеди...
Прилетайте ко мне, помогите мне,
Возвращайтесь – я вас прошу.
Посмотрите сюда – здесь пурга в окне,
Здесь все тонет в густом снегу...

Говорят, что на юге жара,
Что купальный открыт сезон,
Только здесь за окном пурга,
Да суровый трещит мороз!

Там под солнцем уходят пары,
Там мимозы уже цветут!
Ну а здесь под закат пожаром,
Догорая, снега метут!..

Ах, весна! Ты меня забыла,
Ни к чему я с тобой у моря...
А меня белизна закружила
И в ночной полутьме оглохла...

Нет начала и нет конца,
Переезды одни и только...
В перепутья глядят сердца
И сердцам от полыни горько...

Свежесть рос не для них,
будет пыль
Без конца выедать глаза,
Да засохший в степи ковыль
Будет петь, ведь не петь нельзя!..

Бесконечная эта разность –
Там где лето
И где зима...
Где уносит, желтея, тяжесть
Дней последних,
Своих, листва.

Там, где руки под солнцем вянут,
Не дождавшись
В ответ тепла,
Погибая – любовь восстанет
И сожжет
До конца меня!

Там уже не придет улыбка,
Не коснется
Веселье глаз!..
Сердце раненой вскрикнет птицей,
Вспыхнув Солнцем
В последний раз...

На Днепровских кручах - звоны,
Над церквями - купола.
На земле в предсмертном стоне
Русь триглава и креста!..
Боже! Что вокруг творится?
Глум в сердцах, душевный хлам.
Что с тобою, Русь случилось?
Стыд в делах и в слове срам.
Через жертвы, тлен и кости
Мрак струится сквозь века.
В язвах вся!
И вся в коросте
Русь святая, Русь моя!..

Осень этноса? Да! Осень.
Не жалеет. И не спросит:
Русь! Зачем же ты была?!
Почему упав до срока
От Ордынского Востока
Умирала... не жила!..

Что имела - запустело,
Омертвев - закаменело.
В клюве серости и зла
Византийского орла.

Имя, Род, Язык забрали
силой что, что своровали.

Все присвоив на века!..
И над всем стоит она,
Золотой Орды столица,
Угро-финская Москва.
Но падут души оковы!
Мы проснулись! Мы готовы!
Встать над русскою землёй!
Киев! Стольный град, ты слышишь?!
Как звенят Все выше - выше
В Поднебесной! над тобой
Родники земли родной!
Обретем себя мы снова
Не на час - а навсегда!
Преклонившись перед Богом
В гимне будущего дня!
Через мглу веков несутся
Первозванного слова:
Вы арийцы, вы - « слов'яни »
Не рабы - учителя!
По космическому праву,
Сквозь падение и взлёт,
На престол Любви и Славы
Русь Небесная взойдёт!

Что наша жизнь? –
Мираж, да темень...
Обман души, цветные сны...
Проходит все, проходит время,
Уходит жизнь, уходят дни...

Не вечно все, не вечны розы –
Цветы Земли... Не вечны мы...
Но верим мы в судьбу и в звезды,
Где будет жизнь, и будем мы!

Где будет шанс, и где удача
Нас не обманет никогда!
Ведь эта жизнь хоть что-то значит!
А значит, будем мы всегда!

Спасибо, жизнь, за все, что было,
За то, что будет и, что есть!
За смех детей, улыбку милой,
За неба синь, вишневый цвет ...

Пусть будет так, пусть длится явь,
Плохое все забудь, оставь!
Возьми с собой надежды свет
И веру в жизнь сквозь толщу лет!

Чтоб жизнь струилась как родник;

Смысл жизни был высок, велик!
Возьми с собой ростки весны,
Детей улыбки и цветы!

Свет доброты неси как знамя,
Во имя счастья и любви,
Пока в душе бушует пламя,
Пока в глазах горят огни!

Пока надежды в сердце живы,
Пока цветут цветы любви,
Пусть будет жизнь твоя счастливой
И жизни вечной длятся дни!

Молитва

Звертаюсь знов,
і знову я до Бога!
І знов молюсь: прошу людей простити
За недолугість,
розуму убогість,
За зло, що їм приходится робити...
За ті гріхи, що не з вини людини,
І за борги, що робимо в житті,
За несуттєве, дріб'язкове, плинне,
За все, що можна, Господи, прости!
Прошу, вгамуй їх болі і страждання,
Хоча б на час, спокійно дай заснуть!
Дай сили всім для перепон долання,
Тебе знайти,
свою пізнати суть!
А ще, прошу, мені дай трохи часу,
Щоб встиг, що маю, для людей зробити,
Свій Шлях пройти, предчасно не погаснуть,
Для Тебе, Боже, жити і творити!

Бути ким мені –
тут призначено?
В чому долі знак –
на Землі?
Все в житті моїм –
передбачено,
Пораховані –
усі дні мої!..
Все не просто так –
про те знаю я,
І не я один –
МИ сюди прийшли!
Тут за кроком крок –
в час влітаємо

Візерунок доль –

навіки!

Чи знаєш хто ти є?!
Й твоя душа на зріст?
Куди й навіщо йдеш?
Який у тому зміст?!
Який у тому сенс?!

Чи чуєш Дзвін з Небес?
Чи розумієш Вість?
У кожного свій хрест
І Шлях, що Даний, свій!

Якщо ж Душа воскресла
І лине до Гори,
Тоді бери свій Хрест
І до Гори неси!

В передчутті,
в неясних образах,
Немов би крізь туман,
крізь води часу,
Я бачу те,
чого нема в думках,
Чого ніхто,
ніхто з людей не бачить...
Все в світі цім
і так, і все не так...,
Цей світ всі бачать
лише з середини,
Від чого, навіть,
дивний Зодіак
В безмежжі думки
безпорадно плинний...
Коли ж на світ
цей дивишся з Гори,
То бачиш все
миттєвим і не сутнім!..
І розумієш –
все це до Пори,
До часу Суду,
Трансу і Спокути...

Коли душа втрачає, губить сутність,
Коли вона безсила, не літа –
Тоді долає неземна самотність,
Серед людей нелюдська пустота...

В ній лише біль, що крає і карає,
В передчутті подій, що вже грядуть,
В передчутті того, що Світ чекає,
Того, чого Людині не збагнуть...

Рух неспинний...
Дія діє:
Час згортає й розгорта...
Вітер віє,
Вітер віє,
Замітає...,
Заміта...
Скільки можуть бачить очі –
Всюди снігу пелена...
Чи я хочу, чи не хочу –
Вона нині головна...
Заміта поля і доли
І нікого не пита:
Де, чия блукає доля
Хто кого, і що шука?..

Пролетить зоря –
перекресле ніч,
Спалахне і знов –
серед тисяч свіч
Все відтворить час
на семи вітрах,
Посеред Небес,
в золотих житах!..
Зупинись і стань,
запитай себе:
Чом твоя душа
лине до Небес?
Непокоє що?,
спати не дає?,
Що в тобі чуже?,
де ж воно твоє?
З зоряних глибин,
з висоти душі
Підніми свій зір
до Небес буття,
Подивися вниз:
на твоїй Землі
Корені твої!,
і душа твоя!...

Що було – пройшло...
Завершилося...

Обірвалось, обломалось...

Закінчилося...

І молися – не молись –

закрутилося,

Та за обрії життя –

покотилося...

І відразу все – усе –

зупинилося,

Купка попелу з життя –

залишилася...

І ніхто не зна,

і ти сам не знав

Чи ти був, чи ні?

Куди йшов? Ким став?

Зореграй, зоревій –

Долі знак в небі твій!

На шляху крізь світи

Думка кінь –

Вершник ти!

Тож, сідай на коня,

Побажай людям всім

Гарних справ, теплих слів,

Та ще й доброго дня!

Хоч як кричи, ніхто тебе не чує:

Торує Бог шляхи і обрій твій!

Когось ламає, а когось гартує,

В меті своїй небесній і земній!

Не зрозуміть, чому так Небо чинить...

І не проси: О, Боже, нас спаси!

Навіть тоді, коли ніхто не винний,

На Небі винних людям не знайти...

Не клянись у «безмежній вірності»,

У незмінності прагнень і в щирості,

Краще думай про Шлях у безмірності,

Подивися у Вічі Вічності!

Бо ти нині не той, що вчора,

Завтра будеш не тим, що нині –

Божа ти на Землі опора,

Перед Ним преклони коліна!

Фінал за книгою „Роза мира”

Вік золотий, що раєм зветься,

Вже зовсім поряд!..

Не добром –

Гріхами сповнений проллється,

Перетворивши світ в Содом!..

Насилля, збочення, розпутство

Заполонять планету враз!

Немов проказа, вразять людство,

Наступить божевілля час!

І в ту страшну садизму пору

Постане повний жаху вік!

Гниття душі і серця морок,

Кривавий смороду потік...

Перенасичене –

Потухне

Без сенсу і мети життя...

На всіх устах залякне усміх –

Нудьга...

В оскалі небуття...

Лине час, у хвилі хвиля...

Сходить щось, щось віджило...,

Квітне щось, а щось засохло...

Чи було? Чи не було?

Набіжить наступна хвиля,

Щось з собою принесе,

Змінить щось, минуле змиє,

Щось віддасть, щось забере...

А за нею нова плине,

Змиє й те, що зараз є,

І ніхто вже не спитає:

Чи ти був? І хто ти є?

.....

Життя – диво! Дивно вабить:

Все що маю – все моє!

А моє – воно не зрадить –

Загублюсь – мене знайде...

Кличу я – ніхто не чує!,

Б’юсь у скло, неначе птах...

По шляхах життя мандрую –

Бездоріжжя – то мій шлях!..

Я ніде не зупиняюсь
Й залишаюсь там, де був...
Всіх учу і сам навчаюсь,
Знав усе і все забув...

Маю дім... Та в нім бездомний...
Хочу спати, та не сплю:
Я старий... І завжди новий!
Я ненавиджу й люблю!..

Я важкий і невагомий;
Я літаю!, й не лечу!
Я рухливо – нерухомий,
Я, співаючи, мовчу...

Знаю те, чого не знаю,
І не відаю того,
Чому, маючи, не маю,
Ні від неба, ні свого?..

Здатні всі, а я не здатен
Ні карати, ні прощати!..
Я всього лиш хочу знати
Ким тут був? Ким маю стать?..

Мрія – Заповіт

Ми українці, руси, Ра-йці!
Ми лице-Ра, від О-Ра ми!
Творці Земні, Небес обранці,
Першопрохідці, вчителі!
В серцях буяє божя сила,
Нам невідомі гнів і страх –
В земнім земне згорає тіло,
Душа літає в Небесах!
Від віку ми були і стали,
Бо заповідано в віках:
Ми на Землі відповідальні
За людству Вишнім Даний Шлях!
І я так хочу, щоб на вістрі
В усі часи, в житті злиття,
Єднались душі українські,
Буяли в вічності жита!
Щоб Боже тут родило слово,
Були святими почуття,
Лани засіяні з любов'ю,
Лани засіяні життям!
Де б знову слово стало чесним,
Був Чоловіком чоловік,

Був оберегом мамин хрестик,
На Долю вишитий рушник!
Де б ми учились і навчались,
І іншим світло знань несли,
Були в усьому досконалі,
Як учні, і як вчителі!
Щоб у свята і в час негоди
Із рідних батьківських осель
В світи ішли першопрохідці,
Першотворці першоджерел!
Потік життя був неосяжним!
Щоб життєдальний сявав Ра,
Оберігала Божа Стража
Людські діяння і серця!
Щоб була в радість кожна днина,
Садами квітнула Земля,
Щоб стала Раєм Україна,
Землею божою була!
Щоб жив наш Рід, родина наша,
В потік один злились струмки
В Дніпро земний, в Дніпро небесний,
Діяння наші і думки!
Щоб рідний край, наша Ра-їна
Була у людства на чолі!
Постала дивом Україна,
Була знаменням на Землі!
Ми ук-Ра-їнці, руси, Ра-йці!
Ми лице-Ра, від О-Ра ми!
Творці земні, Небес обранці,
Першопрохідці, вчителі!

Оце ненаситне тіло...
Навколо тіла – тіла...
Та де в них та божя іскра?
І де в них жива душа?
Все тіло, що хоче має,
Що хоче і що бажа...
Але виглядає з сумом
З зіниці очей душа!...
До чого їй тут самотно,
Самотньо іти з глибин!...
Коли світом править морок
І в темряві ти один...

Настане час – і Ка воскресне...
Там на межі останніх днів
Постане темрява небесна
І прийдуть сутінки богів!...
Бо в супереч угоді чесній,
До сходу Сонця, до Зорі,

Почнеться переділ небесний,
Відлунням пройде по Землі!...

Той час близький,
Він майже поруч,
Для людства непомітних дій:
Вповза в людську свідомість морок
І тінь крила Тартар на ній!...
Заполонять планету інші, (ігви)
Подібні нам, такі ж, і ні,
Не кращі нас,
І нас не гірші,
Чужих богів, чужі сини...
Для них ми всі гидкі й розтлінні,
Не сповна розуму, що тля!
В бажаннях і думках тваринні –
Ходячі фабрики сміття...
Непотріб ми, богів прокляття!...
І хто господар в домі цім?
Що заслужили – має статись,
Прийшла пора прибрати дім...

До дня, до часу судного
Земля людьми спустошена...
Засмічена, забруднена,
Бога дітьми затоптана!...
В корості вся, вся в виразках!
Змарніла – не від старості!
Рани свої зализує
І в Бога просить захисту...

Проходе все...
Хоча і не відразу
Суботи бог утратить силу Риб!
В судомі зла, у відчаї поразки
Пече для людства сатанинський хліб...
Та час близький –
Старі впадуть престоли
На Небесах і, врешті, на Землі!
Новим наповнить змістом душі Сонце,
Закони змінить божі і людські!...
Вже Водолій стає в своїм дозорі
На нас чекає бог Небес Уран!
Постане Ра-нок дивною красою,
Розсіє в душах мороку туман!
Нове, живе, святе засяє Сонце,
Новим наповнить змістом дні людські,
Збудують зодчі доль нових престоли
На Небесах і, врешті, на Землі!.

Ми в світ цей не вперше приходимо,
Нам Сонце сіяє у вічності!
Ми дім для життя в житті зводимо
Водночас святого і грішного.
Ми діти від Тата Вселенського,
Породження Духу Всевишнього!
Одвічно у Світі прийдешньому
Спускаємось в надра до нижчого.
Ми Живу для інших пишемо
І долі для інших креслимо!
Що видиме нам – їм невидиме,
Ми нагляд над ними вершимо...
Ми їх вчителі й вихователі
В тій школі, що всім їм призначена!
Хоча наперед усе знаємо -
Ми з ними радіємо й плачемо!...
Всі болі людські сприймаємо,
Їх радістю, щастям світимось!
Це важко, але стараємось –
Робити їх добрими й чистими!
Хай світом земним ми обмежені –
Цю даність з любов'ю сприймаємо!
Бо ми всі собі не належимо –
Ми Людству служити маємо !

-

Триглав наш – це символ Всевишнього!
Ми серцем його сприймаємо!
Ми в Світі були і залишимося-
В нім долі вінок одягаємо!
Ми в Світ Піднебесний приходимо
Хрестом, що від Сонця, освячені,
На схрещенні духу і розуму
Ми Вишнього знаком позначені!
Тут Золотом Світла запліднена,
Як Лоно життя, вода,
У символі-стягу омріяна
Всеєдність джерел життя!
Ми Деревом Роду пов'язані
У Дідуха символом єдності,
То й жити за кодексом маємо
Родини і характерництва!
Щоб виконать нам зумовлене
Наділені ми витривалістю,
Комічністю думки і мовою
Учительством, універсальністю!
Ми першопроходці, ми послані
Шляхи торувать людству зоряні,
Ходити за обрій не ходжений,

Орати ніким ще незоране!

Порок – це луки, де пасуться
Обранці Ягве на Землі.

А гої? – курі,

що несуться –

Несуть їм яйця золоті!

Работоргівля, смерть, притони,

Тютюн, горілка, казино,

Конфлікти, зброя,

війни, зони -

Усе те –

Для їх добробуту дано!

Все під відсотки, все на продаж:

Душа, наркотики, кіно...

Все під контролем,

все за гроші:

Церкви, суди,

добро і зло!...

І скрізь, де в душах ніч і морок,

Панують бізнес і жидва...

Для них, для вибраних, нічого

Святого крім грошей нема!...

Все те не гріх, що гроші можуть,

То бог їм дав для їх життя...

І засівають, сіють лихо

Лани пороку й забуття...

У слів потоці не чуто

Ні краси ні окраси...

Пролітають, як кулі,

Небесами літа...

І біжать-біжать люди,

Крутять колесо часу,

Та нічого від того –

Лише пил та сміття!...

Обездолені долі,

Обезбарвлені фарби,

Життя сіре, нікчемне –

Не життя- казна що!...

Все наповнено мовби,

Та не гріє, не вабить,

Як цеберко порожнє –

Гуркотить у ніщо!...

Хто спинити те може,

Сплячі душі розбудить?

Ми питаєм, а поряд

Всі біжать і нікому

Нема діла до того,

Хто й навіщо ми тут?!

Ніхто чути не хоче

В чому сенс і основа,

І без чого втрачає

Всюдно Все свою суть!...

Ми всі учні, ми учимось

Розуміти все змалечку;

Ні, не слухати – чути,

Не дивитись – а бачити!

Не лише бути маємо

В святій Всесвіту сутності,

А рости і зростати,

Розуміти і думати!

Ми тут жили ще до часів потопу!...

Наш Родовід в земну востає вісь!

Нащадки ми Великого народу –

Ми стаємо в віках на повний зріст!

Ніхто наш поступ до зірок не спинить!

Нам першими дано іти в світі!

Зоря нас перших в Небесах зустріне,

В майбутнє людство маємо вести!...

Де трибунал невігластва й омани,

Де вершать суд священники п'їтьми,

Там на Шляху стоїть закон, як камінь,

І Морок душ стріча за Ворітьми!...

Там нерухома, крижана Застиглість

Колес Самсари! Скрізь кайданів дзвін...

Чекає люд на чудо – божу милість,

А він від нас чекає справ і дій.

О люди-люди! Ким ви стали!

Як в найми душі віддали?

І скарб, що вам діди дали

На скибку рабства проміняли?!

Над вами Доля б'є крилом,

Зове! В Небесну Вись злітає!

За вас в борні стає орлом!

Живе!... І в рабстві помирає...

Бо ви спите! Спите-спите...

Ви гниєте... Вже вас немає...

І лише Доля б'є крилом

І в вічність душі загортає...

О Боже, Боже! Подивись навколо:
Твоя Ра-їна квола і пуста!...
Нещадний Рок голосить безголосо,
Як цвинтар, села і життя ковта...
О Боже, Боже! Тату наш небесний!
Ти Шлях! Ти Світло на шляху моїм!
Верни зорю! Хай мій народ воскресне!...
Надію дай і мертвим, і живим!

Окремо і разом, горять і згасають
Зірки в небі чорнім, а з ними і я...
І котиться, котиться колесо часу –
Куди приведе нас його колія?
Не знаю, а хочеться бачити, знати!
А хочеться чути, любити, розуміть!
У святості й вірі, в безмежжі літати,
І в тій нескінченності бути і жити!

В цей світ ти прийшов, щоб учить і учитись!
Учитись щомиті, навчатись щодня,
Щоб світ цей пізнати, його зрозуміти
До часу служіння, любові й добра!
І лише тоді, ні пізніш, ні предчасно,
Відчуєш всім серцем: настала пора!
Почуєш нечутне, незримо побачиш –
Твоя спалахне над світами Зоря!...

Безмежність – безодня...
І вічність – безодня...
Безодня без дії, без краю й кінця...
В ній думка відсутня: пустеля-безмовність,
В ній серця немає, відсутня душа!...
Безодня – то коло, яким часто ходим,
В якому немає ні ночі, ні дня!...
В безодню ту падають час і народи,
Зникаючи в ній, як в пустелі вода...
.....
Безодня то пекло, в нім вічна потреба:
Змертвіле змінити на юне й живе,
Непотріб життя переплавити треба,
Погане на добре, старе на нове!...

Розстелилась божя днина
На ряднині вічних мрій!
Мого світу половина –
В другій ти і погляд твій!
Доки я живий, я знаю:
Половинки дві в мені!

Дві разом – це Світло Раю
Не на Небі – на Землі!

Чому й чого боїшся,
Осиною тремтиш,
В житті, і в смерті лишній
Бо тлієш, не гориш!...
Твій рід давно безкрилий,
І скрізь, без засторог,
Царює Чорносила,
Панує Чорнобог!
Хто ж те посіяв сім'я?
Навіяв чари ті?
І де росте те зілля,
Щоб чари зняти ті?
Коли ж скажи, нарешті,
Не в рабстві, а в борні
Навчишся брати вежі
І страх долать в собі?!
Коли злетиш ти знову,
Щоб знов іти в світи,
Щоб знову, ставши богом,
Сягнути висоти?!

Чую голос: пора сину
Твій тебе чекає люд
В Україні Чорна сила,
Чорнобог свій вершить суд!...
Будеш там, де все на лезі
Між життям і небуттям,
На межі кінця й безмежжя –
Станеш ти в дозорі там!
Саме там в лиху годину
Де все навпід, все на злам
Маєш бути в Україні
Ти потрібен саме там
Твоя зброя – твоє Слово!
Твоя сила в слові тім!
Маєш бути непоборним
І світити Словом всім!

Я спитав: Навіщо Боже
Ти дав людям право жить?
Вони кволі і не можуть
Осягнути білий світ!...
Вони в зрячості не зрячі,
Їм цей всесвіт не збагнуть,
Що для них небесне значить? -
Вони просто так живуть...

Їм даєш, а їм не треба! –
Їм би їсти, спати, кохати...,
А все інше – те від Тебе,
Того краще їм не знати!...
Не людське їх мало вабить!...
Ти людині дав Своє,
А вона не хоче знати
Хто вона насправді є!...
Не її у тім провина...
Їй до віку не збагнуть
Життя вічне, диво дивне,
Божу Думку, власну суть!...

***6

Він і Вона
(Інь і Ян)

Вир життя...
Надії, мрії,
Все сміється, все радіє!...
А між тим щось там тремтить...
В глибині душі тривога,
Причаїлася небога,
Ще не чути, а болить...
І не хочеш,
І не треба,
Та як грім з ясного неба –
Що було –
уже нема!...

Все заповнять смуток, горе...,
Розіллються наче море
Безнадія і пітьма!...
Все!..., кінець!...
Та в нім початок!
Знов зажевриє світанок,
Зазвучить нова струна,
Знов захочеш бути, жити!
Бо в усьому білім світі
Завжди Він, і скрізь Вона!

На що ти нині, Україно, схожа?
Ти ж на планеті Рай! Ти диво з див!
Чому ж тоді, в усіх дарунках божих
Злиденна ти у розкоші скарбів?!
Ах нене-нене! Нене Україно!
Яка ж ти нині хвора і пуста!...
А я збираю віру в Батьківщину
Із клептиків зневіри у життя!...
В тобі, я вірю, ще жива Трисила!
Її потік, нарешті, змиє все:

Пусте, гниле, огидне, омертвіле,
Добро залише вічне і святе!

Навколо вир життя несамопитий:
Усі спішать, щоб випити сповна
Те, що неварте навіть миті в світі:
Пусті бажання і пусте життя
І якщо хтось на хвилику зупинився,
Почав питать: куди? Й навіщо я?
В ту ж мить його підхопить Чорносила,
Знесе у безвість мутна течія...
Одна і таж усіх жене програма,
Більше за всіх отримать насолоді!...
Навколо похить сорому без тям,
Насилля, кулі, опіум і кров...
Скрізь бог один: мамона – гроша, гроші!...
В комфорту мур закована душа!...
Світ хижаків... Що в нім людина може?
Якщо її забули Небеса...

.....
І все ж якщо

ти все-таки Людина,
Якщо в тобі живе, як свято, Бог,
Ніщо тебе в Людському не зупинить –
Ти до зірок наступний зробиш крок!

Ідуть шляхом битим,
Крізь днів вічний вир,
Кобзар Перебендя
Й його поводитир...
Пройшло – промайнуло
Багато років,
Як Сонце погасло,
Як Світ потемнів...
Та кобза, що з юні
Сестрою була,
Не зрадила майстра,
Співала, жила!...
Він кобзи торкався,
Він кобзу питав:
Скажи мені кобзо
Ким був я?! Ким став?!
І кобза співала,
Дзвеніла струна –
Для серця, для Неба,
Співала вона!
Для рідного краю,
Знедолених доль:
Світав в її нотах

Досвітній вогонь!...

.....

Від серця до серця
Крізь днів вічний вир
Старого й малого
Вів Бог – поводитир!

Шматує час твого життя тканину,
Ілюзій власних лист останній впав...
Де друзі, де? Стіна нерозуміння...
Кому потрібен ти віднині став?
Ти жись спішив! Тобі було замало
Того що мав! Та не твоім було...
Життя, що так ще вчора поспішало,
За мить нікчемну нанівець зійшло...
І все всім зразу стало зрозуміло:
Фальшива хвиля слави і життя!...
Згадає хто тебе у світі білім
І хто про тебе хоч колись спита?...

Пливуть небом хмари обвітрені часом,
Небесні криниці між них - океан
Життя неземного, де Сонце не гасне,
Де зоряний зорями грає орган!...
І поки б'є хвиля об берег і верби,
І жовкне в знесиллі жорстокий курай,
Хай тягнуться руки до Сонця і Неба,
Щоб серце відчуло де пекло?! де рай?!...

Убогий я... Мого життя окраєць
Як захід Сонця, як осінній сад...
Я небагато часу свого маю,
Я вже рахую дні своїх витрат...
Вітри холодні небо полонили
І долу пада позолоти лист,
І ранок весь, на диво сиво-синій,
І журавлиний в вирій клин летить...
А я збираю все, що мав зібрати,
Прощу у Бога: Отче, часу дай!!
Закінчить справи, перед Світом стати,
Лише за тим іти за небокрай!...

Вставало Сонце радо над горою
І падав ворог до козацьких ніг!...
В життя і смерті вічному двобої
Ти переміг, козаче, переміг!
Не подолала сила в тобі Силу!
Ніхто не зміг козацьких дух зламать!

Тебе, твоїх батьків Земля зростила,
На варті божій маєш ти стоять!

В пустелі цій безводній і безплідній
Немає в кого шляху розпитать...
І чим гучніше ти гукаєш гідних –
На голос твій негідники спішать!...
А де ж твої Матусю вірні діти?
Ти глянь навколо – це твоя Земля:
Достоїнство одягнуте в лахміття,
Безчестя в славі, в золоті гуля...
Тут не в пошані доброта і щирість,
Майстерність ні до чого нині тут!...
Тож хай летить твоя душа у Вирій,
На Небі хай шукає свою суть!...
Можливо там розкажуть і покажуть,
Як бути Богом і як Богом стать,
На себе брать чужі гріхи й образи,
Буть прокаженим, душу розпинать!...

Ти можеш всіх на світі обдурити,
І навіть сам в дурню повіриш ту,
І в вірі тій божком маленьким жити!...
Та не обдуриш божу суть свою!...
Вона тебе покине і полине
Туди, де Лети вир і течія,
І там тебе твоя рідня зустріне
І прокляне тебе твоя рідня!...

Де сходяться долі – проторений шлях,
Колесами пилу затертий в віках...
Там на перехресті бажань і думок
Стоїть камінь Долі – божественний Рок!
Його не обійдеш!... І все ж вибір є:
Чи кінь твій загине, чи серце твоє,
Чи підеш вперед, знакам всім всупереч,
Якщо Лице-Ра ти і вісник предтеч!...

Болять мозолі вічної роботи –
І все для нас!... І все заради нас!
Безсонні ночі, болі і турботи,
Щоб ми з гнізда злетіли в добрий час!
О мамо-мамо! Як ти нас любила!
Була готова всесвіт обійнять!
І твої руки – вже не руки – крила –
Вони злетіли! І летять-летять!...

В усьому ти: в світанках, зорях, квітах,
В словах, піснях, весняних рушниках,
В ланах дощами зрошених і вмитих!...
Тебе нема...ти житимеш в віках!

В кінці сторіч, коли Небес не чути,
Чужих Богів пільма на Русь зійшла
І Дана-Ра, споганена, закута,
Своїх богів у безвість понесла...

.....

Я в дім заходжу:

мій він і чужий,
Йду по своїх і не своїх ланах...
Чому пронісся Руссю буревій?
Чому слов'яни по чужих церквах?

.....

На покуті образи – образи,
Моліться їм, їх зайти принесли!
І не питаєте: чом?, які князі
Чужому богу душі продали...
Ні, не добром – вогнем, мечем хрестили,
В крові топили непокірну Русь!...
Де ж був Христос? І вища божя милість?
Чи бачив Він? Хоча казав: вернусь...
Та все проходить! І облуда тоже!
Христа згадаймо, і Його урок:
Бог не в церквах, Він в душах не порожніх,
Він поміж нас, від серця до зірок!
Суть не в поклонах, алтарях, іконах-
По божому, по людськи маєм жить,
Не боже з божим плутати ніколи,
Бога в собі пізнати і любити!

Від хазар до сучасності хитра жадва
Жар руками тартарів згрібала!...
На крові ошаліла московська орда
Катувала слов'ян, вирізала...
Залишала лиш тих, що зігнувшись жили,
Із горбами для рабства й неволі.
Тих, що душі щомиті до шинку несли,
Безхребетних, безликих, безвольних...
В матерщиннім угарі дебільних людців –
Несвідоме знаряддя чужинства:
Продукують мораль і життя плазунів,
Насаджаючи хамство і свинство!
Розділяй, трави, цькуй, виріжай і катуй!
Як не Новгород, Псков, то Батурин...
Існують може бидло, підметник, холуй,
А над ним хитрий жадний їудин!
Їм тілець золотий наказав, заповів:

Вони обрані ним для паскудства!
Юдократство і страх –
сенс життя москалів;
Бий своїх і чужих –
Все на користь їудства!

Мир над усе!, братерство і свобода!
Пролетарі! Єднайтесь у борні!
Вам голова віднині ні до чого –
Ви й так розумні!, бо ви всі дурні...
Народ – це тулуб, без свого обличчя,
Без голови- він здобич прийшлих зайд,
Із середини його душу нищать,
Його зомбують і його їдять!...

.....
Сприймай життя Ви маєте як свято!
Нести у світ благу священну вість:
Ми всі брати! –

Повчає вовк ягнятко
Й його гуманно, із любов'ю їсть!..

Скарби душі не вивітряться часом!
Вість про Сірка Дніпро в віках несе:
Про вільний розум, вільний дух козачий
Все подолать і бути над усе!
Бути рухомим наче вітер в полі,
З'являтися миттю і в ту ж мить зникать!
В тім вся свята його козака доля –
Свою родину, край свій захищать!
Він характерник! Все у цьому слові!
Тож кажуть люди, мабуть не дарма;
Таких як він – шукати нині годі,
Таких відтоді не було й нема!
Така вона його козака вдача
По Небесах і по Землі гулять!
Доки живий і поки очі бачать
Стоять на варті, люд охороняють!

Мене кличе вічність, мене кличуть зорі,
Мені ні до чого людська мішура...
Без думки і свята питає нині годі:
Чом в серці неспокій, самотня душа?
Все боже й не боже, не перше – останнє,
Без сенсу діяння, без змісту слова...
Одне мене мучить одвічне питання:
Навіщо ми всі тут? Навіщо тут я?
Що рухає нами? І де наші крила?
Чи нас тут багато? Чи я тут один?
Чи безвість обійми для людства розкрила?

Чи втомлений Всесвіт? Чи він повний сил?

В бездонних вирвах кубляться тумани,
Козацькі долі губляться між них...
Біжить ріка, старі не гоїть рани :
Свій між чужих, чужий серед своїх...

На чужині бездушній і триклятій
Все кличе-кличе батьківська земля!...
В своїм краю свій рай і своє свято,
Своє там все, бо там душа твоя!

В макітрі і в жорнах все чесно й прозоро:
Там терлося зерно, там терлось життя!
Ми з ними ділили надію і горе,
Дитинства шляхи починалися там...

Макітра, як Сонце!, теплом завжди повна!
Дитячим нехитрим радіє скарбам...
І крутяться-крутяться, вертяться жорна –
Дитинство зростало моє колись там!

Т.Г.Шевченку

На Землю прийшов захищати, рятувати
Не тлінне, не бренне, а душі людей!
Робив свою справу, як батько і мати,
Що власне життя віддадуть за дітей!

Пішов у світ інший... Ніхто не помітив...
Весна не сказала: не йди! Почекай!
Остання надія, як в темряві свічка,
Немов соломинка остання... Прощай!

Ми вірили клятвам –
вже вірить не сила!..
Ми думали люди –
то божі сини!
А зайти раз по раз
Вкраїну дурили ,
І знову ми в дурнях,
а зверху вони!..
Ми вже не господарі
волі і долі,
Не можемо звикнуть
до зайд і брехні,
Нас в рабство загнали
у власному домі,
Бо праведні дуже

і в правді дурні!..
До жнив наші викосять
луки і жито,
Привласнивши, вкравши
все боже й святе!
А наші тиняються
діти по світу,
І хто де притулиться –
там і засне...
Та віримо, знаємо:
морок розвіється!,
Всякій хворобі
приходить кінець!
Праведний звершиться
суд! Рід підніметься!
Буде розплата
за всіх! І за все!..

Чи тягнуться руки до Сонця і Світла?
Чи сходами дня розговілась Земля?
Чи вкрилися луки й лани першоцвітом?,
Чи репані чорним чорніють поля?

Чи будемо жити, чи трави зів'януть?
Чи нам животіти? Чи вічність читають?
Стою перед Богом, можливо невчасно,..
Я Бога питаю... Мене Бог спита!...

Є віщі прикмети і є застороги,
Є доля й недоля... Життя борозна...
Є те, що нас кличе! Є серця дорога!
Та хто її має? І хто про те зна?

Нас сонячні сурми будили до часу,
Вставала, як мати, над світом зоря!
А ми спали й спали... Ми встали невчасно!..
Якщо ще не пізно – в дорогу! Пора!...

Все проходить, все минає...
Ось було – і вже немає...
І ніхто того не зна:
Де? Куди воно поділось?,
Бо на вулиці весна!..

Відшумить небесна злива,
Забуя любов'ю нива –
Рідна батьківська земля!
Оживе, серця зігріє
Першоцвітом, першоспівом,

Першопоглядом життя!

Хто може довести,
що краще натовіть:
Чи квітка у лузі?,
чи в небі літак?,
Чи сонце, що сяє?,
чи та нерухомість,
Де в темряві доль
маяком Зодіак?

Я не сперечаюся
хто найрозумніший
І найгеніальніший
серед людей...
Це так же безглуздо
як пошук найліпшого
Серед земного
і серед небес!..

Все має в цій світі
свої переваги,
Призначення боже
і долю свою!
І в тім поєднанні
мети і наснаги
Я в дивно-казковому світі живу!

О Боже мій! Як хочеться щоб всюди,
У кожному серці лад був і добро!
Щоб в кожній справі люди були Люди!,
Життя й любові сіяли зерно!
А мимо стільки сірих, безталанних...
А мимо йдуть ніякі, нічий...
Тіла, тіла..., ляльки, яким все мало,
В яких одні рефлексії без душі...
В яких одна, і та тваринна думка:
Привласнити, загарбати чуже!..
В життя напхати, як у злидня сумку,
Грошей, ілюзій, сексу без дітей...
За що Ти, Боже, так людей караєш?
Чом в розумі вони такі дурні?
Чому душі і сорому не мають?
Навіщо на Землі Тобі вони?
Прошу прости їх! Дай їм Шлях і Слово!
Дай розуміння сутності буття!
Щоб Всесвіт цей, невимовно казковий
Твоїм Вінцем був вічно!, без кінця!
Щоби дітьми Твоїми право мали
Всі називатись понад усе те!

Спаси їх Отче! Я Тебе благаю!
Верни людині вічне і святе!

В єдиному Числі
із не Числа
Присутнє все!
І все відсутнє в ньому...
Та спалах Світла! –
Думка ожила!
І творить Долю -
не просту, казкову!
Для всіх Світів,
Творців, божеств, людей,
Для всіх істот
свідомо-несвідомих...
Їх ще нема,
А Шлях для них вже є!
Вже є Любов, Емоції і Слово!

О люди! Прокиньтесь!
Позбудьтесь ілюзій!
І віри у те,
Що Ваш Бог над усе:
Богів в цьому світі, як пилу на плузі!
І кожного бога хвилює своє...
Нехай Вас покинуть
омана й облуда:
В небесному світі –
як в світі людей!
Що маємо тут –
там було, є і буде,
Як буде і Всесвіт
невимовний цей!

Крізь пелену сіру
Бреде подорожній...
Чи то йде убогий?
А може то Бог?
Чи духом багатий?
Чи серцем порожній?
Чи сяє як Сонце?
Чи наскрізь промок?

Когось веде Доля,
Когось жене вітер,
Хтось знає Дорогу,
А хтось заблукав...,
Хтось чує гімн Слова,
А хтось в безпросвітті

Не зна, що шукає,,,,,
Бо Світла не знав...

Де Світла опора?
І де гніздо зради? –
Питає володар
Свого мудреця.
Ті, хто тебе зрадить,
Вони завжди – поруч
Допоки їх тішить
Скарбниця твоя!

А ті, кому вірити
Можеш довічно –
Тим золото й влада,
Як в лузі трава...
Вони духом вільні,
Для них доля – вічність!
В них Світла опора!,
Але не твоя...

Де голос дитячий –
Весна там , і літо!
А там де відсутній –
Там смуток між стін...
Той дім, що будують,
Наповнений світлом!
А в тім, що вмира, –
Павутиння і тлін

З дітьми проростаєм
В майбутнє гілками!
Якщо ж гілля сохне –
Коріння вмира!..
Допоки мета є –
Зростаєм роками!
Хто ж справи закінчив –
В тих «завтра» нема...

Складним людям ліки
Нелегко знайти!
Коли ж прості люди –
То й ліки прості...

Є різні задачі:
Небесні й земні,
Масштабні й не дуже,
Прості і складні...

І кожна задача
Від нас вимага
Йї рівного часу,
Зусиль і знання!

Чим вища й вагоміша
Доля земна,
Тим більші вимоги
Нам ставить вона

І плакало поле,
І плакало небо,
І гнав вітер хмари
В нічну далечінь...
Нікому нічого
В предзимку не треба,
Кого ж тоді кличе,
Зове кого дзвін?!

Церкви похилились,
Зносилися ризи,
І Слово, що боже,
Не чує ніхто!,
Бо Час круг завершив
Від Верху до Низу,
А нове Життя
Для життя не зійшло...

Не той благодійник, хто шмат хліба дарить,
А той, хто научить, як мати його!
Не той друг, що в час безпорадний не зрадить,
А той, хто не кине тебе одного!
Учитель не той, хто тебе жити учить,
А той в кого з радістю учишся ти!
Не стій перед Богом! Працюй і получиш! –
Не лук, а стріла досягає мети!

Не той, хто дивиться, побаче;
Не той, хто слуха, чує вас,
Не той, хто знає, в світі зрячий,
А той, хто не змарнує час!

Не найсильніший крила має!
Та якщо маєш крила ти –
То це не значить, що літаєш,
Бо ти не знаєш висоти!..

Промокло все наскрізь, дощі без упину,
Стоїть на порозі у дім самота...

Сирі дрова тліють... І тліє людина,
Нікого не гріє, ніяка й пуста...

Давно все згоріло... Все попелом стало...
Розтринькане мотлохом сплило життя...
Якби ж розуміла, якби про те знала,
Не так би судила, інакше б жила!.

Ми розумом заднім логічні й розумні,
Коли що вже сталося – робили б не так!
Та в мить, що наступить, веде нас не сумнів,
Не досвід людський і не даний нам знак.

Нас, як і раніше, несе долі вітер,
І тягне нікчемних бажань течія...
Ось тільки опісля, коли уже пізно,
Постане, як привид, життя пустота...

Козацький марш

Гей-гей-гей, Зоря воскресла,
Гей-гей-гей, Дніпро Небесний
Живить розум, живить серце:
Дужі, щирі ми і чесні,
Гей!

Гей-гей-гей, лани широкі,
Гей-гей-гей, гори високі!
Від Карпат ми й до За Доння,
Від Полісся і до моря,
Гей!

Гей-гей-гей, летіть лелеки,
Гей-гей-гей, летіть далеко!
Вість несіть до зір крилату
Про наш кРай, про рідну хату,
Гей!

Гей-гей-гей, візьміть лелеки,
Гей-гей-гей, несіть далеко
Вість про нашу гарну мову,
Про співучу і чудову,
Гей!

Гей-гей-гей, щоб за морями,
Гей-гей-гей,

Аж за зірками

Знали всі, що ми Ра-діти,
Що земля нас наша тішить,
Гей!

Гей-гей-гей, то щира правда,
Гей-гей-гей, гостям ми раді!
Та суворі з ворогами,
Зброя наша завжди з нами,
Гей!

Гей-гей-гей, нас кличе Сонце,
Гей-гей-гей: першопрохідців!
Ми у Всесвіт першозвані,
Ми в дозорі людства станем,
Гей!
Гей-гей-гей, то наша Доля,
Гей-гей-гей, і сила й воля!
Україна- ненька наша –
В цілیم світі щонайкраща!
Гей!

Вітер віє, повіває,
Степом хвилі гонить,
Чого хоче - сам не знає,
Ні про що не просить...

Без притулку, без господи...
День і ніч блукає...
Що шукає? Ходе, бродє –
Шляху не питає...

То жене по небу хмари,
То дощем періщить,
То ранковим Сонцем марить,
То лютує, свище...

Знає все, про все віщує –
Він скрижалі руха!
Та ніхто його не чує,
І ніхто не слуха...

Хтось спить на річки часу берегах,
А хтось пливе за обрій, за водою...
Спокійна мить – вона лише в думках,
В усьому ж вічність руху і спокою...

У світі цім відчути серцем хочу
Цей Задум Божий, всіх чудес злиття!
Я зрозуміти маю: чому Зодчий –
Творив навіщо Всесвіт і життя?!

Діяльна причина
– На-ім'я-тіка!
Вона долі вершить,
Вона лише знає:
Як те, що одвічне,
Ріка забуття,
Те знищує форми,
Стира імена...

А після – Пра-крі-тіка
Все розчиняє,
В ній тануть основи,
В ній хвиля спада!..
Останні краплини
Потоку стікають,
В первіснім вторинне –
В Не-рванім зника!

Не рвана Нірвана
– Анти-ман-тіка –
Пульсує у сні
Без видінь і без сна
До Маха-пра-лайї,
Де Джанар-Дана
Знов видихне світло
І в ньому життя!

Всевишня Свідомість
Себе усвідомить,
Всесвітня Душа
Шлях почне із Яйця!
Три першопочатки
Зіллються в потоці
У ціле, в Світ Яві,
У так без кінця!

Із першотканини
Народиться Даність:
Час – простір, все сутнє –
Кільце із кільця.
Бо мандри по колесу
Син починає
У Світі первіснім, де Він і Вона!

Чужі думки, чужі слова –
Чужа на плечах голова...
Чужі фальшиві почуття,
Все спродуковане, не власне:
Не розгорівшись серце гасне,
Міліє долі течія!..

Бо бог чужий в твоїм краю
Нахабно, в глумі, скалить зуби,
Раїну нівечить твою,
В твій дім несе розтління згубу!
.....
Ми всі брати, єдине ціле! –
Повчають людство хижакі.
А ми дурні... Ми свято вірим,

Що не їдять овець вовки...

Плачуть верби понад ставом,
Шумлять осокою...
Покотилась луна гаєм,
Пішла долиною...

Душа плаче, світом нудить,
Сонечко не миле:
Покохала, добрі люди,
Розлюбить – не сила!..

Помарніло біле личко –
Хто за ким сумує?
Вицвітає долі стрічка,
Кличе – він не чує...

Гуля вітер, гойда хвилю:
Де ти козаченьку?
Броде світом чорносила,
Як болить серденько!

Т.Г.Шевченку

Де Сонце на небі,
Де зорі й престולי
І де вишні Духи
Над даністю днів,
Шляхи нам торують
Крізь долі й недолі,
Його там я бачу
В Сінкліті світів!

Він Вісник, Предтеча,
Месія народу!
Він Кобза, що кличе,
Над світом звучить!
Він Дух, що вертає
Заблудших до Роду,
Він Батько, що вчить
Україну любить!

Хто вимірять може
Ту відданість щирі?!
Ту вірність одвічну,
Жертівніть душі?!
І ту неймовірну,
Невимірну віру
В призначення Вишне
І в горні Шляхи?!

Щаслива кРаїна!,
Щасливі ті люди!,
В яких був Шевченко
І буде повік!
З його Словом божим,
Любов'ю, що будить,
На тому Шляху,
Що Він нам заповів!

Сонце сходе і заходе,
Рік за роком лине,
Споконвічні життя води
Ніхто не зупине...

Де ж те боже одкровення,
Як все бути має? –
А ні дурень, а ні вчений
Нічого не знають...

Що з людьми нині робиться!
Все, що боже, стирається!..
Глум над розумом топчеться,
Душі СНІД залишається..
Біле чорним замазане,
Чорне в біле фарбується,
Перші стали останніми,
Дурман – нелюдь тусується!..
В сяті, рідне, зневірилась,
З жиру, з похоті казиться,
Над своїми над рідними,
Над братами знущається!..
Безсоромна, в безкарності
З'їсти неньку старається!
Роду-племені власного,
України цурається!..

Не люблю москаля за свинство,
За безглузду жорстокість, чванство,
За убожество, п'янство, ліність,
За пихатість кремлівську, хамство!..

Та Москва – не Росія в душі:
В угро-фінсько-татарських душах
Живуть вірні і добрі друзі,
Безкорисливі, відчайдушні!

Ви хочете бачить? Бажаєте знати,

Що людство чекає за обрієм днів?
Спочатку навчіться Природу читати,
А після навчіться Її розуміть!..

А людство? З дитинства крокує у зрілість,
Навчається думати, жити, любити,
За іспитом іспит здає на можливість,
Готовність світи небувалі творить!

Коли ж постаріють Ра й люди од віку,
Нащадки покинуть хатину стару;
Нову побудують планету домівку
І зірку запалять на небі нову!..

Вільшана, Діброва, Байраки і Гай-
Земля моя рідна, козацький наш край!
Тут затишно серцю, душа ожива,
Бо це слобожанська земля, родова!

Тут кожна місцина, і кожна травинка
І кожна краплинка – як зранку роса!
Моє живить серце моя Батьківщина,
В ній Рай мій одвічний, Душі Небеса!

Чи тато вас буде учити читати,
Чи мама навчить, що робити, казати,
Усе те потрібне, як книга найкраща,
Як азбука жити, як читанка ваша!

Якщо ще й Творцем життя хочете стати,
Творити Світи, в тих світах чудеса,
То вивчивши букви, навчившись читати,
Читайте Природу, Людей, Небеса!..

Йдемо з Землі... Од віку так ведеться:
Чим ближче зорі – тим чорніша ніч!
Рука Землі живої не торкнеться,
Трава жива не доторкнеться ніг!..

Там між зірок своє життя ... і фарби!
Ми маєм їх пізнати і зрозуміти,
Що там «добро» і що є «зло» насправді?
І як людині «без Землі» прожить?..

Я не спішу... Але й не маю права
Невчасно бути там, де нині є!..
В потоці часу місце кожній справі
І тій, в якій призначення моє!..

В ній все готове до початку дійства,
Актори вже на виході стоять
І кожне слово, кожний жест артиста
Для людства нині мають прозвучать!

Невчасна нота в злагоді одвічній,
Дощ запізнілий в засуху життя –
Не до добра предчасність й запізнілість,
Тож маю бути тут!, Де нині я...

Волає натовп, люди хочуть чуда:
Христос ти Бог! Візьми з хреста зійди!
Авторитету, тайни хочуть люди:
Христос ти Бог: їм божу суть яви!

Ти не зійшов... Ти між людей – людина...
Ти звав Отця... Бог Чуда не явив...
Твій Бог Тебе в останню мить покинув
І руку Сатани не зупинив...

.....
По всій Європі вогнища палали,
Кати-попи від імені Твого
Твоїх дітей палили, катували
Для блага, звісно, не Твого –свого!..

За злодіяння їхні не карав їх,
Невинних захистить не захистив!..
Якщо не Ти, то хто цим світом править?!
На Зло чом людству очі не відкрив?

.....
Якщо Ти проти Сатани безсилий,
Якщо Ти захистить не зміг Себе,
То як Ти інших захистити в силі
І хто повірить в Твій Авторитет?

Тож де і в чому божя Твоя Тайна?
І Чудо де, якщо то не секрет?..
Нас просвіти! Бо в вірі маєм знати
І вірить хочем в Твій Авторитет!

Ми живемо,
Ми дивимось у безвість,
Але що буде там ніхто не зна:
В думках, в душі
Обмежена безмежність,
Надії наші в термінах життя...

Що ще чекає?
А що вже здійснилось?

Що пророкує наперед Зоря?
Чи знову підуть
Лемінги топитись,
Чи забуває степом ковила?

Крізь все, що є,
Мелодія нечутна
Тече, лунає в дивних голосах!..
Життя відносно
В ритмах Абсолюта –
Тут на Землі
І там, на Небесах!

Дякую Небу і дякую Сонцю,
Дякую Роду і ненці Землі,
Дякую лісу і дякую полю,
І незбагненній життю дивині!
Ким я мав бути?
І ким маю стати?
Шлях мені Даний –
Куди він веде?
Дякую мамі і дякую татові,
Що я живу, що в цім світі я є!
Що усе бачити і відчувати
Можу весь Всесвіт читать, розуміть!
Дякую Богові! Дякую, дякую,
Що можу бути, творити, любити!

Мамам

Осінь, осінь...
В сивих росах...
Вся у золоті й дощак!
А ти знову Бога просиш:
Ще хоч трішки часу дай!..

Дай на сонце надивитись,
На лани і ручаї,
На безмежне Світу Диво
І на радощі земні!..

Ти нещасна і щаслива –
Відкотився літ розмай...
В небі зграї галасливі,
В сивих хмарах небокрай...

Від краю до краю,
В безкрайніх думках,
Літаю над світом,

Живу в Небесах!..

Ходжу між зірками
По долі стежках,
Де Вишнього диво –
Мені Даний Шлях!..

Вітри, вітри...
Надії й безнадії,
Вітри спокус і відчаю вітри –
Подорожують літні суховії,
Осінні, пізні, з подихом зими...

Вітри зустрічні і вітри попутні,
Вітри наскрізні й грізні верхові –
Щомиті віють сутні і несутні
В словах, очах, серцях і в голові...

Вічність в безмежності долі читала,
Не віщувала біди на Землі...
Спала планета в блакитнім кришталі,
Зоряні, дивні дивилася сни...

Та несподівані вітри повіяли,
Збурився простір і душі людські!
То набираючи силу стихії
Нові боги на планету прийшли!

Сутність і напрямок руху змінились:
Той, хто попереду був, - де тепер?
Інші народи розправили крила,
Лицарі Духу виходять вперед!

Комусь заповіданий голос ворони,
Комусь дано тіло бездомного пса,
Хтось лле крокодилячі сльози солоні,
А хтось має крила літять в Небеса!

Той важко іде по землі, як корова,
Оцей травоядний, а поряд хижак...
У цього «язык» замість рідної мови,
Той в голках в усьому, неначе їжак...

І лише Людина – в усьому людина!,
У вчинках, у дії, в думках і словах:
Що вічне і боже – її не покине,
Бо то її Доля, і Даний їй Шлях!

В півнеба Місяць... Звір в людині спить...
Та ні – не спить! То лише його тіло!..
А де душа?- бенкетувать спішить,
Вона в єстві своєму зголодніла!..

Вона згадала ким вона була:
Ті відчуття можливостей і сили!..
Жага назовні рветься хижака,
Душа нещадні розправляє крила!..

В чужому тілі вовка і орла
Вона живе і на життя полює!..
Хижа душа біжить, пливе, літа,
Вона пійма, вона в піймї мандрує...

Людського в ній ніколи не було,
Людське і боже їй навіть не снилось!
На небі Місяць... Хто літає?Хто?
Душа в єстві своєму зголодніла...

Розпустила коси ковила,
Торжеством любові зашарілась,
Медоцвітом повниться Земля,
Чебрецем, шалфеєм зарясніла!

Вся в нарядах, наче молода,
На святому божому весіллі!
Це ж мій кРай, це батьківська земля,
Божий Рай Триглава і Трисила!

Як дощ, що тече в ручаях до ріки,
Так водень стікається в центри тяжіння –
То в луках космічних пасуться зірки,
Зростають пускаючи в простір коріння!...

А з їхніх верхівок проміння – вітри
Розносять світами монади – насіння
В потоці «це-гун»! В ньому гун завжди три! –
Життя таїна, вічне диво творіння!

Першонароджений з «Те – Мати»,*
Одвічний Промінь, той, що руха світ –
Він Світло – Дух!
Він Світом має стати,
Створивши новий диво – зорецвіт!
В Творінні тому,
Втіливши Віданту,
Крізь плин життя,
Крізь час і простір, скрізь,

Несе у вічність, зоряну, крилату
Богам і людям недоступну Вість!

В одну річку, дії часу,
Двічі не дано ввійти...
І старайся, не старайся-
Мить пройдешню не знайти!..

Але доки дія діє,
Час згортає й розгорта,
Долі ріки не міліють
І надія пророста!

Зоре моя, зіронько
Зіронько небесная,
Молода я молода,
Зовсім молодесенька...

Мені ще рости – рости,
Сили набиратися!..
Рано в зазимку цвісти,
Рано ще кохатися...

Закохалась, Боже мій,
Що ж мені робити?
Як тепер у світі цім
Без кохання жити?

У кожної дії своя протидія!
В єдине єднає гармонія їх!
А разом три гуни, три сутності вічні,
І в зорянім небі, і в справах земних!

Вони в ріках часу
І в формах застиглих,
Вони в Світі Праві
І в Наві вони,
Занутившись в Майю,
Отримали крила,
Єднаючи в ціле,
У Яв три світи!

Усе що існує,
І разом і нарізно,
Ділиться все
Й неподільне усе!,
У масі критичній
Себе набуває,

Хоч вічно в покої-
Та завжди тече!

Скрізь кількість і якість!,
Від суті до суті,
Бо ж тягне прогрес
За собою регрес:
Що нині лікує –
Те завтра отрута,
Процес творе форму,
А форма процес!

Як би ти не поспішав,
Зупинись і подивись:
Чи не йде вслід за тобою
Той, хто поруч має йти!

Кого манить вись небес ,
Загадковий світ чудес,
Кого візьмеш ти з собою,
Щоби з ним іти в світі!...

Потім буде другий, третій,
Проростаючи в безсмертя!,
Ті, у кого ще жива
Думка, мрія і душа!

Вони підуть за тобою
До найвищої мети
З світлом віри і з любов'ю,
Шлях обравши назавжди!

Хто блукає – тих гукай!
Хто шукає – тих шукай!
Але сам не зупиняйся,
Шляху Даного тримайся,
На узбіччі не чекай!

Пам'ятай: дорога довга,
Будуть радощі й тривоги,
Перемоги і поразки!,
Бо життя – воно, як казка –
Поруч в нім добро і зло!
І хоч все біжить по колу -
Вже не буде, як було...

Закони божі – не земні закони!
То інший світ і інша вишина!
У світі тому інші перепони,

І забобонів сила неземна!

В небеснім світі діє боже право!
Там не знайти незайнятих вершин!
Радіймо ж Сонцю, вітру, небу, хмарам,
Життю своєму в кольорах земних!

Зима в заметах зупиняє біг,
Земля в сувоях білих сполотніла,
Долоні вітру крутять сніговій
Відлунням срібним місячного світла...

І лише десь жаринкою горить
Життя в пітьмі, під захистом Покрови...
Маленький Всесвіт у колисці спить,
Співає Мати Божа колискову!..

Що було? Чому й відколи
В небуття біжать роки?
Скособочились підбори,
Стерлись душі і думки...

На небеснім надвіконні
Весь в іконах Зодіак...
Що там буде? У стозвоннім
Плині часу?, де? і як?...

На небі, де всіх вище Ра,
Земного Індри колісниця....
Під нею крутиться Земля,
Напівпалац, напівв'язниця...

Невільна й вільна водночас,
Душ темниця і світлиця,
В безмежжі часу вершить шлях,
З нас ліпить образи й обличчя!..

У світі цім учитель я і учень!..
В степах, лісах констант і величин
Переглядаю Всесвіту підручник
Із аргументів, функцій і причин...

У захваті я перед Ним схиляюсь!
В своїй любові й вірності клянусь!
Йому я вдячний за все те, що знаю,
За те що можу вчитись!, і учусь!..

На шлях, що є, уже лягає інший,

Колеса часу крутять долі вісь,
І непідвладний людям голос віщий
Впліта в свідомість Вищу, божу вість!

Нові вітри нову реальність свідчать,
В думках, серцях, нещадний буревій!
Нових пророків і святих час кличе
На шлях життя, людських надій і мрій!

У людства був і буде свій Іуда,
Були і будуть Будда і Христос!
Новим богам молитись будуть люди,
Щось змінить час, незмінним буде щось...

Та доки долі вершаться на Небі
Й людське буття шмат хліба визнача –
Шукати бога між людей не треба,
П'є людство Келих Даності до дна...

Долі пряник і батіг недолі,
Божий поклик в галасі не чуть,
В почуттях і стресах люди голі-
Суть свою повік їм не збагнуть...

Шлях нізвідки -битий шлях в нікуди,
слово ради слова, ні про що...
Люди з Вами поруч і не люди –
Хто вони? І хто за ними, хто?

На цьому місці плавали качки,
Життя на повну силу вирувало!
Тепер на нім мурахо-курники,
Відльоту душ у безвість термінали...
В них часу плин – розбурхана ріка,
Несамовито крутяться колеса,
Та в них лиш рух, життя уже нема,
Болотом стало чисте серця плесо...
Процесор штучний замість голови,
Світ ефімерний в фарбах манітора,
Поза життям людським пливають качки,
На цвинтар душ людська біжить дорога...

Зима в заметах замітає слід,
До неба все навколо забіліло,
В долонях вітру обмерзає сніг,
Голками іскри місячного світла...

Я на Шляху, йому кінця нема...

Іду за обрій... в звонах – перезвонах...
За кроком крок, у Світлі, де Пітьма,
І де Земля в зимовому полоні...

Заходе Сонце, світ зірок вмикає
На дивному Природи полотні!
То бог старі ворота закриває,
І відкриває нові у житті!..
На зміну наші нам сини приходять,
А в них своє майбутнє підроста...
В тім дивно-дивне, чари Родоводу,
Самсари коло, зоряні врата!..

Козацький гімн-марш

Крутяться Долі віщі колеса,
В колі одвічному божих чудес!
Лицарям Роду слава й безсмертя,
Духу козацькому лет до Небес!
Ми ж українці! Ми Україні
Клятву даємо усі, як один!
Ми діти божі, опора родини
Воїни Світла, стражі святинь!
Будемо гідні, вільні, достойні
Слово творити, сіять зерно!
Кличуть шляхи нас зоряні, горні –
Це нам од віку й до віку дано!
Будемо сильні і досконалі
Станем на варті всі заодно!
Даному Шляху слідувать станем,
Роду служити, творити добро!
Хай пісні-мови лине розмай,
Воля і слава народу буя!
Квітне нехай Україна, наш Рай!
В душах світло Триглава сія!

Гімн України

Сяє нам Триглав-Трисила, сяє Україні!
Піднялися Роду крила, Небесами линуть!
Світ зірок і Сонця Вежі, буйство золоте –
Рід нас кличе у безмежжя, в майбуття святе!
Рідна пісня, рідне Слово, Богом дана мова –
Повнять серце, душу, волю, радістю й любов'ю!
Клянемося Україні, божому й земному:
В ріднім краї панувати не дамо нікому!
В отчім краї, в Україні, непоборна воля:
Дух козацький, соколиний – славимо героїв!
Ми на стражі, ми на варті будемо стояти-

Україна наша доля, рідна наша мати!
Ніхто в світі нашу сутність, мрію не зупинить –
Буде зоряне майбутнє! Буде Україна!
Іти будем без упину, Шляхом Долі Даним,
Розбудуємо Вкраїну, сонячну, Триславну!

Догорають долі, зорі,
Промайнули дні, роки,
Скособочились підбори,
Почуття, слова, думки...

І все далі рух і дія,
Друзі, мрії... Ти один...
Порожнеча стука в вікна,
Гіркота... Життя полинь...

Гоп-гоп-гоп, звучить над світом!
Гоп-гоп-гоп, душа розквітла!
Від вечора і до ранку
Всіх запрошує до танку,
Гоп!

Гоп-гоп-гоп, гопак наш тантра!
Гоп-гоп-гоп, пала як ватра!
Не залишить незворушним
Наше серце, нашу душу,
Гоп!

Гоп-гоп-гоп, то вихор духу!
Гоп-гоп-гоп, пішли по колу!
Всі у захваті, хто слуха,
Від енергії і руху,
Гоп!

Гоп-гоп-гоп, гопак танцюймо!
Гоп-гоп-гоп, щасливі будьмо!
В цьому танці Україна,
Життя диво безупинне,
Гоп!

Світ споглядаю зверху, збоку,
Впритул, зблизька, а то здаля:
За колом тим, де рік за роком
Під сонцем гріється Земля...

Світ Вогняний палає поруч,
У потойбіччі — крижаний!..
Туди я хочу, і не хочу,
Бо тут мій Рай, мій Світ Земний!

Бо тут Життя життю радіє:
По вінця повні почуття,
Любов'ю Божий Світ рясніє,
Любов'ю Повниться земля!

В Раю був рай, куточок дивний!
Серед заплав, ланів, дібров
Дніпро-Славута в хвилях синіх
Там дім і затишок знайшов!

Розбудував козачі Січі,
Притулок Духу й Волі дав
І запалив над Вічем вічність,
І сам в дозорі божім став!

Плин часу все перетирає...
Давно в воді Зелений луг,
Але палає, не згорає,
В серцях козачих Січі дух!

Без вороття, безповоротній
Складає справи час в ніщо...
Про що він відає сьогодні
І завтра знатиме про що?

Над світом спраглим і змарнілим
Нещадний віс суховій:
Здерев'яніла, зкам'яніла
Твоя душа і розум в ній...

Минуле попелом покрилось:
Чи це кінець? Твої жнива?
Чи ще є воля, віра, сила
Й життя одвічна дивина?!

Оцінить хто? І хто про те засвідчить?
Чом так живеш в свідомості земній?
В своїм людським невігластві одвічним
І в заскорузлості незмінно кам'яній...

Ти сам себе про те не запитаєш,
І не спита про те тебе ніхто,
Бо все про що ти, як і інші, дбаєш —
Це лише мить мандруюча в ніщо...

Щасливий тим, що від початку маєш:
Іти за обрій? Ні, то не твоє?!
І все чого ти від життя чекаєш —

Таке ж пройдешнє, як і все земне...

А може, Бог, нас так людей навчає
В буття моментах, прикладах життя?
В добрі і злі, Він, любить і карає
В пільмі і світлі, в грішнім без гріха...

Початок є...

Колись кінець наступить
Останнім кволим подихом легень...
Хвиля життя накотиться, відступить,
Розквітне розум —
І згорить, як день...

Тож поспішає лан зорати юність,
Безсила мудрість їй назустріч йде...
Вона жагу і силу юні учить —
А ті її не дякують за те...

І знову все повториться спочатку,
Згасає все й відроджується знов,
І все що нині сенс і пристрасть втратить —
Відродять в хвилі вічність і любов!

Багато див я бачив в цьому світі!..
Та й серед них велика дивина —
Холодний Яр, Дніпром в віках сповитий,
Край віщий волі, сили і добра!

У краї тім гуляли гайдамаки,
Там Гонти дух, Тарасів заповіт!
З гадаймо ж браття Богом дані знаки —
Куди іти! І як у світі жити!..

Куди несе Дніпро могутні хвилі,
Щоби Ревучий знову заревів!
Щоб дух козацький, випрямивши крила,
В Зеленім Лузі душі окропив!

Візерунки, візерунки...
На долонях і в житті,
На долонях долі руни —
Дві реальності-шляхи...

Шлях яким іти ти маєш,
Шлях який обрав собі!
Перший той, що Богом Даний,
Другий — дійсний на землі...

Перший — Ангел охоронець,
Інше Я, друг-вартовий!
Другий — з Даністю не згодний:
Пошукач і руйнівник!..

Діє він поза порогом,
Поза межами мети,
Поза тим, що дане Богом,
В тім де ти і вже не ти...

Поєднались візерунки
На долонях і в житті...
Долі і недоля руни,
Де ще ти і вже не ти...

Будувати, час ламати,
Вчитись час, і інших вчить,
Час творить, час марнотратства,
Тліти час, і час горить...

У потоці часу губим
І знаходимо себе:
В тім, що є, і в тім, що буде,
Долі Рок знайде тебе!..

Б'ють богам поклони люди
Від початку й до кінця...
Боги-боги... Скрізь і всюди!...
Скільки їх? І хто їх зна?

Боги-Брами пишуть долі
І їх втілюють в життя,
Нам світи будують нові,
А які? Ніхто не зна...

Їх міняють боги-Вишні,
Доглядають і ростять:
Зорі, нас, усе, що дійсне,
Щоб себе в собі пізнати!...

Та проходить час і Сиви
Пустять Долі лан на злам,
Щоб могли Світи засіять
Нові Рами й Вишні нам!..

І ось уже, і знову вже

На дворі павутиння лет..
І клекіт чуть,
Далеко чуть...
І знову жовта круговерть...

За теплим днем —
Холодна ніч
В густім тумані морок манить...
Предзимок ліг,
І, клич не клич,
Сніг сивини вже не розтане...

А де душа? Вона літа,
Вона весною вічно марить,
Вона нічого не пита,
Вона усіх і все проща,
Цвіте серед осінніх згарищ...

У світі цьому —
Я всього лиш зодчий
Храма Сонцю, що встає в імлі!..
В ньому сяйво Духу
Й Слова, Отче,
На моїй знекровленій Землі...

В серці Світло Шляху у майбутнє,
До тих днів, коли по всій Землі
Запанує в душах божя сутність,
Полетить Зорею у світи!

І тоді задмуть вітри незнані,
Зміняться і час, і Небосхил!..
Там,
Тоді,
На перехресті стану
Ліхтарем для божих дій і сил!

Хто я у цьому колесі Сам-сари,
Де я ріка, що у піску зника?
Я в ньому бог, і в ньому тінь від хмари,
Його володар, і його слуга!

Я край його, я вісь і середина,
Я обертаю й розгортаю час!
Його я ланка і його частина,
І Наглядач на ньому водночас!

Хто ж я такий? Ніхто з людей не знає...

Навіщо тут? Куди й за чим іду?

Я мури й вежі між світів ламаю,

І те, що маю я зробити, зроблю!

Марш Слави і Волі, народжений серцем,
Могутнім, величним акордом звучить!
Наш любий кобзарю, він лине крізь терни
З Ромен в майбуття України струмить!

Євген Адамцевич! Кобзарю-козаче,
Схиляюсь у шані: твій подвиг святий!
За твій Марш Козацький, що в душах лунає,
Від всіх українців уклін мій земний!

Вогонь Арти

Я чую зов серця! Він кличе і кличе!
Він лине із краю, де нині А-зов,
Де Шамбали води, діянь її хвилі
Не в силі згасити Агарті вогонь!

Цей край дивовижний, життя пуповина!
Тут Орія зірка! Тут Одина слід!
Тут білих народів одвічне коріння-
Це край, де родився й зростає наш Рід!

В нім хатти свої понаставили хати,
А гатти гатили небесні ставки!
Навколо Орійського моря постали
Величних орійців – величні сини!

Вони тут зміцніли, і тут затвердились
Могутнього Роду – могутні гілки!
Від Чорного моря, отримавши крила,
Вони розлетілись, як в небі зірки!

Хоч як би старались, і щоб не робили
Шамани-чужинці, їх бог і їх Трон,
Час Шамбали канув! Є Воля і Сила!,
І знов розгорається Арти вогонь!

Він знову нам сяє, невидимий оку,
Шлях нашого Роду, Агарті закон!
В віках струменіє, не згасне ніколи
Священної Арти – священний вогонь!

Стоїть на розуму порозі
Страшний, незнаний людством звір!
Він лізе з темряви в свідомість,
Із нір зурочення, надвір!

Несе він в юні душі морок!..
І як їм далі буде жить?
Інформаційно-ілюзорна
Химера повнить білий світ!

Згасає сонячне горіння,
Таке все буде й не таке:
Росте ілюзій покоління,
Нежиттєздатне і пусте...

Де другу свою половинку шука
Замріяна, юна, незріла душа,
Де музика й танці - там лише «тіла»,
Угар наркотичний, розсадники зла!

Ілюзія руху потоком тече,
Несправжнє і справжнє, тут змішане все!
І всюди й повсюдно, куди не глянь, скрізь
Кайфує у темряві, біситься біс!

Є вісь земна,
Є вісь душі!
І незворушна вісь Самсари...
Спіши любити,
Жить спіши,
Щоб міг сказати: жив не даром!

І все, що міг, зробить, зробив!..
Щоб на Суді не вибачався!..
Щоб квітнув світ! Буяв і жив!
А ти в житті живим остався!

На високих, на могилах
Кам'яні стоять віки...
Зрушить в часі час безсилі
Баби в хвилях ковили...

Вітром вивітрило очі,
Дощ зорав безликий лик,
Їх забув у часі зодчий,
Безголосий степу крик!..

Там, над степом, дужі крила
Рвуться в небо! Лет в зеніт!
А під ними, на могилах,
Скамянілий час стоїть...

Біжить орда! Скажена рать!...
То смерті янголи летять!
Та не зламати дух козачий-
Козак, де став, буде стоять,
Не він, а воров нехай плаче!

Звенигора дзвенить-дзвенить!
Там серед степу, край дороги,
Козак порубаний лежить,
Цвіте волошка біля нього...

Та підростуть його сини!
Нехай в жаху тремтить вражина:
За все розплатиться вона,
Нова постане Україна!

Складним здається
Все, що в світі є...
В нерозумінні, з думкою людською...
Бо все, що є,
Не просто непросте –
Воно складне своєю простотою!

Візьміть складіть,
Помножте, поділіть,
І врешті-решт довідаєтесь згодом:
Із одного-єдиного цей світ,
В нім просто все!
За те я вдячний Богу!

Частину долі день цей відрубає...
Не замінить її, і не вернуть...
Доці щодень скрижалі вибивають,
Вітри свої, нові пісні складуть...

І лише Космос світитися і сяє,
Несе з віків давно минулу суть
Про зорі ті, яких уже немає,
Але нам світять, і для нас живуть!

Лягав туман над тихою водою,
Пливли у сні діброви і гаї,
Іскрилась ніч холодною росою,

Вмивала очі зоряні свої...

Мій рідний край! Мої поля і ріки!
Моє тут все! Тут родова печать!
Я в цім Раю од віку і до віку
Душею й серцем буду спочивать!

Колись отут, на цих руїнах, кажуть,
Стояло місто царської краси!..
Жили тут люди дужі і відважні,
Брати і сестри славної Руси!

Давно, колись, тут бігала малеча
І спів дівочий лився і дзвенів...
А нині в небі самотній кречет
І щось своє цвіркун в траві цвірчить...

Було життя! І віча, і майдани!..
Водили воїв воєводи тут!..
А нині лише чагарі й ковбані
Та буряни у пам'яті ростуть...

Погляньте який він
Мерзотно-пихатий!
Кабан, що з'їдає
Все боже до дна!..
У Бога убогий,
У біса багатий-
Він знає, що хоче,
Про плату не зна!

Він думає вічно
Йому панувати!..
Не знає сердега
Бодай одного:
Для того щоб бути,
Людиною стати,
На зрілість, на боже
Пита Бог його!

Прийшов у світ голим-
Тож голим і піде!
Нічого з собою
Не візьме в світи!
Негідник людиною
Бути негідний!
Він хрещений бісом
І піде туди!..

Слова, як листя, молоде й зелене,
І літнє жорстке,
В осінь золоте...
Ніхто й ніщо назад їх не поверне -
Їх носе вітер, вічність замече...

Нові слова нові зірки засвітять:
Слова, що мить, і вічні, як острог...
Із них все сутнє Права в Яві ліпить,
Бо Слово є, було і буде Бог!

Де час свою збирає дань,
Де морок мороком покритий,
Із мук, страждань і сподівань,
Із спраглих душ і душ убитих,
Із крові ран, із сліз життя,
Із праху мрій, любові, віри
Постане лик нового дня,
Нова засвітиться зоря,
Засяє Сонце, і зігріє!

Який сьогодні вітер віє?
Де сподівань і віри край?
Хто лан свідомості засіяв
І хто збиратиме врожай?

Бо вже свою зробили справу
І орачі, і сіячі!..
І вже нічого не поправиш
На точці зору стоячи...

Тож день за днем, між літ і зим,
Чи в мірі божій, чи без міри,
Ти будеш тим і лише тим
У що увірував і віриш!..

Між солов'їних рідних,
Українських пісень
Народжується віда,
Народжується день!

Над ним на небозводі,
Де Ра на хмарах гРа
Нам сяє, небом ходить
ВенеРа – вона Ра!

І диво, і загадка,
Вона завжди, де Ра!

В Ранковому наряді -
Українська Зоря!

Збулось пророцтво! Морок відступа!
Час рве окови! І лікує рани!
Триглав в Трисилі над Дніпром постав,
Рід України знов собою стане!

Пала Вогонь! Могутній ритм звучить!
Агарті зов! Її свята Трислава!
Із глибини, із темряви століть
Піднявся меч священний Святослава!

Дніпро, Дніпро! Престол нащадків Дани!
Куди твоя несе нас течія?
Де нас чекає твій поріг останній?-
Не знаю я! Ніхто того не зна...

Та вже готові фітілі до дійства:
Чотири в купі! І чотири в ряд!
Трисил в руці! Всевишній урочисто
Запалить їх! Нехай вони горять!

Їх триязичне полум'я засяє
В найвищій божій сутності своїй!
Бо над Дніпром душа Небес сягає –
Триглав небесний в вишині земній!

Зроста мій край і квітне,
Душа моя співа,
Звенить, луна над світом,
В безмежності літа!

Допоки Сонце сходе-
Пісня-душа жива!,
Душа мого народу
Співала і співа!

Землі частинка! Я її клітинка!
Але ж я тут, і тут мене нема!
Світ Вогняний – він поруч щохвилини,
Мене, як тато сина, обійма!

Веде мене! Мене оберігає!
Але питає: все як слід зробив?
Бо те, що ти один робити маєш,
Воно твоє! Його робить тобі!

Не поспішай! І не відволікайся!
Всьому свій час! Події кожній вісь!
Ти син Землі, і твердо маєш знати:
Тобі нести нову людині вість!

Все інше іншим! Так було і буде!
Де сяє Ра – там Світло і Питьма!
Ти не один, твоя Родина всюди!
Ти на землі! І там тебе нема!

.....
Не розумію, але серцем знаю,
Що це мій Шлях, тіара і вінець!..
Де сяє Ра, там сам себе пізнаю,
Там мій початок і там мій кінець!..

Землі частинка ! Я її клітинка!
Але ж я тут! І тут мене нема...
Світ Вогняний- він поруч щохвилини,
Мене, як тато сина, обійма!.

Веде мене, мене оберігає,
Але питає: все, як слід, зробив?
Бо те, що ти один робити маєш-
Воно твоє, його робить тобі!

Не поспішай, і не відволікайся:
Всьому свій час! Події кожній вісь!
Ти син Землі! Та твердо маєш знати:
Тобі нести нову людині вість!

Все інше – іншим! Так було і буде!,
Де сяє Ра – там Світло і Питьма!
Ти не один! Твоя родина всюди!
Ти на Землі! І тут тебе нема...

Не розумію, але серцем знаю,
Що це мій Шлях, тіара і вінець!
Де сяє Ра, там сам себе пізнаю,
Там мій початок, і там мій кінець!...

Чи там за горами, чи в рідному краї,
Де сива од віку стоїть ковила,
Коханого кличе, шукає, чекає
Раїни моєї Соборна Душа!

Хто те пам'ятає, хто знає, хто чує
Твій плач, твої болі Соборна Душа?
Там під Берестечком загинув останній
Твій Дух Україно,, І слава твоя...

Як бути? Що буде? Де божя порада?
Ти чуєш, як стогне у рабстві Земля!?
Татари і ляхи, за зрадою зрада
І демона регіт лунає з Кремля!..

Він знає одне: катувань, гвалтувати,
Знущатись і мучить – допоки жива!
Але ти не стала в покорі стояти,
Бо ти непоборна Соборна Душа!

Бо знаєш і віриш: відродиться в слові
Твій суджений нене! То доля твоя!
Вже меч Святослава над Руссю піднявся –
Твій Дух Україно не вмер! Ожива!

Уже на Майдані у світлі незнанім
Твій Дух відродився, міцніє, зроста!
Він всупереч всьому змужніє, постане
В невимірній славі своїй засія!

Він пута розірве, розіб'є кайдани,
Позбудешся рабства, невігластва, зла!
Бо ти амазонка від Ра і від Дани,
Великого Роду – Велика Душа!

Живе мій край і квітне,
Душа моя співа!
Дзвенить над білим світом,
В безмежності літа!

Допоки Сонце сходить –
Пісня-душа жива!
Душа мого народу –
Українська душа!

О Лелю, мій Лелю! Мій суджений, де ти?
Не чую твій голос! Де пісня твоя?
Чи в небі літаєш? Чи падаєш в леті?
Чи серце погасне? Чи знов запала?!

Уже сніги тануть, дзвенять жайворонки!
Із вирію сестри-лелеки летять
До рідного краю! І так рік за роком,
Щоб в ньому майбутнє зросло пташенят!..

О Лелю, мій Лелю! Мій суджений, де ти?

Козачий дух постав за Рід, за волю!

Його в двобої чеснім не здолать!
Під Берестечком зрада... В чистім полі
Тіла козацькі, як снопи лежать...

Дух помирав... Душа над ним літала,
Ревів Дніпро і плакав дикий степ...
Козаче серце битись перестало,
Над ним постав, як хрест, небесний склеп...

Та не помер, Дух волі не загинув!
Він відродився! Знову він між нас!
Вже на Майдані голос його лине,
Прийшов новий самопожертви час!

Вогнем свічок пала Майдан в жалобі,
Небесній сотні віддає салют!
Дух не помер! Він знов піднявся! Досить!
Його уже ніколи не уб'ють!

Небесна сотня відлітає в вирій,
Добро любові сіяти пора!
Ми в український вибір свято вірим,
Бо сяє нам наш Оберіг, наш РА!

Серед степу, серед поля
Висока могила...
На ній камінь стоїть голий-
Нечистая сила...
Біля нього вовкулака
Ночі сторожує,
Сіє чари дрібним маком,
Пугача частує...
Дістає вітри з торбини,
Руни викладає,
Щось шепоче безупину,
Заговір читає,,,
А як Місяць у пів неба-
Виходе з могили
Козак сивий Перебендя
І гука щосили!..
Кличе коня вороного,
Дістає шаблюку,
Просить сили дати Бога
У безсилі руки,,,
І, о диво! Мчить долами
Лицар_козаченько,
Щоб вернутися з
півночі
В домовину-неньку...
А коли зоря заграє
Й тіло спочиває,

Душа орлом попід хмари
В вишині літає!
Споглядає час і простір...
Що вона шукає?
І нема тому почину
І краю немає...

Як засяють в небі руни
І запалять ватру,
Враз повіє вітер буйний
З Холодного Яру!
Збурить неньку Україну
Від краю до краю,
Гулять буде без упину,
Кожного спитає:
Чи ти справді українець?
Чи душа москальська?
Чи ти лицар? Чи жидовець?
Чи в болоті ряска?
Полетить понад Дніпрові
Кручі без дороги,
Запитає у Покрови,
У Діда-порога...
Дід відкаже: отамани,
І слава, і січі-
На Майдані, на Майдані
Майбуття засвідчать!

В зіницях дитячих, у погляді, в жесті-
Я бачу, я знаю, що це не дитя!
В високому слові, у вищому сенсі
Зі мною говорить велика душа!

Вона тут не просто, свій шлях вона знає,
Як знає за чим і навіщо прийшла!
Ці очі дитячі мене споглядають,
А в них не дитяча – доросла душа!

О Ану – Ану! Між очей небесних
Ти тут і там! То хто ж ти Ану є?
Чи ти глядач, чи нам сценарій креслиш?
В чім роль твоя й призначення твоє?

Хто ти такий? Чи вас таких багато?
Скажи ти звідки? Де твій дім і світ?
Ти Ану – ману, розумом крилатий,
Про тебе знов лунає в часі вість...

Ти Ану ангел? Ти міраж і дійсність!
Тебе всі знають і не зна ніхто!
Ти чий посланець? Змін яких передвісник?
Життя якого виткав полотно?

Наш погляд знов звертається до тебе,
Бо в мирі ти і ти серед незгод!
Бо око Ану в океані неба,
Бо око Ану в океані вод!

Сепаратизм

На перехрестях вітер, вітер...
На роздоріжжях сивина...
Куди не глянеш – всюди лихо,
Як заметіль, війна, війна...

Мов радіація незрима,
У головах людей вона:
Долає кривда правди силу,
У підсвідомості пільма...

Та прийде час і мати сина
Спита, йдучи до вівтаря:
Чи ще живе в тобі людина?
Чи за копійку помира?

Голодомор

Є Небеса...Та що з них взяти?
Хоч на коліна світом стати –
Манни небесної катма...
Голодна ніч господарює,
Ні болі, ні плачу не чує,
Глуха, убога і сліпа...

Тупа безвихідь, як прокляття,
Вповзає темрявою в хату,
Вужами кублиться в кутках
Що на вечерю дітям дати?
Нема ні крихти – плаче мати
В страшних од відчаю думках...

У кожного народу свої боги...
Та чи свої?.. То не людські права!
З них кожен сіє глибоко й надовго,
І в кожного із них свої жнива!

І власна користь десь за молитвами,
І рай, і пекло в кожного своє...
Тож запитаймо: хто стоїть над нами?
Знаряддя боже ми ...І все таки: чиє?

Яким, чиїм богам б'ємо поклони?
І молимося своїм?, чужим богам?
Церкви, мечеті, біблії, ікони...
Для кого все це? Й хто за ними там?!

Гуляє вітер, гоне зграї
Хмар по заїзджених шляхах...
Могутній дуб старі, кістляві
Розкинув руки в небесах...

Стоїть він в часі на сторожі,
Століття втома на гілках,
А мимо долі і недолі
На вітру втомлених плечах...

Думки несвіжі і порожні
Буй вітер носе по долах,
Об листя витира долоні,
Гойдає вічність в пелюшках...

В колисці тій скарби і злидні,
Дірявий лантух мрій людських...
Те, що давним давно набридло
І радість сподівань нових!..

Гуляє вітер по меандрах
Небесних справ і справ земних,
А дуб серед життя і згарищ,
Як вартовий, посеред них..

Уже вечоріє,
Вже Сонце зайшло,
Що мало відбутись_
Уже відбулось...

Пора підбивати
Здобутки і втрати,
Що вічність спадкує,
Що миті не варте!..

У когось Шлях Даний
Добіг до кінця,
У когось попереду
Ціле життя!.,

Та завжди хай віра
Вас не залиша:
Безсмертна у смертності
Божа Душа!

Місяць-Місяць, Місяченьку:
Звідки ти? І хто ти є?
В божім світлі, в Піднебессі,
В чім призначення твоє?

Понад людством твої очі
Споглядають...Світиш ти...
Що сказати людям хочуть
Твої місячні світи?!

Мовить хтось: в тобі коріння,
Інші – могилки людей...
Ти темниця, чи світлиця?
І насправді: хто ти є?

Що за справу час за часом
Розум свій в земне впліта,
Пливе Місяць, світить ясний,
Не розкаже... Не спита...

Де батьків-слов'ян могили –
На Дону й Дінці біда:
Чорносили гнізда звила
Ненажерлива орда!

Нищить розум, душить душі,
Павутинням запліта,
Мов короста божу сутність
Роз'їдає, розтліває...

Де ж твоя поділась сила
Асів вільная земля?
Може там, в Савур-могилі,
На кону свій час кона?

Твої діти - чужі діти,
Хижі пазури Кремля:
Морок чорний хазар-звіром
Кров'ю долі заливає!..

Дике поле дичавіє,
Заростає битий шлях,
Зимнім вовком вітер вие
По розстріляних хатах...

Плаче ненька Україна:
Згадай сину хто ти є!
Прокидайся Доне, сину,
Змий хазарське, не твоє!

Щоб згадали й не забули,
І жили на цій землі
Вільні духом, вільні люди
На Дону і на Дінці!

Коли ще боги нас порядкували,
Складали і зшивали долі шлях,
В колисці наші душі колисали
І день повз день вбивали наче цвях,

Коли для нас майбутнє обирали
Й життя живого ткали полотно -
Тоді себе і дім свій ми не знали
І божий світ був з нами заодно...

Тепер, коли закінчуємо школу
І шлях дорослий перед людством ліг,
Ми зрозуміли, що ми босі й голі
В думках, в чуттях, в мереживі доріг...

І тим не менше – ми уже дорослі,
Наш час прийшов свої снопи в'язать!,
Дім будувать, нове складати слово
І книги долі для дітей писать!..

Талант актора...Та кого він грає?
Не він герой, і злодій теж не він...
Лише подоба дійсності розмаю,
Де віє вітер наднебесних змін...

Сьогодні сяє в ореолі слави,
А завтра хто?- нікчема й скоморох...
.....
Сміявся Бог... І від безсилля плакав
Бог режисер, людської сцени Бог...

У хвилях все!..Вони навколо:
В процесах, формах, ритмах дня...
Вони і в долі, і в недолі,
У колах Ра, і в почуттях...

Куди не глянеш – хвилі, хвилі

Крізь простір і роки біжать:
У неймовірнім часу плині
Вони зірками мерехтять...

Не просто так! Ми вже з колиски –
Всі на Землі як дзеркала:
Відполіровані до блиску
Наші думки і почуття...

Ми за зразками моделюєм
Себе у справах і словах...
Ми в дзеркалах себе формуєм
І поліруєм в дзеркалах...

***?

Люди з «крилами» - безкрилі:
Сірість в справах і думках...
Сірість душі полонила,
Сірість в божих образах!..

В кольорах емоцій сірість...
Де ж натхнення дивина?
Нескінчена послідовність,
Монотонна похідна...

Білий шум – не світло біле,
Модернізм – в нікуди шлях:
Чи в яскравих моди фарбах,
Чи в крикливих голосах...

Чому Бог лише окремим
Людям дар безцінний дав:
Будувати світ надземний,
Щоб колись земним він став!...

Віда від антів – то віданта!
В ній неймовірна глибина!
В ній вість «хто ми»! Ким маєм стати! –
Одвічна Роду таїна!

Нам Віда – ненька! Віда – мати!
Нам Віду суджено пізнати,
Щоб ми могли творцями стати
І світ Триславний збудувати!

Де Дана струмує – там чуємо Ану!..
Він в світі земному, він в мареві снів,
Він перший сьогодні, а завтра останній,

Він тут і він там – в потойбіччі світів!

Де Ану – там ману! Там прадіди анти
Стояли й стоять на порогах Дніпра!
Вони вої людства в буденність і в свято,
Щоб саяв для людства і грів людство Ра!

У дзеркалі піни струмить Прозерпіна...
У дзеркалі часу і в дзеркалі вод...
Скажи Прозерпіна: де правда, де піна?
І що нас чекає? – мій Рід, мій народ.

Можливо ти чула? Можливо ти знаєш,
Куди несе світ цей небесна ріка?
Я права не маю, і все ж я питаю
Про плани всевишні, в чім божя рука?

Не ти, може інша планета розкаже:
Чи Тара, чи Тур, чи сестра Тіамат –
Що буде з Раїною в просторі й часі
І хто огранить цей земний діамант!

Розуму руки потрібні і житло:
Твориться дійсність без краю й кінця!
Ріші вирішують, ліпіки зліплять:
Зорями в небі засяє життя!

Форма за формою в лоні Покрови,
Думка замішана на почуттях...
Знов через смерть народитись готовий
Білий у чорному, вічності птах!

***?

Отче!
Чому у цьому світі тліннім,
Коли ділив і роздавав,
Ти дав не все, а всім по силі,
Всього потроху Боже дав?

Чому обмеженість в усьому
Окрім надій бажань і мрій?
Чому вагомість невагома,
А вибір власний непростий?

Чому, чому... Одні питання...
Було і є... Чи ж буде так?
В питаннях сенс і одкровення,
В навчанні суть! І божий знак!

Бездомний пес кляне негоду,
Життя нікчемне люд кляне...
Все перемішане в природі:
Земне – воно і неземне...

Хтось ще шукає... Хтось вже зомбі
В своїй оправі золотій!...
І олігарх, і пес бездомні
В небесній сутності своїй...

Біжать усі...Всі в круговерті...
І ми як всі... Ми серед них...
Вузлами зв'язана планета:
Тенета неводів?... Чиїх?

Вола душа, нема упину:
В одній упряжці нині ми...
Ми лише одяг...Ми клітинки...
Чиєї? плоті на Землі...

***?

Змів епоху юліанську
Григоріанський календар:
Нова епоха в двері брязка –
Для кого кара, кому дар...

Залізний вік, четвертий з ряду,
Над світом крила розпростер:
Вік невблаганно-безпощадний,
Вік де панують ніч і смерть...

Під знаком рівності і братства
Вік Калі – вік хрусткий, як скло!
Скрізь на небесному контрасті
Панує рукотворне зло!..

Та пройде все! Засяє днина
У круговерті віковій!
Нова постане Україна
І вік настане золотий!

Ідуть дощі...
Дощі ідуть, ідуть...
Сивіє небо , сивий небокрай...
Потік життя,
Якого не збагнуть –
Нема йому ні краю, ні кінця...
І в ньому ти,
І меж йому нема...
А ти пливи, пливи, пливи, чекай:

Десь в часі, там,
Є пристань і земля!
Твої чи ні?- у Бога запитай...
Яка і де? І хто володар там?
Що є твоїм і що піде на злам? -
Не знаєш ти, ніхто з людей не зна..
Віддай належне Долі і богам:
Сама людина – вічна таїна!..

***?

На Колі-да, де Купа-ла,
Де руни писані Перуном,
Стояли вої без числа,
Волхви із Трої, Гер, Голуні...

На Сонце наповзала ніч;
Знамення боже віщувало
Про час Пітьми в пітьмі сторіч,
Що Русь навколішки упала...

Що вже ніхто з людей ніяк
Не може Силі силу дати...
В тім божий вирок, божий знак –
Себе в собі пізнати , здолати!

Що прийде час – Мара сповзе
І знов засяє Сонцем днина:
По волі Неба, над усе,
Нова постане Україна!

Не шуми байраче,
Не хитайся гаю:
Все на що я здатен –
Те від Роду маю!

Радощі й незгоди,
Що дає Він в долі –
То ріка без броду,
Воля в межах волі!

Якщо я піднявся,
Далі інших бачу –
То мій Шлях, то Доля,
Їй за те я вдячний!

Серед незгод, випробувань,
Руїни душ, каліцтва, ран
Свята постане Україна –
Триславна, вільна і єдина!

І діти будуть з букваря,
З віршів святого Кобзаря
Вивчати пісню, рідну мову
Нам Богом дану для любові!

Багато Ра в багатиря,
Бо ж він не просто воїн Ра –
Він лице- Ра, і сутра Ра,
Бо він Ра-він, і він то-Ра!

Бо він живе не просто так:
Він Слово Бога, божий знак!
Бо знає тантру, мантру зна,
Бо сут(ність) Ра в багатиря!

Поза меж публічності і слави
Жити маю, по життю іти;
Маю я обов'язок і право
Бути між людей на самоті...

Порятунку в Неба не благаю,
В покаянні Карми не горю,
Подаянь Фортуни не чекаю,
Що Бог дав – все людям віддаю!

Доки Сонце світить – Слово сяє,
Доки разом Небо і Земля –
Доти людству я служити маю
На Шляху любові і добра!

***?

Усе, що нині творять ріші,
Й постало як модельний ряд,
Те чи раніше, чи пізніше,
Матеріальним має стать...

Вік двадцять перший, планетарний -
Зловонний інтернету вік!,
Світ паралельний душ бездарних –
Ілюзій підсвідомий світ!..

В нім сайти, сайти, гроші, гроші,
Розпуста, тлін, брехні потік!..
Не божя суть, і суд не божий,
Тож чий він є?- недобрий світ...

Світ, де нова чума між людом
Б'є і вбиває наповал,
Незримо, тихо думку губить

І хворі душі на загал...

Він все страшніший! Рік за роком
Всіх переводить в зомбі стан!..
Вік двадцять перший – вік жорстокий,
Для людства вік випробувань!..

Ріка життя, життя людського,
Вся каламутна, в піні вся...
Тече, куди?.. Одному Богу
Її відома течія...

Вона між нас, і поряд з нами...
Куди не глянь – її сліди:
Не має щирої поради,
Не має чистої води...

Затерте людству дане Слово,
І чесне слово не в честі...
Ми ж, зло творячи, знову просим
Прости нас, Господи, Прости!..

За днями дні... Тисячоліття...
Гортають час календарі:
(гортає час кОЛо-де-Ра)
То квіт весни, то в леті листя –
Цикл восьмикутної зорі...

А потім знов і знову буде,
Що вже було і не було:
Старі – нові родяться люди,
Щоби життя в житті росло!..

Картинки-картинки...Реальні і ні:
В видіннях, в уяві, земні й неземні...
Сплелись в візерунки, в меандри думок,
Від світла видіння до світла зірок!

Ілюзія в дії – всіх див дивина:
Тканина із Праві у Яв проросла!..
Реальність уЯВи, реальність життя –
Міняється світ – В ньому змінююсь я!..

Вірші – ві-ра-ші, як мереж міражі:
Приходять нізвідки... Тож звідки вони?
Рядки за рядками – в гармонії лад:
Лягають в невимірно – вимірний ряд!..

Чуття-відчуття... Не слова – почуття...
В них музики муза, У злеті злиття!
З незвіданих серця, бездонних глибин
Злітають до сяючих Духу вершин!...

Задзвонили дзвони, труби загули:
Де ви запорожці? Де ви козаки?!

Ми дідів нащадки, ми вже підросли,
Ми були і будемо – соколи й орли!

Україна-ненька дивиться на нас:
Нам пора в дорогу – надійшов наш час!

Вирушайте діти в зоряний політ,
Бережіть Раїну, у майбутнє йдіть!..

Заспівали сурми, барабани бють:
Україно, мамо, лицарі ідуть!

Щось навкруги змінилось враз!..
Я відчуваю й ти відчуй,
Як нас несе потоку час,
Як зріє в душах буревій!

Змівся напрямок вітрів,
Змінилась долі течія!
Скажи: чи вже готовий ти
Йти за обрії життя?!

Ми точка росту! В рості Рід!
Час змін прийшов! І це наш час!
Першопроходці ми від Від,
Це доля наша й вибір наш!

Коли навколо ніч, пільма,
Ніде нема душі живої,
Тоді душа блука, шука
Промінчик світла над собою...

Вона метеликом літа,
Летить на вогник порятунок!..
Вона летить і не пита:
Це пастка, чи Небес дарунок?!

Не знаю хто, навіщо й де
Ту свічку запалив?, й для кого?
Душа летить... А чи знайде
Свій Шлях до Світла і до Бога?

Весна промайнула, в zenіті літа (бог РА),
Зліта стрімко літо, у Вирій пора...

Біжить часу Лета, вода як смола!,
Назад не вернутись – ця річка без дна...

На березі тому нас янгол чека
І Ан-кол, як сонячне коло здійма!

На божому човні, що Сонцем пала,
В майбутнє, що буде, душа відплива!..

Згадать не згадає: була не була –
Вона забуває, вона забува...

Од віку й до віку було й буде так:
Струмить літо Лета, пала Зодіак!..

Як би гарно на чужині
Щедро й добре не було –
Кличе Рід: вертайся сину,
Тут твій дім, твоє крило!..

Батьківщина – мама й тато:
Поки серце не засне –
Ностальгія серце ятрить,
Кличе – кличе Рід мене!

Вас кликала мама, запрошує тато.
До столу весільного кличу вас я:
Приходьте, чекаю, до мене на свято,
Бо радість навколо!, і в радості я!

Співайте, танцюйте, чимдуж веселіться!,
Радіє природа, радіє Земля!
А я, як веселка, як в небі зоря,
Бажаю вам щастя, любові й добра!

Хай серце співає, під зорі зліта –
Ця пісня дівоча – остання моя..
Бо я проводжаю дівочі літа,
Бо завтра заміжньою вже буду я!..

Світло і тіні, зло і добро –
Все пережив, перебачив Дніпро!..
Котиться вільно його течія
Через пороги до Судного дня!.

Дня, де постане могутній наш Рід,
Де ми згадаєм дідів заповіт!
Де кожен матиме, що заслужив!,
Чим визначався, і чим, власне, жив!..

Що? Що? Що? – що душі мучить?
Скрізь, скрізь, скрізь – хмари кругом!
Бум, бум, бум – дзвони на кручах,
Грім, грім, грім – грім над Дніпром!.

Стук, стук, стук – серце палає!
Крик, крик, крик – кличе кого?
Хто, хто, хто – Рід нас питає:
Ти, ти, ти – більше ніхто!

Встань, стань, стань – не піддавайся!
Глянь, глянь, глянь – це нам урок:
Йди, йди, йди – не зупиняйся,
Не відступай від мети ні на крок!

Коли день відходе, коли пора спати,
Лягайте, згадайте усе, що було,
Подякуйте Богу за знахідки й втрати,
Просіть вас пробачить, якщо було зло...

Згадайте нещасних, голодних, похилих,
За всіх помоліться – хай Бог їх простить!
Щоб те, що пече, розчинилось і зникло!..
Для себе ж нічого в Небес не просіть!

Просіть лише Сили для Даного Шляху
І волі, щоб праведно, в святості жити!
Людиною бути без меж і без страху,
Родині і Роду, планеті служити!

У дзеркалі піни струмить Прозерпіна,
У дзеркалі часу, у дзеркалі вод...
Скажи Прозерпіна, де правда, де піна?
І що нас чекає, мій Рід, мій народ?

Можливо ти чула, можливо ти знаєш,
Куди несе світ цей небесна ріка?
Я права не маю і все ж я питаю
Про плани всевишні..., і що нас чека?

Не ти може інша планета розкаже,
Чи Тара, чи Тур, чи сестра Тіамат:
Що буде з Ра-їною в просторі й часі?,

І хто огранить цей земний діамант?

Де Дана струмує, там Ра і там Ану,
Він в світі земному, він в мареві снів,
Він перший сьогодні, а завтра останній,
Він тут, і він там – в потойбіччі світів...

Де Ану – там ману, там прадіди анти
Стояли й стоять на порогах Дніпра!
Вони вої людства в буденність і в свято,
Щоб саяв для людства і грів людство Ра!

Розуму руки потрібні і житло,
Твориться дійсність без краю й кінця...
Ріші вирішують, ліпіки зліплять,
Зорями в небі засяє життя!

Форму за формою в лоні Покрови,
Думка замішана на почуттях,
Знов через смерть народитись готовий
Білий у чорному, вічності птах!

На Колі-да, де Купа-ла,
Де Руни писані Перуном,
Стояли вої без числа,
Волхви із Трої, Гер, Колуні...

На Сонце наповзала ніч,
Знамення боже віщувало
Про час Питьми в питьмі сторіч,
Що божі струни замовчали...

Що вже ніхто з людей ніяк
Не може сили Силі дати...
В тім божий вирок, судний знак
Себе в собі пізнати, здолати...

Та пройде час – Мара сповзе
І знов засяє Сонцем днина!
По волі Неба, над усе
Нова постане Україна!

Не шуми байраче,
Не хитайся гаю –
Все, на що я здатен, -
Те від Роду маю!

Радощі й незгоди,

Що дає Він в Долі –
То ріка без броду,
Воля в межах волі!

Якщо я піднявся,
Далі інших бачу –
То мій Шлях, то Доля!,
Їй за те я вдячний!

Отче!
Чому у цьому світі тліннім,
Коли ділив і роздавав,
Ти дав не все, а всім по силі,
Всього потроху Боже дав?

Чому обмеженість в усьому
Окрім надій, бажань і мрій?
Чому вагомість невагома,
А вибір власний не простий?

Чому, чому... Одні питання...
Так все було... Чиж буде так?
В питаннях суть і одкровення,
В навчанні сенс! І божий знак!

Б'є джерело, біжить, дзюрчить,
Розповідає, гомонить...
Немов живе, про щось питає,
Куди біжить – само не знає...

Над ним співає, вітер віє,
З ним грає і, як уміє,
Танцює свій грайливий вальс,
В танок запрошуючи нас!..

Проміння Сонечка стократ
На хвилях грає з вітром в такт,
Фарбує райдуги рясні,
Нові складаючи пісні!..

Б'є джерело, біжить-біжить,
Розповідає, гомонить
Про те, що світ цей – повний чар,
Що світ цей диво, божий дар!

Хворі душею, бізнес на горі,
Правлять країною хижі потвори!..
Хоч як боліло – ми не жалілись,
Бо мали крила – ми не хилились!

Та мають межі зло і терплячість –
Дзвони Раїною! – ми стали зрячі!
Нас було мало – ми не чекали,
Ми об'єдналися – дужими стали!

Тяжко було? Тяжко, ой тяжко!...
Страшно було? – Страшно, ой страшно!..
Та ми повстали за Україну
За її долю! За Батьківщину!

О готи-гети, хетти-хатти,
Де корінь ваш?, і хто ви є?
Рудана-Дана – ваша мати,
А ас Рус тато був і є!

Від гір Ку-Рей до гір Венедських,
Від Дани-Йорд до Сканде-навь
Ваш Рід достойно, грізно, вперто
На всіх просторах панував!

До гори русів – Русенборга,
Від прусів, білих русів – скрізь
Вела вас Одина дорога,
Слід залишав Мерліна віз!..

Складала вічні саги Вольва
Про Швета-Двіпу і Асгард,
Про край Землі, Венедське море
І про небесний асів град!

Було, були часи крилаті!..
Хто розповість про все про те?
О готи-гети, хетти-хатти,
Де корінь ваш? І хто ви є?

Гей-гей-гей, гей-гей-огейя!
Шлях струмить, біжить-біжить
По пилюці, по багнюці,
Полям-степом –вічність-мить!

Гей-гей-гей, гей-гей-огейя!
На шляху тім я і ти!..
Щоб до зір не забаритись,
Хоч як важко – треба йти!

Гей-гей-гей, гей-гей-огейя!
День за днем, що тут казять...
Маємо, підошви збивши,
Кожну мить себе долать!

Гей-гей-гей, гей-гей-огейя!
Божий шлях – служіння шлях!
Людам, Роду і родині –
Нині тут! І там – в віках!

Берег поряд, та до нього
Не дістатись, бо вода –
Вода часу по порогах
Несе виром в майбуття!

Тож як з неба грім зненацька
Загримів посеред дня –
Знай – все нині може статись -
То предтечі течія!

Що в порядної людини
Аморально, те, що зло, -
Те для нелюда корисне,
Користь в біса за добро!

Грішні гроші лихо варять,
Бізнес біс між люд несе –
Всіх лихварство лихоманить,
Бвзнес в біса над усе!

Ати-бати, чим не свято?!
Ряд за рядом – гарно в лад:
Ати-бати, йшли солдати
Просто в пекло! Прямо в ад!

Зачекалися чортяки,
Зголодніли, в пеклі крик!
Ати-бати, йшли солдати
В пекло бісам, на шашлик!

Були степи від Ворскли і до Криму,
Які ніхто не сів і не жав,
Вставало Сонце, вітер грав над ними,
Над ручаями очерет хитав...

Летіли орди, наче чорні хмари,
Топтали степ... Знов сходилла трава,
Бо ці степи – земля країни Праві,
Свята земля! Земля країни-Ра!

Забулось все! Забули люди-люди,
Що тут раділо, плакало, жило...

Нема степів, залишилися яруги,
Пішло все в безвість, наче й не було...

Та знову Ра-нок, знову сяє Сонце!
І знову тут, в степах країни-Ра,
Лунають волі дзвони-передзвони –
Прийшла священна лицарів пора!

В-Ол-хви колись батькам казали,
Що є бог Ол! А ще про те,
Що біла Ра-са - це кружало
Котигорошка золоте!

Котигорошко, Сонця коло,
Від рання котиться в зеніт:
«Се-Око-Ола» - гордий сокіл,
Ту-ас-ко він! Він асів син!

А сина син, Вот-Ан від Ану,
Посол Небес, як Ра, один!
Він Один, тато роду Ману –
По праву Праві божий Син!

Він залишив батьків Ру-Дану,
Свій рід в незвідані краї,
Повів туди, де нині «ману»
Дає свої плоди рясні!

.....
Волхви колись батькам казали,
Що ще повернуться сюди
Сини від Ола і від Ану,
Країни-Ра, Ману сини!

Що знову тут Асгард постане!
І Ванаквісь! І Троя теж!
І знов Триглав синам засяє
У славі й святості без меж!

Де на сході сходе Сонце,
Придорожній камінь є...
При дорзі подорожній
Там присяде і зітхне...

Довгий шлях – важка дорога:
Відпочив – і знову в путь...,
Хоч болять з дороги ноги –
Хай ідуть – ідуть – ідуть...

Бо на сході сходе Сонце,
Новий день уже встає,

Миє ноги в срібних росах,
Квіт рожевий з неба п'є!..

Всім надію обіцяє,
А що справді принесе –
Подорожній те узнає,
Коли встане і піде!..

Не заберуть того, чого не маєш,
І не загубиш те, чого не мав!
Хто не робив – нічого не втрачає
І не забуде те, чого не знав!

З нічого щось зробить не можна – знаю.
З нічого щось і Бог зробить не міг!
Для того, щоб почався відлік часу,
Критичний треба подолати поріг!

Структури – то руки, меандр візерунки:
В них мантри і сутри, їх розум і суть!
В них сонячне світло! В них гарт і гатунок,
Вони споконвіку крізь вічність ведуть!

Чи в пісні, чи в танці, чи в мудрому слові –
Мереживо тантри все в купу збирає!
В нім Слово від Сонця, тканини основа,
Гармонія світу любові й добра!

Усе, щое, і все, що буде в русі.
Все почалось і буде все від «ук»:
Рука - знаряддя працювати змусить,
Стрілу пускає в Піднебесся лук!

Ми ук-ра-їнці, ми початок дії!,
Для людства ми торуємо шляхи,
Ми руки Ра.,першопочаток мрії
І першопоштовх людства до мети!

Ми ходимо світом,
Питаємо ми:
Ми діти Адіті,
Чи Вія сини?

А може від Арти?
Богині Аїди?
Не то діти Гер ми,
Не то Артеміді...

А ще ми від Дани,
Інанни і Енкі –
Тож мама – то ненька,
А в прізвищах «енко»!

Ми Велеса знали
Від Трої й Голуні,
Ми віди пізнали
І руни Перуна!

Ми Орія учні,
Ми славимо Коло!
Полель – він від Лелі,
А в Апі він Поло!

Ми рамани Рами,
Ми Одина вої!
Але не раби ми,
Не склави, не гої!

Даждь-бог нам від Сонця
Дав «Живу» і «Праву» -
Тож маємо Слово!
І Слово ми славим!

Нас Сонце одвічно
Щоранку віта! –
Ми сонячні діти –
Нам сяє наш Ра!

Змінив епоху юліанську
Григоріанський календар:
Нова епоха в часі брязка –
Для кого кара, кому – дар...

Залізний вік, четвертий з ряду,
Над світом крила розпростер::
Вік невблаганно-безпощадний,
Вік перемін! Старий помер...

Під знаком рівності і братства
Вік Калі, вік хрусткий, як скло!
Скрізь на небесному контрасті
Панує рукотворне зло!

Та пройде все! Засяє днина
У круговерті віковій!
Нова постане Україна
І вік настане золотий!

Усе, що нині творять ріші,
Постало як модельний ряд –
Те чи раніше, чи пізніше
Матеріальним має стать!

Вік двадцять перший, планетарний,
Зловонний інтернету вік!
Світ паралельний душ бездарних,
Ілюзій підсвідомий світ!

В нім сайти-сайти, гроші-гроші...
Розпуста, тлін, брехні потік –
Не божя суть і суд не божий!
Новий – він чий?-не божий світ...

Світ, де нова чума між людом
Б'є і вбиває наповал:
Незримо, тихо думку губить
І хворі душі на загал...

Він все страшніший! Рік за роком
Всіх переводить в зомбі-стан!
Вік двадцять перший, вік жорстокий –
Для людства вік випробувань!..

Гомоніла Україна,
Довго гомоніла,
Довго-довго кров степами
Текла, червоніла...
Гомоніла Україна,
Не відгомоніла:
Зграї хижі небо синє
Хмарами укрили!
Умивається сльозами
Мати з горя, мліє!
Знову кров тече степами,
Тече, червоніє...
Хто за кров дітей стократно
Гріх на душу візьме?
Знов московська нечисть клята
Сараною лізе!
Це не брат пішов на брата,
Ні не брат – іуда!
Заклинає нелюд мати
До страшного суду!

Чому й навіщо живемо – не знаю...
Не знаю чи сюди колись вернусь...
Доки ходжу, працюю, розмовляю –
Потрібним маю бути хоч комусь!...

Своєму Роду і своїй країні,
Своїй планеті, зоряним шляхам
Служити маю вічно щохвилини!-
За це я вдячний Долі й Небесам!

Стелиться під Місяцем дорога,
Край дороги вимерлі хати...
Запізніла людям засторога –
В бур'янах могили і хрести...

Клич, не клич – ніде душі живої...
Ріки часу виминють сліди...
Шлях безлюдний, шлях тече за обрій,
За який вже нікому іти...

Я Межибор! Нехай тремтить вражина!
В мені мій край, моя земля, мій Рід!
Моя навіки ненька Україна,
Моє тут все од віку і на вік!

Я Межибор! Я Роду міць і криця!
Сила в мені – її нестримний лет:
Нога як грім, рука як блискавиця –
Неправді вирок: їй за правду смерть!

Від Сонця - Дух! В нім сяйво золоте!
Вода – блакить! В ній Дух гартує силу!
Мистецтво Спасу козака святе –
Під стягом нашим в ньому дужі крила!

Стихії три – крізь них життя струмить,
Триглав в Трисилі – Спасу боже право!
Нас породила золота блакить,
В нас Слово слів! І в слові наша слава!

Світ цей дивний, в ньому люди-люди...
Час рости і час дітей ростить...
Що було, що є, і те, що буде –
Пройде все, відлюбить, відболить...

Хтось запалить зірку, а хтось свічку –
Все одно, хоч смійся, хоч молись:
Шлях торуєш до межі, чи в вічність -
Все для тих, хто йтиме тут колись...

Хай згадає пам'ять, живе хай минулим –

То участь всього, що було і нема...
А ти маєш віру, свідомості крила –
Вона у майбутнє мандрує, літа...

Хай змінює нинішню завтрашня днина,
Ти сутності власній належне віддай:
Твій дар дивовижний, бо лише людина
Заглянути може за свій небокрай!

Екстаз душі, коли екстаз природи
В акордах грому, в танці блискавиць!
Вона небес сягає і в безодню..
Зірвавшись, прагне знов в найвищу вись!

І в мить таку стає все другорядним,
Бо все, що є, тобі не заважа:
У неймовірнім почуттів параді
Палає серце і горить душа!

Не знаючи справи – судити не гоже,
Не знаючи суду – судить не спіши,
Бо в просторі серця ми схожі й не схожі,
Ми різні за розумом, різні в душі...

Бо простір одного без меж і без краю,
А простір у іншого – склеп уночі!...
Заповнений простір одних почуттями,
А в інших пустеля – хоч плач, хоч кричи...

В одних розум кличе за думкою думку,
А в інших інстинкти, і все навмання...
Тож хай вам Всевишній подасть свою руку,
Бо Він один знає в чім сутність життя!..

Навколо вир думок, подій, емоцій,
Страждань, безглуздя, віри течія,
Де все змішалось, де на кожному кроці
Ніхто не знає, що його чека...

А я пишу закони в беззаконні,
Шукаю шлях у лабіринтах дій:
Крок вліво – скелі, вправо – крок в безодню,
І в кожному кроці Доля й !вибір мій!

В чім я правий, а в чому помиляюсь –
Майбутнє потім скаже присуд свій!
Та те, що мав сказати, сподіваюсь,
Несе добра й любові вищу вість!

У просторі й часі всевишне роздолля!
Поглянь! Зупинись! Не біжи, не спіши!
Це сонячний вітер гуляє по полю,
Це сонячний вітер гуляє в душі!

Яка в тім краса! І яка насолода!
Без меж і без краю Раїна моя!
Це нам незрівняна ні з чим нагорода –
В ній сутність, безцінність людського життя!

Ми на одній планеті живемо
І шлях один торуємо на всіх!
Хто вниз, хто вгору –карму несемо
В колесах часу, на кругах своїх!...

Та в русі тім віками, підсвідомо,
Всі відчуваєм: щось не те, не так...
Тож де й коли повернемось додому?
І де шукати Долі віщій знак?

Хоча ми вірим, що ми божі діти,
І світ цей божий створений для нас –
Ще не повіяв зверху горній вітер
І не добіг кармічний Шляху час!..

Ще люди ходять в світі напівсвітла,
Шукають щось у світі півпідми,
Ще дуже мало тих, хто має сили
Здолати Шлях, залишившись людьми!..

Не кожен з тих, хто має волю божу,
Сказати може: це моя пора!
Людина я! Син божий! І я можу
Іти шляхом служіння і добра!

В півнеба Місяць..., споглядає, світить...
Безлюдний шлях... Питьми небес пора...
І мертвосрібне світло лине звідти,
Відлунням Сонця в сивих хмарах гра...

Та в світлі тім щось не земне зимує,
В нім завмира людських сердець биття...
І хоч воно існує й не існує –
У світлі тім чуже струмить життя...

Роби те, що треба,
А там будь що буде..

Бо світ цей для тебе,
І щоб не робив ти –
Знай:: так має бути!
Скрізь божя робота –
В ній ліпляться люди!

Віє вітер, гне тополю,
Гоне хмари з ночі...
Кляне ворон свою долю:
Клювать люду мертві очі...

Віє вітер без упину,
Плаче і радіє,
Зранку пісня солов'їна
Сонечком рясніє!..

Ось і наші долі-ріки,
Доки вітер віє:
Чи воронячі до віку,
А чи солов'їні!.

Місяць-Місяць, Місяченьку,
Звідки ти? І хто ти є?
В божім світі, в піднебесі,
В чім призначення твоє?

Понад людством твої очі
Споглядають... Світиш ти...
Що сказати людям хочуть
Твої місячні світи?

Мовить хтось: в тобі коріння,
Інший – могилки людей..
Ти темниця?, чи світлиця?
Хто ж бо ти насправді є?

Що за справу час за часом.
Розум твій в земне впліта?
Пливе Місяць, світить ясний,
Не розкаже й не спита

Я чую зов серця, він лине і лине,
Струмує із краю де нині Азов,
Де Шамбали води, діянь її хвилі
Не в силі згасити Агарті вогонь!

Цей край дивовижний, життя пуповина!
Тут Орія зірка! Тут Одина слід!
Тут білих народів одвічне коріння,

Це край, де родився й зростає наш Рід!

В нім хатти свої понаставили хати,
А гатти гатили небесні ставки!
Навколо Орійського моря постали
Величних орійців величні сини!

Вони тут зміцніли і тут затвердились –
Могутнього Роду могутні гілки!
Від Руського моря, отримавши крила,
Вони розлетілись, як в небі зірки!

Хоч як би старались і щоб не творили
Шамани чужинці, їх бог і їх Трон –
Час Шамбали канув! Є сила і воля!
І знов розгорається Арти вогонь!

Він знову нам сяє, невидимий оку,
Шлях нашого Роду, Агарті закон!
В віках струменіє, не згасне ніколи
Священної Арти – священний вогонь!

Марш Слави і Волі, народжений серцем,
Могутнім, величним акордом звучить!
Наш любий кобзарю! Він лине крізь терни
З Ромен в майбуття України струмить!

Євген Адамцевич!, Кобзарю козаچه!
Схиляюсь у шані: твій подвиг святий!
За твій «Марш Козацький», що в душах лунає,
Від всіх українців уклін мій земний!

Лине час – у хвилі хвиля,
Сходить щось, щось віджило...,
Щось чекаєш, щось набридло -
Чи було? Чи не було?

Набіжить наступна хвиля.
Щось з собою принесе,
Змінить щось, минуле змиє,
Щось віддасть, щось забере...

А за нею нова грає,
Змиє й те, що зараз є..
І ніхто вже не спитає:
Чи ти був? Чи ти ще є?

Життя – диво! Дивно вабить:
Все, що маю – все моє!
А моє – воно не зрадить –

Загублюсь – мене знайде!.

Кличу я – ніхто не чує!
Б'юсь у скло неначе птах...
По шляхах життя мандрую –
Бездоріжжя – то мій шлях!

Я ніде не зупиняюсь
Й залишаюсь там, де був...
Всіх учу і сам навчаюсь,
Знав усе... І все забув...

Маю дім, та в нім бездомний,
Хочу спати, а не сплю:
Я в цім світі подорожній,
Я ненавиджу й люблю!..

Я важкий і невагомий,
Я літаю й не лечу!
Я рухливо-нерухомий,
Я, співаючи, мовчу...

Знаю те, чого не знає
І не відає ніхто...
Але маючи – не маю
Ні від Неба, ні свого?...

Здатні всі – а я не здатен
Ні карати, ні прощати!..
Я всього лиш хочу знати
Ким тут був? Ким маю стать?!

Донечко-доню! Де ж ти ходила?
Що ти шукала? І де ти була?
Мамо-матусю! Літати училась,
Зорі шукала – долю знайшла!

В краю далекім своєю я стала,
Я покохала, тут серце моє!
Тут я знайшла те, що довго шукала:
Радість і смуток – усе тут моє!..

Друга моя половинка зі мною,
Тут мої діти, мій дім і сім'я!
Люди чужі близькі стали і рідні,
Рідною стала нерідна земля!

Все в мене добре і все, як годиться,
Лише вас з татом мені не хвата,
Степу і неба, водиці з криниці,

Співу могутнього батька Дніпра!

Мамо ріднесенька! Ти не журися:
Що тут поробиш... Все буде як є...
Доля – вона, як із дерева листя:
Щось облітає..., а нове росте!..

Я вас шаную, люблю до безмежжя!
І Батьківщину свою, як ніхто!
Та маю тут будувати свою вежу,
Щоб наше дерево Роду росло!

ФІНАЛ за книгою Д. Андрєєва «Роза мира»

Вік золотий, що Раєм зветься,
Вже зовсім поряд! Не добром –
Гріхами сповнений, проллється
Перетворивши світ в Содом!

Насилля, збочення, розпутство
Заполонять планету враз!
Немов проказа вразять людство,
Наступить божевілля час!..

І в ту страшну садизму пору
Постане повний жаху вік!
Гниття душі і серця морок,
Кривавий сморду потік...

Перенасичене – потухне
Без сенсу і мети життя...
На всіх устах залякне усміх –
Нудьга..., в оскалі небуття...

Коли Хвалинське і Тритонське
Моря плескались як одне –
Єднала Маничська протока
В батьках небесне і земне !

Жили там анти, вани, аси,
Був Рід один! Єдиний стан:
Тьмутаракань, Тамань і Манич –
Була єдина Руськолань!

Давно було те...Огнищани
По всіх усядах розбрелись...
Та там, де пахне Рускооланню,
Знов набира Агартта сил!

Не мала форми мати Ора
І тато хати теж не мав,
Був лише спокій в сні прозорім
І думка про майбутню Яв!

Була спочатку мрія-слово
Про новий дім, про Дивосвіт,
В якому буде жити розум
В любові й творчості щомить!

Те Слово-мрія повинчало
Батьків-Творців в один Триглав!
То був великих справ початок –
Трислав у вічності постав!

За днями дні, встає зоря,
Струмує час: пора, пора!
Струмує «ці», кружля Земля,
В потоці тім і ти, і я!

Струмує «ці», лунає дзвін:
У змінах змін – без перемін!
Бо «ці» повсюду – скрізь вона!
Бо вона є, й її нема...

Хто розкаже божим людям,
Що моє, що не моє?
Бо ніхто не зна, що буде,
Бо забудуть те, що є...

Я ж живу, іду за часом,
Розумію – боже все!
Нам усе дано до часу –
Те, що маю, те й моє...

Нема зайвого нічого,
Недоцільного нема!
Все в дорозі! Край дороги
Лише те, що нас чека!..

Пройде все... Невідворотнє,
Де б не був ти – всіх знайде!...
Повні дні і дні порожні –
Все просте і все складне...

Не існує, не зустріне
Інше, не торкнеться нас:
В світі є всьому причина,
Своє місце і свій час!..

Всі, народжені від Дани,
В світлих Сонця кольорах,
Білі діти, діти Ману,
Розбрелися по світах...

Айни, кельти, скоти, інди,
Анти, аси, вани –де?
Батьківщина ваша рідна,
Боже Слово золоте?..

Повертайтеся в Семиріччя,
В рідний дім країни-Ра!
Голос крові, Рід вас кличе,
Кличе вас Земля Свята!

Є різні майдани і різні столиці...
Між них незвичайні – шамбало-людські!
Освітлюють площі тортур кровопивці –
Багряно-червоні криваві зірки!..

Над баштами кромлехів демонів крила!
На площах червоних – криваві жнива!
Потоком жахить потойбічної сили –
В трьох колах червоних вирує п'ятьма!..

Вона програмує царів і народи,
Не видно програмі пекельній кінця!
Накриті столиці хазарського роду
Червоним щитом золотого тільця!

Ас-Ол – Аскольд, Ас-Іл – Васіл,
Ор-Ас – то Марс, він Арес – Зевс!
Де Ан – УрАн, він сила Іла,
А месник Гер – то сам Гермес!

Покров Ісиди – аспіріди,
А Ол по Апі – Аполон!..
Від Анта-віда – АртиМіди,
Сатурн – цеТур! Від Дани – Дон!

Ор-Тур – Арктур! В нім Тура роги!
Небесну воду Апас п'є!
Куди не глянеш – всюди боги!
І, слава Богу, що так є!

Від Бгарті гарт РА-їни Арти,
Де Бгарта з Інда воду пив,
І божу вість – «Мага-Бхарату»,

Як заповіт нам залишив!..

Щоб не забули Батьківщину,
Свою Ра-їну, рідний край!,
Щоб Бхаватгіту, божу пісню
Співав в Ра-їні Тар-гіта-й!

Щоб донька Арти – Артеміда
Несла про Арту божу вість!
Про ватри варту, Бгарті – віду,
Щоб Арти Рід в Ра-їні ріс!

Туман «біт» - в чаду планета!..
Віртуальний світ без меж!
Людство – частка інтернету
І комп'ютерних мереж!..

Опустився Маракари
Світ Тонкий в реальний світ:
За що людству божа кара?,
І як людству далі жити?

Декларацій людських право –
Кожен в коконі своїм...
Догукатись? – марна справа:
Мертвий світ гниє в живім...

Все в тумані... Як то буде?
Від можливостей дурман:
Чи самі себе погубим?,
Чи перейдем в інший стан?

Минаючи захід, минаючи схід,
Біжить у безмежність, в безпам'ятство слід –
Слід всесвітів тих, що були й відцвіли,
Що в безвість без згадки, без вісті пішли...

Один Творець знає, що в них відбулось,
Що задумом божим в світах розійшлось!
Але не безслідно: за відами від
Біжить у безмежність життя новий слід!

Від дня Різдва до рівнодення,
І, далі, в Троїці зеніт,
Ковзає небом Сонце-лебідь
По оке-Ану вод світил...

По водах, де панує Ану,
Осанни шана і любов,

Де Духу сяйво, розум Ману,
Триграм в триєдності покров!

А потім вниз, до воскресіння
Восьмиконечної зорі,
До зміни дива днів творіння,
У стані спокою, вві сні !

Коли бог неба Ану-Ану
Почне нового кола дні,
Нові напише всім триграми –
Програми доль людських нові..

Біжить від Місяця крилато
Відлуння сонячного суть:
Ра на Кону, дракон рогатий,
Сріблястих вод – сріблястий Лунь!

По стежці місячній, дзеркальній,
Біжить у світлі древніх рун:
Ра на Кону, дракон крилатий,
Сріблястих вод – сріблястий Лунь!

По кому співають дзвони?
І про що вітрів пісні?
Знаєш узнаєш, тільки знову
Все забудеш... Так, чи ні?

Що дає – те й забирає,
Що горить – згорає те!
Що ти маєш –те й втрачаєш,
І змістовне, і пусте...

Що будує – те й руйнує,
Що лікує – травить нас!
Просиш істини й не чуєш,
Що пророчить божий глас!..

Слова віщі – стиглі грона:
В дійсність втіляться вони!
По кому співають дзвони?
І про що вітрів пісні?

Вітер віманіку носить до віку,
Думка без Духу зтуляє уста!
Форма без розуму є лише свідком
Тих обертів часу, де квітло життя...

Думкою ліпляться форми-структури,

В ємкості ллється усе, що тече!
Учнів наповнює думкою гуру,
Сяє любові всесилля святе!

І все спочатку: процеси-фантоми,
Думка у Дусі – структур течія!
Форма тече, потік створює форму,
В формах колеса нового життя!

Тяжко хворіє моя Україна,
Вицвіли очі від рабства і сліз...
Скрізь Кабали золота павутина,
Тлін запустіння і мороку..Скрізь...

Тисячу років в Русі-Україні
Хижого звіра голодний оскал,
Тисячу років живе і панує
В рідному домі не рідна мораль!..

В селах і селищах, що доживають,
Владно розсілись «дворяни-царьки»:
Пир в час чуми в рідній хаті справляють
Бандо-хазарські – московські хорти...

Та вже з'явилися паростки перші
Тих, хто відновлює етносу суть!
Сонце історію вічності вершить,
Вітри історії зміни несуть!

Час недалеко, коли над Славутою
Людству засяє святий Духу Хрест!
Душі освятить священною сутністю,
Людство піднявши до самих Небес!

Що бачив ти? І що ти мав?
І, розкажи, чим, власне, жив?
Які скарби в житті надбав,
Кого, коли й за що любив?

Один відкаже: маю все!
Все, що бажаю – є і буде!
Життя моє таке смачне –
На задрість світу, Богу, людям!

А інший гляне на все те
І, усміхнувшись, запитає:
Чи бачив Сонце золоте?
Як зорі в темнім небі сяють?!

Чи бачив квіти у росі,

Живу травинку, вітер в полі?
Бурхливі хмари грозові?,
В любові божій світ навколо?!

Дитини посмішку святу?
Чи чув від серця щире слово?
Чи мав наповненість пусту
Життям-сміттям по власній волі?!..

Десь там, десть там – десть там, не тут,
Долина забуття є там...
Після кончини туди йдуть
Душі людські, на суд богам...

Десь там, десть там - тече ріка,
З якої душі воду п'ють...
Вона бездонна і стрімка –
Ту річку Летою зовуть

Десь там, десть там – людська душа,
Води напившись, забуває
Все, що було... Вона не зна
Того, що з нею бути має...

Десь там ріку не переплеть,
Та перевізник вже чекає...
Але допоки душі жить –
Вона усім і все прощає!

Десь там, десть там – на боці тім
Душа злетить! Вона вже знає,
Що вже гуркоче долі грім
І новий Шлях її чекає!..

У павутинні грішних слів
Людей, людей п'їтьма!..
Всі безголові... Бо голів
Людських все менше: їх нема!..

І носять замість голови
Комп'ютер хто, хтось «ящик» має...
Прости їх, Господи, прости:
За що Ти так людей караєш?!

Там рідко теплі йшли дощі
І був пекучим сніг...
Гіркі були пусті борщі
І сміх лунав, як гріх...

Текло дитинство поміж рук,
Життя боролось, билось, вило...
Та в нім звучав надії звук
І виростали дужі крила!..

Не плакав хто – не знає той
Що є біда!? А біль, а горе?
Життя його лист за листом,
Як зошит чистий, перегорне...

Свідомі слуги бід і зла
Ідуть за нами в наші храми,
Поклони б'ють своїм богам
В своїх молитвах поряд з нами...

Добро для них – то їх добро!
А зло? – то лише справедливість
В уяві їх! То їх нутро!
Їх божий дар! І божа милість...

А правда? – в кожного своя:
Одна душі, а інша – тіла...
Свідомі пузом слуги зла,
І в пузі тім їх сенс і сила!

Коли на світ мої відкрились очі,
На глибину того, що в ньому є,
Побачив я три кола в білім колі,
Трьох кольорів, поєднаних в одне!

Блакитне – Ману, перше боже Слово!
Червоне – Кіш! Без форми і кінця!
І золоте – то Дух, його основа!
А разом Диво! – дивний світ Творця!

Котилось Коло в Колі початковім,
Світи творило! Вічна творчість та!
Світилось Сонце світлом загадковим
На сході Серця, на початку дня!

Чумацький Шлях, на нім чумацький віз
Скрипить, дола нічних степів узвіз...
На тім візочку ідуть чумаки,
Мандрують небом вздовж Дніпра ріки...

Галактик там, зірок, планет – без дна,
Жива, зваблива, віща дивина!..
Безмежний Всесвіт в просторі кружля –
Він у мені, він поруч, в ньому я!...

Звенигора дзвенить, дзвенить:
Про що вона розповідає?
Над нею вічність гомонить,
За нею Сонечко сідає!

Неподалік Лиса Гора:
На ній щоніч вогонь палає!..
А хто?, чи що? На ній бува –
Ніхто не бачив і не знає...

По інший бік у височінь
Могила довга і широка
Встромляє в небо шпилью клин
Козацьких доль – вона Висока!

А поряд темна, наче піч,
Глуха, заросла чагарями,
Чорна Гора, де кожну ніч
Нечистих сил пісні з вовками...

Десь далі Білогір'я світ:
На нім душа відпочиває!..
Батьки на нім! Там Рід людський
Нового втілення чекає!..

Ті гори всі в одній Горі,
В Г-Ор-і, що виросла з санскриту!
Вони наш дім! Вони дзвенять
В Горі єдиній України!

У полум'ї Ола – божественне Коло!
В нім Огні всім сяє з небесних вершин!
Бездонний світ Ану простерся навколо,
Гримить, блиска Індра з космічних глибин!

А нижче, по Макоші, Дана струмує,
Стрибає – стрибає за Вієм Стрибог...
Даждьбог – живи бог, творить нас і лікує,
І все те – Всевишній, наш Тато, наш Бог!

Тече із гір Курей Ру-Дана,
Струмить, біжить крізь зорепад!,
Туди, де аси панували
І де небесний був Асгард!

Тече, спішить в Асійське море...
І Тана ванів теж туди!
Від антів Інд: всі три до Трої,

У безвість темної води...

Ніхто окрім богів не знає
Де був Асгард, де Ванаквісль?
Де Колоград? – лиш хвилі грають,
Несуть крізь час Агарті вість!

У перлах небесних,
У ритмах всесвітніх,
У місячнім світлі,
Що з неба струмить,
На нас споглядає
Безмежно самотня,
Нічна чарівниця –
Богиня Ліліт!..

Вона не забула
Часи підсвідомі,
Коли її Тато
Земний світ творив:
Вона попрохала,
Щоб Тато в день сьомий
Їй мужа по образу
Бога створив!

І Тато, як Тато,
Для донечки-доні
Із праху земного
Адама зваяв!
А муж першозданний,
В Едемі бездомний,
Коритись, служити
Собі наказав!..

Я друг, я дружина! –
Вона відказала;
Я рівною – згодна!
Прислугою – ні!
І ім'я невимовне
Тата назвала,
І в небо злетіла
Від нени Землі!

Ти вибрала Шлях свій! –
Від Тата почула,
Те Місячне царство –
Навіки твоє!
Та в нім ти ніколи
Кохана не будеш,
Лиш бачити зможеш
Кохання земне!

З тих пір до сьогодні
В нічному повітрі,
У місячнім світлі,
Що з неба струмить,
На нас поглядає
Безмежно самотня,
Нічна чарівниця –
Богиня Ліліт!..

Найперша мить!, небачена, невидна...
І перший спалах... Слово і Пітьма...
Спочатку думка, потім форма-привид
В руках Творця, в нірвані ожива!

Початок є! Все так, як має бути:
Світ сеферіти вертять так і сяк!
В колесах часу сутнє і несутнє
Свій починає неповторний Шлях!

За миттю мить, усе, що є і буде
Зроста, цвіте, буяє і згаса:
В єдиній формі задуму всевсюдне –
В єдиному Числі із Нечисла!..

У круговерті днів, років приходе
Й відходе час народів і зірок...
Та доти, доки Коло Сонця сходе –
Для нас мить кожна іспит і урок!

Я дякую Богу за те, що створив Він
Усе необхідне напрочуд простим!
А все, що складне і важке, непотрібним:
Потрібне прямим, непотрібне – кривим!

За світ, що навколо! Який він чудовий!
Який же він гарний, розумний, живий!
За цю неймовірну життя насолоду,
За Сонце для мене! За Шлях мій земний!

Полярне все! І сутнє і несутнє!
На всяке зло у світі є добро!
Протиотрута на отруту всюдна,
Бо плюс і мінус в єдності – одно!

У протиборстві правди і неправди,
У протидії кривди і добра –
До рівноваги все повсюдно прагне,
До повноти само себе збира!..

Мої рослинки, в холоди закуті,
Забуті Сонцем у різдвяний час,
Я вас люблю! Я хочу доторкнутись
До вас до всіх! І приголубить вас!

Вас пригорнувши, сон ваш не порушить!
Не потривожить мрії до весни!
Щоби мороз не обморзив душі,
Вам чарівні весняні снились сні!

Гей-гей-гей, Тритонське море!
Гей-гей-гей, ми ори, анти!
Шлях нам стелять долі-зорі,
Нас веде до зір Віданта!

Гей-гей-гей, ми українці,
Щирі, добрі, доти, доки
Не набриднуть нам чужинці:
Їм за те даєм уроки!

Гей-гей-гей, ми діти божі,
Тата Сонця, Землі мами!
Нам журитися не гоже,
Бо ми дружим з Небесами!

Чиргик-чиргик,.. Чиргик-чиргик...
Безсилах ніг – безсилі кроки...
В них безпорадний чути крик –
Примарних цінностей уроки...

Дійти, не впасти... І це все:
Гіркий, старечий долі спадок...
Ти вже пішов.., але ще є
Й собі не можеш дати ради...

З нас кожен пожинає те
Чим лан засіяв... І що мимо
Пройшло ніяке і пусте –
Жнива із згаслими очима...

Хтось в цім житті майбутнє перекреслив,
Хтось зупинив свій поступ і свій час...
А я стою, стою на перехресті,
Стою, стою, очікуючи вас...

Стояти буду доти, доки буде

Цей світ земний! І в ньому буду я!
Допоки є надія і є людство –
До тих пір буде місія моя!

Ми прагнемо в Небо! Нам хочеться знати,
Який світ навколо, а в ньому «світи»?!
Свій погляд і думку до Неба звертаю,
І Голос я чую, що йде з Висоти:

Ти ще не готовий! Ви всі не готові!
Ви маєте справи закінчить земні!
І лише потому дано буде Слово!,
І душі освітять Небесні Вогні!

Що нині вагоме – те завтра не варте
Ні думки, ні слова... Воно відбулось...
Та те, що одвічне – те завжди на варті,
Сьогодні і завтра, яке б не було...

Розчиняться в часі слова, дії, справи...
А потім і боги... Все має кінець...
Та в кожному закінченні видно початок -
Майбутньої слави терновий вінець!..

Рушниками дім мій сниться!
Рушники – душі стежки:
Рушники, як громовиці!,
Блискавиці рушники!

Рушники – то наша доля!
В рушниках шляхи земні:
Чорно-білі, кольорові –
Мама вишила мені!

І йдучи по білосвіту,
Скільки зможу, скільки міг,
Берегтиму першоцвітом
Рушники –мій оберіг!

Скрізь оболонки, оболонки,
Моделі сутнього на раз...
Не люди – копії-іконки,
Під бізнес все, все на показ...

Несправжнє, штучне скрізь і всюди
Слова похабливо рясні:
Немов би люди і не люди –
Всього лиш копії... Чиї?

Навіщо Бог дав людям сили
І розум дав, навчив творить?
Щоб в чудо-світі світ змертвілий
Змінив нам даний дивосвіт?

Замало правди не буває –
Багато, надто, скрізь брехні!..
Брехня з усіх усюд лунає –
Течуть потоки грошові!..

Яка там правда, коли тіло
Диктує похоті земні...
А що душа? Ви що?, здуріли?
Жить для примарної душі?

В брехні вся правда, сила, віра!
Хто ж хоче правди –хай шука
Її де вільний віє вітер,
І Бог йому допомага!..

Баю-баю, льолі-льолі –
Колискові чуть пісні!..
Сонця радісні долоні,
Світ дитинства, віщі сни,,,

Колисають долі-доли,
І донині чуть мені:
Баю-баю, льолі-льолі,
Мами сонячні пісні!..

Лихо-лихо, біль і сльози,
Лихо долю зустріча:
На дорозі, на порозі
Літо лихом пригоща!..

Лихо злиднями торгує,
Обдарує всіх, як є –
Лихо попелом частує,
Лихо не чуже – твоє!

І якщо не знаєш чому,
Звідки лихо те взялось?
Не став крапку! Лише кому!
Що посіяв – те й зросло!..

Зима пригоща – дощем,
Мати дітей – борщем,

Горе людей – сльозою,
Небо Небес – грозою!..

Все, як завжди – знаю,
Що заслужив – маю!
Дякую Боже за все,
За Чудосвіт – у якому я є!

Боже-Боже! Небо в ризах!..
Вечір близько... Шлях далекий...
Ритм шалений! Сонце низько...
Чути, як летять лелеки...

Боже-Боже! Де ті зорі,
Що їм світять на льоту?,
В їх польоті понад море
Крізь негоду і сльоту...

Хай несуть їх дужі крила,
Береже чужа земля!
Боже-Боже! Дай їм силу
І надію в вороття!

Росте, буя в степах криваве зілля:
Чому й навіщо тут воно зійшло?
Кому й для чого Чорнобога сила
Знов вершить, сіє рукотворне зло?

Гуляє смерть, свій урожай збирає,
Лежать в землі невирослі сини,
Зорю в сльозах Раїна зустрічає,
Смертельним криком повняться лани...

І все для того, щоб жили іуди!
А гої? Що?! Їх повно на Землі!
Деж божі діти? Де ви люди-люди?
Чом знову світ купається в крові?

Час за часом поспішає,
Все міняє навкруги!,
В своїй скрині зберігає
Оберегів береги!

Ранить він і він лікує,
Він будує і лама:
Знай собі летить, крокує –
А куди – ніхто не зна!..

Все у часі! Час за часом

Поспішає... Все ж: куди?
Я не знаю...Може знають
Оберегів береги?

Сурми на вежах, б'ють барабани,
Ворог скажений, битва остання!

Разом з братами стану до бою:
Мамо рідненька, син твій з тобою!

Битися буду за Батьківщину,
За тебе нене, за Україну!

Погляд останній! Бога прохайте!
Хай Бог допоможе! Сина чекайте!..

Мамо, не плачте! Мамо, не треба:
Доля козака – кроки до Неба!

Вітер куйовде
Заростей бороду,
Віє негодою,
Кулями холоду...

Б'ється об берег,
Тріщить криголам,
Вітру питає:
Ти там?, чи «хто там»?

Хто там гуляє? –
Дзвін в ручаях,
Піснею срібною
В хмарах-ланах!..

Вітер розхристаний
Відповіда:
То вся в намисті
Весна молода!

Дію Слово сповиває,
А спокуса обійма!
Любов келих підіймає,
Хвиля хвилю доганя!..

Зайшло Сонце, спочиває,
Шлях шука в пільмі Зоря:
Споглядаю, відчуваю –
В світі цім щасливий я!

В дзеркалах Небес криниці,
Гомонить вітрами степ:
Дзвонять дзвоників дзвіниці –
Він великий Батько Степ!

В різнотрав'ї, в різноцвітті,
В теренах і чагарах,
При параді і в лахмітті,
В сьайві слави і в сльозах!

Незбагненні хмар копиці,
Котить Сонце дикий вепр:
Побудь з степом на одинці –
Він великий Батько Степ!

Хворі дерева, хвора земля!
Наче проказа пухлин омела...
Хмари над хмарами, дим до небес –
Висне зловісно на паперті хрест!..

Києве, що за хвороба у тебе?
Тисячу років, як стольним ти був!
Тисячу років, не схожий на себе,
Ти сам себе до сих пір не збагнув!

Тисяча років пройшла над тобою,
Хрест Духу став на порогах Дніпра!
Серце і душу водою святою,
Світлом небесним тебе омива!

Києве Батьку! Києве Мамо!
Час твій прийшов!, златоверхо сія:
Вже над Дніпром святий меч Святослава!
Знов до Небес сягне слава твоя!

В снігах лежать занедбані могили,
По селах хворих бур'яни і цвіль,
В садах стирчать калік засохлі жили,
Зника надія... І бракує сил...

О моя Мамо, мамо Україно!
Скажи за що так Бог тебе кара?
Не твій Бог мабуть! Бог чужий, вражина!,
Бо рідний свій – своїм бажа добра!

Ярма позбудься! Серцем і душею
Згадай, якою ти завжди була?!
Ти знову маєш стати над Землею,
Осяять світ, бо ти Душа свята!

Вас питає одкровення:
Ви рухомі, чи смиренні?
Божевільні, чи розумні?
Голос ви? Чи ви відлуння?

Діти ви людські? Чи божі?
Повні ви? Чи ви поржні?
Чи убогі, чи заможні?
В вірі ви? Чи ви безбожні?

Чи останні ви, чи перші?
Звані ви? Чи ви прийдешні?
Вас питає одкровення:
Ви – ніщо? Чи ви знамення?!

Живіть на радість Небесам!
І, як підкаже серце вам,
Усіх, хто поруч, всіх любіть,
На Прощу прощення просіть!

Радійте Слову, Сонцю, Вітру!
Радійте кожній миті тут!
Бо все, що є, що буде, вірте:
То вибір наш і наша суть!

Добро і зло приходять ззовні,
А в нашій волі обирають
Шляхи прості, шляхи тернові,
Добро – зло сіяють і збирають!..

Долі злам і злам сторіч –
Кличуть дзвони, кличе ніч:
Твій Майдан тебе чекає,
Віча клич благословляє!

Кує, креслить твою долю,
Зове, кличе до двобою!
Україно! Вільні в волі –
Ми за тебе! Ми з тобою!

Хмелем мука замішана,
Вікна вітрами обвішані...
Мертвонароджені римами –
Пилом наповнені віршики!..

Жить-животіть хочуть з галасом,
Що вони велети-красені!

І хоча золотом писані –
Листом опалим обвішані!..

Ну хто туди хоче? А хто вже пішов?
У рай потойбічний... І що там знайшов?
Там рвана Нірвана сповзає з Небес –
Чи хтось повернувся? Чи, може, воскрес?

Тут світло світил нам освітлює шлях,
Тут буйство емоцій, надія і страх!..
А там, у Нірвані, всіх душ забуття,
Там з Богом-Всевишнім єднання-злиття!

Ми українці? – українці!..
Та як багато серед нас
Ніяких... Суржиків безликих,
Що ходять поруч повсякчас...

Вони вважають, що не можуть
Згадати, де в них дім і де
Матуся рідна, рідна мова,
Дитинства світло молоде!

І ходять світом суржик-люди,
У чомусь ті, чомусь не ті,
Напівсвідомі, повні блуду –
Прости їх, Господи, прости!..

Про що співає віща Сва?
Про що віщує?.. Хай співа...
Про дні пройдешні, про буття,
Про наше з вами майбуття...

Згадає лицарів... Згада
Святих, пророків... Зна вона –
Все зна про нас... Майбутнє зна...
Співає, пророкує Сва!

Вода недопита... Обірваний спів...
Не чуть половини неказаних слів ...
Недоткані долі, незораний лан –
Стоїть серед степу Могила-Курган...

Трисутності світу, людських доль Тристан:
Там долі й недоли – людська смерті дань!
В них вирій до виру, пташиний майдан –
Стоїть серед степу Могила-Курган...

Що дні майбутнього віщують?
Вони чудові?, чи страшні?
Земній пустелі передуює
Пустеля власної душі!..

Змішались радощі й незгоди,
Не то Бог спить, не то дріма:
Все переплуталось в природі,
В ній лад наводити пора!

Що рухає Всесвіт? Душі його струни?
Про ейдоси вічні спитати кого?
Чи то архетипів невидимі руни.
Чи це лише гуни в тобі Одного?

Захочеш узнати, де мрії, де справи –
Про сутності-дхарми у Будди спитай,
Щоб розум сягнув вершин Праві у Яві,
А погляд побачив у Макоші край!

На дзвіниці дзвін
Кличе козака:
Спочиває він,
Не жива рука...

Задубіло тіло
В смертнім сні без сна...
Відлітали крила,
А душа літа!..

А душа літа,
Умоляє світ:
Приведіть коня,
Шаблю покладіть!

Попрощається
З ними душа хай!
Боже, душу праведну
Козака стрічай!..

Хто я такий? У вітра запитайте...
Де я ходжу? Там на землі сліди!..
Де я буваю? – лише Сонце знає...
В чім суть моя? – торкніться до води...

Світ у мені! Я в ньому у всебіччі!
Я тут, я є! І тут мене нема...
Живу в житті, життю дивлюсь у вічі –

Я сію зерна – виростуть жнива!

Все згине, відійде, закінчатся справи...
Набуте все час в небуття віднесе...
Все те, що не боже, нічого не варте,
Відійде нікчемне, ніяке, пусте!..

Залишиться Слово у задумі божім
І втілення боже – земний Абсолют!
Хто хоче, хто може, хто бути спроможний –
Той Шлях, йому Даний, пройти має тут!

Серед людей, де маю я ходити,
Непотріб скрізь! Тож в чому сутність та,
Що примудрилися люди наробити,
Сміттям своє наповнивши життя?!

Кричить Земля: я задихаюся в бруді!
Моє життя уже рахує дні!...
Хто відповість: ви люди чи не люди?
Сини ви божі?, чи чий сини?

Тюрма народів! Не свята
Росія, мачуха Росія...
Чужа, жорстока і пуста,
Завжди потворна й галаслива!..

По шинках-кабаках шансон,
Скрізь мат і п'янь, бедлам угарний...
Рве душі падші сморід зон,
Пирує нелюдь...Жругр безкарний...

Пирує Жругр!.. Москва хазарська!
Червона площа – кров і кров!
І Кремль-палач! Пекельна стража –
Жертвоприношення покров!

І де страхіття те взялось?
І невідомо буде скільки..
В гнилім болоті відбулось
Життя не варте ні копійки...

І скільки б ти не існувала,
Допоки демон твій живий –
Коса невігластва кістлява
Знов кособочить мозок твій!..

Якщо не знаєш, що робити,

Як далі жити, і куди йти –
Звернись до чистих душ, відкритих,
Щоб Богом Даний Шлях знайти!

Ти не питай у тих, хто заздрих,
І хто ніколи не любив! –
Питай у тих, хто більше бачив,
Хто більше чув і довше жив!

Питай у тих, хто мав і втратив,
Хто біль й незгоди пережив!
Та не того, хто тебе зрадив
І хто для себе лише жив...

Питай того, хто не зазнався,
За легким хлібом не пішов,
Все розгубив, але не здався,
І знов себе в собі знайшов!

Питай! Тобі підкажуть люди!
Шукай! Шукаючи - знайдеш!
Проси во благо – дано буде!
І навіть більше, врешті-решт!

Було і є... І буде завжди,
Як віртуальність уві сні:
Є своя правда у неправді
І є своя брехня в брехні...

Фантоми дійсності вербальні:
В живому і думки живі!...
Сам Всесвіт – лише в ньому правда! –
Брехня у нашій голові...

Спека, спрага, біль і відчай!..
Степ вмирає... Вола: жить!...
Блискавиця була тричі!,
Тричі грім колов блакить!..

Хмари пилу, вітер, буря,
Капля, друга.. злива, град!..
Б'є негода степу в груди
І впаад, і невпаад...

Степ умиса і напився,
Співом радості дзвенить!
Щастя в спеці, щастя в зливі,
Щастя бути, щастя жить!..

Біжить мурашка... Не питає
В чім сенс життя й навіщо я?
Вона щаслива в тім, що має,
І тим, що Сонечко сія!..

Ось так і люди, як мурашки:
Туди-сюди біжать, снують...
Їм не дано пізнати Акашу
І божий задум не збагнуть...

Астральний світ душі моєї –
Метафізичні почуття:
У фарбах дивних Ра і Геї
Вогню й води в земнім злитті!..

Душа в світах подорожує
І творить ті світи сама!
Вона все бачить і все чує,
Бо ми всі там, де нас нема...

Там думка – форма! Миті бути!
Там буде так, як хочу я...
Світ віртуальний Абсолюта,
Реальність завтрашнього дня...

Там думка тягнеться до думки,
Там Світла світ, а в нім пільма:
Безглуздя кажеться розумним,
А розум? – хто його пита...

Будує думка і руйнує –
Реальність в нереальнім сні:
Змішалось сутнє і несутнє –
Фата-Моргани міражі...

Там вибору безмежне поле,
А в ньому вибору нема...
Спектакль, де вже відомі ролі
І кожен своє місце зна...

Світ для надії-одіссеї,
Душі скарбниці без гроша,
Астральний світ душі моєї –
Летить, літа моя душа!..

Ми із Арти, із Аратти,
В світлі Сонця білий Рід!
Ори ми! Нам світ орати,
Будувати новий світ!

Пильнувати, доглядати,
Нести Світло в світ пітьми!
Ми сини і доньки Арти –
Із Агарті вийшли ми!

Посланці її і стражі,
Вої Сонця на Землі!
Віє вітер змін на часі –
Ми вже тут! Ми вже прийшли!

Брехні проказа, скрізь брехня, брехня:
В думках, в словах, в моралі, в почуттях...
Де ж чесне слово? Де порядність, честь?
Зловісно висне над церквами хрест...

В святих місцях отрута-омела
В думках і душах зіллям проросла!
І пустоцвітом заростає слід,
І сохне, чахне український Рід...

Своїх дітей, нас Господи прости
За те, що всі ми вирости в брехні!
Але ж Ти дав нам право обирати
Чи жити в правді, чи в брехні вмирати!

Свято вишиванок, килими ланів,
Розмаїття травня, солов'їний спів,
Рушники до неба сонячних меандр –
Нене Україно – це твій божий дар!

Кожна мить чудова, кожний день - як скарб!
Золота перлина диво дивних фарб!
Ну яка ж ти гарна і нова щораз,
Наче наречена у весільний час!

У небі високім кружляють лелеки,
Вже осінь надворі, летіти далеко...
Тут рідна домівка, гніздо на оселі,
А вам відлітати, а ви невеселі...

Летіть, повертайтеся до рідного краю,
Де ви народились, де вас я чекаю!
Вже осінь надворі, під Сонцем ваш клекіт... -
У колі небеснім кружляють лелеки...

Лиха лан бідою родить,
Зустрічає лихом нас!..
Поряд з нами лихо ходить

В добрий і недобрий час...

Лихо злиднями частує,
Келих смерті підійма...
І нема тому початку,
І кінця тому нема!..

Недолюди-люди... За що і про що
В усьому, де можете, творите зло,
Вбиваєте, нищите дім, де вам жить:
Планета вся в ранах! А вам не болять...

Та все те до часу! Все те до пори!,
Коли незворотній грім гряде з Гори!
А поки що журиться хворий ручай
І молиться, хреститься зрубаний гай...

Ми тут усі гості,
Посланники Вісті!
Ми всі в цьому світі
У карми на вістрі!..

Ми всі тимчасові,
Ми всі подорожні
На гранях всесвітніх,
В рівняннях тотожніх...

Ми тут в зоні гарту,
Де варта на варті!
Тут скрізь стражі світла
І мороку стражі!..

Тут судять не судді –
Стихій суд останній:
Води суд смертельний,
Вогню неблаганний!..

Тут Неба твердиня
І Слово, що камінь!
Тут Кар(м)и закони
І Шлях людству Даний!

А ми лише слуги
Законів і Кар(м)и –
Ми водимо людство
По колу Самсари...

За дниною днина
Пройшла - і нема:

В багатстві і злиднях,
В ціні й задарма...

Пройшла – не забути:
Чи так все, як є?
Чи так мало бути?
Чому не так є?

Чому кроки людства
Хисткі і криві? –
На божі не схожі,
Щоднини в крові?..

Хто веде народи
У путах земних?
Чому Слово Боже
Не чути між них?

За дниною днина
Нова постає,
А я вас питаю:
Чому все так є?

У Ра-їні, в Україні
Диво дивне і дзвінке –
По усіх усядах лине
Диво – мова! В ній все є!

Від початку днів творіння
Кожне слово, кожен звук
Несуть істини коріння –
Божий задум, божу суть!

Бог Сонця Ра... І його мама
Ма-Ра..., безмежна пустота...
І їхній Син, син божий Рама
Серед людей – людей пита:

Є «сат» життя, як існування,
І є «асат» - час небуття...
Є бог Небес – могутній Ану,
То хто ж тоді є Сат-Ана?

Творці Небес - могутні сури!
Асури – падші серед них,
Земних світів будують мури,
Живуть серед істот земних...

В світах земних вони повсюдні:

Були і є!.. І буде так,
Допоки вірять в чудо люди
І творить вічність Зодіак!

Світ навколо – Слово-мантРа,
Розум Сонця, думки рух!
В русі тому диво тантРа,
Божий танець, божий Дух!

В ньому творча, вища мудРа,
В ньому плин і сенс життя!
В ньому Сонця вічна сутРа,
Світ любові! І в нім я!

Маю зір... Та чи я зрячий?
Маю уші, щоби чуť...
Але як себе побачить?
Як себе в собі почуť?

Знати – ще не розуміти:
Лише те для нас урок,
Що навчить не просто жити,
А зробити новий крок!

Бо, насправді, ми, що діти,
Пізнаємо зло й добро,
Шлях торуємо до Світла,
Та чи знаємо його?

Мати Ірію-Вирію Сваті,
Птах Небесний на ймення Сва,
Наближається час крилатий –
Зірку Сваті чекаю я!..

Налаштуються в римах гуни,
Коло Волеса змінить час,
Заговорять небесні руни:
Що чекає вже завтра нас?

Яр-Ор зорав яри глибокі,
Навчив батьків Орати лАН –
Лан дОЛЬ безкрайній і широкий,
Землі й Небес один Тристан!

Водорозділ поміж ярами:
Сюди – Сула, туди – Хорол,

Козацькі хати між садами,
Над ними Сонця коло – ОЛ!

Сюди – Сула: се - лан і кручі,
На кручах раманів Ромни,
Живуть там інди, божі учні,
Раїни сіверян сини!...

Ті, що під Ану – сіверяни,
Разом ОЛ - АН серед полян!
По Олу доглядають поле ,
По Ану обробляють лан!

В той бік, де Ану сіверяни –
Поля, діброви і гаї!..
А там, де степ – в полях поляни,
Господарюють на землі!..

На хорах сяє коло Ола,
Під ним струмує дід Х-Ор-Ол,
Біжить на південь до «Се-Ола» -
Се-Ол - полянське диво Псьол!

Ще далі лану Ора В-ОР-скла,
Полян Полтава! І все те,
Усіх єднає рідна мова
І боже Слово золоте!

Мала частинка України
Земля полян і сіверян:
Яка ж вона безмежно рідна!
Рай на Землі! Дар божий нам! !

Ми помираємо щомить,
Щомить ми в стані воскресіння!
Щомиті злет! Душі політ!
Щомиті безвісті падіння...

Те, що було, - уже пройшло,
Того, що є – уже немає:
Воно у безвість відійшло,
Воно нікого не чекає...

І лише те, що в часі, там,
Не наше, боже провидіння,
Дарує знову віру нам
В майбутнє наше вознесіння!

Своє життя дай Бог прожити,
Глухим не бути і сліпим,

Відбитим світлом не світити,
Не бути дзеркалом чужим!

Не бути тінню й безпорадно
Блукати по земних стежках!
Рабом не бути! Ні знаряддям
В нещирих, не людських руках!

А бути тим, ким маєш бути!
Хоч ти Антей, хоч Прометей –
В своїм призначенні і в суті
Людиною серед людей!

Дніпро, Дніпро! Хто тебе спутав?
Де води чисті і стрімкі?
Де голос твій? Де Дід Ревучий?
Пісні Ру-Дани голосні?..

Де амазонки і асурки?
Агарті зоряні вогні?
Діброви де? Де кручі, луки,
Веселки райські в вишині?

Де кобзарі, що зберігали
Звитяг козацьких божий глас?
Хто донесе до нас астрали,
Перуна руни в судний час?

Заснув Тарас... Замовкли рими...
Дніпро, Дніпро... Ми всі «на дні»...
Пороги сплять, вода над ними,
І спить Кобзар у вічному сні...

І лише іскра, божя іскра
Несе у часі божу вість,
Що скине пута Україна,
Постане в Яві в повний зріст!

Що ще згадає Батьківщина
Пророчий Сина заповіт!
І душ торкнеться Світло Вишне,
Осяє України світ!

Час іде, біжить дорога
Твоя в натовпі людей:
Ти убогий, бо у бога
Не хвата на всіх грошей!..

Гроші всякі, та не всякий
Може втиснутись туди,

Де «корита» божа ласка
І помий золоті!..

У грошей нечесні очі,
Паразитів блуд і грязь!
Хто накрив – ще більше хоче! –
Він з грошима бог і князь!..

Грішні гроші лихо косять:
І молотять зерна зла!
Чесні ж гроші голі й босі,
Як і люди без гроша!..

Там, де гроші, завжди й лихо!,
Там душа сліпа й глуха!
Бо де гроші – правди крихта,
А брехні – сміття гора!

Хто ж придумав грішні гроші?
Чи є гроші без гріха?
Гроші добрі, чесні, божі?
Добре лихо грішних Лха?!

Хару характерник тре:
Силу божу в бозі має!
Звідки він її бере? –
Він не відає, не знає...

Знає лише – вона є!
Скрізь вона! Вона, як зілля!
Він її щомиті п'є –
Сонце в сонячній сплетині!

Хара в гунах! В гунах «ці»
Пише руни і стирає!
В гунах руни – руни ті
Тре косак! Він руни знає!

Де початок, що в кінці?
Гуни в рунах! Край без краю!
«Ці» - енергія в руці,
Хару характерник має!

Славимо ми військо –
Військо запорізьке!
Грізне запорізьке –
Військо низове!
Славне Роду військо –
Військо українське!,
Сонячно-блакитне,

Ратне, грозове!..

Славимо Вкраїну,
Матінку Раїну,
Неньку Україну,
Наш родинний край!,
Щоб земля буяла,
Щоб біди не знала,
Щоби боже мала
І життя розмай!

На кону і в герці
Розумом і серцем,
В небі – піднебесні,
На землі земні,
Славимо Раїну,
Неньку Україну!
Мамо Україно –
Ми твої сини!

Військо, наше військо,
Військо запорізьке,
Грізне запорізьке –
Військо низове,
Славим Роду військо,
Військо українське,
Сонячно-блакитне,
Ратне, грозове!

Косак – кремінь-камінь!
Косак, як вода!
Він біса дістане,
Залізо згина!

Він «гойдку» гойдає!
В нім рух блискавиць!
Він грому подібний –
Тримайся! Держись!

Хоч «гойдка», як «гойдка»,
Та в ній божий знак:
Час-простір гойдає –
Гойдає косак!..

Щоб куля не брала,
І шабля – ніяк!,
Гойда тіло-крила,
Гойдає косак!

Гойдає! Та де ж він?
Він тут! І нема!..

Косак – тіло-креміль,
Косак – як вода!

Козача «тант-Ра» - Ра-гопак!
В нім українець! В нім косак!
Братам він брат! Рідні взірець!
Він характерник! Пластунець!

Він кара божя! Долі рок!
В степу, як полоз! В лісі – вовк!
Він Сонця тантра! Ра-гопак!
Він українець! Він – косак!

Ми чуємо гіту –
В ній сонячний рай!
Гуля світом пісня –
Співа Ор-гітай!

Її Дунай чує
І чує Кавк-ас:
Несуть в світі пісню
Гер-атл і Атл-ас!

Ту пісню співають
Ван-атл і атл-ант:
Вона від Ру-Дани
До Рипів – Карпат!

У Дани богині,
Велика сім'я,
Єдина родина
Свята земля!

Із гітою тою,
Сини відбулись:
Від хати Агарті
В світі розійшлись...

На захід, за Сонцем,
Атл-анти пішли,
А аси з Асгарду –
До Швета землі!
..
На схід сини БгАрти
З Тришулом в серцях! –
Пандави й курави
Проклали свій шлях!

Залишились вани
В Раїні своїй,

Сповідують Слово
В землі неземній!

В степах буйноцвітних,
В лісах поміж рік -
Раїнці слов'яни,
Відтоді й навік!

У хвилі - хвилі, твердь - в твердому,
Де мир - війна, у війнах мир:
Все набуває і втрачає –
Вирує в кожному вирі - вир!..

Зростання час, час дозрівання,
Зникає те, до чого звук:
Не запізнило, не зарано –
Усе в свій час, за циклом – цикл...

Усе тече... І все незмінне,
В рідкім – рідке, в кристалах сталь:
Свої гілки, своє коріння –
Фрактали скрізь! Життя фрактал!

Тож не спіши, щоб впасти в піні!
Не запізнись, не стань сміттям!
Все має бути, жити вічно
В одвічній ритмі, в рамках рам!...

Земля нахилилась,
Земля захиталась,
Заголосила від болю Земля!..
Бога питала: за що така кара?
У чому, питала, провина моя?

Ти нині хвора!
Симптоми хвороби
Позаземної природи в тобі!
Розум чужий, руйнівний тебе робить
Зомбі-планетою, житлом собі!..

Щоб ти одужала,
Щоб була дужа,
Знищити маю потопами «тлю»!
Не допоможе вода, не дай боже,
Полум'ям-світлом тебе обпалю!

Щоб була завжди
Сама ти собою,
Щоб Рід людський на Землі був земним,
Те, що я мав, те зробив я з тобою,

Те навік буде уроком твоїм!

Цур – не Ур, а Пек – не пекло,
Грім небесний – не Перун:
В дії Слово недоречне –
В дії гомін віщих струн!

Дія дію розгортає,
Дія дію підганя!
Що з того, що руни знаєш? –
Перун лише дію зна!..

Цур - не Ур, а Пек – не пекло,
Грім небесний – не Перун:
Життя в дії, в дії Леля,
В дії сенс Перуна рун!..

Співаєш? – Співаю!
Літаєш? – Літаю!
Бо серце і душу
Від Бога я маю!
Бо Бога турбую,
Бо Бога питаю:
Чому хочу знати
Про все, що не знаю?

Чому світить Сонце?
Навіщо я є?
Чому серце любить
І грішне й святе?
Чому душа рветься
У зоряну вись?
Чому хоче знати,
Що буде колись?

Чому вона хоче,
Щоб всюди й завжди
Всі люди, як боги,
У світлі жили?!
Чому я співаю?
Літаю чому?
Чому душу маю
Небесну й земну?

Людяність, підлість,
Відвага і страх.
Від миті народження,
В наших серцях...

Ми любимо добрих,
Ми любимо злих,
Коли добро робимо
Боже для всіх!..

Ми їх ненавидимо
Лише за те,
Що маємо серце
Недобре і зле!..

І все для добра це,
І все це для зла
У виборі наших
І наших серця!

Мій Даний Шлях учора і сьогодні –
Такий у чомусь, в чомусь не такий...
Свій між людей – я між людей самотній,
Мій дім земний – немов би і не мій...

Дарунком божим світ земний сприймаю:
У ньому все множинне і одне!
І все, що я у цьому світі маю –
Моє воно, воно ж і не моє...

У світі цім я лише перехожий,
Тут я на час, бо я не зовсім я:
Стояти маю на сторожі Слова
Допоки буде місяць мій!..

Спогади наші, думки, сподівання
Нам час дарує, відтворює час:
Першопочаток і час наш останній
В Дереві Роду, у кожному з нас!

Дерево Роду і Роду коріння,
Роду гілля, нові квіти на нім:
Час життя сіє, збирає насіння =
Де ж наш початок? І що там за ним?

В Дереві наших призначень Роду,
Корені Віри і корені Слів!
Все, чим ми є – ми завдячуєм Господу,
Нашому Роду: Він так заповів!

Має все бути, як вчора й сьогодні:
Все нас зустріне в призначений час!..
Тож потурбуймось про Дерево Роду,
Щоб Господь-Бог турбувався про нас!..

ДОНЕЧЦІ

Зовсім недавно ти була маленька,
А нині поряд зірочки такі ж!
Такі ж розумні, і такі ж гарненькі,
Як їхня мама, в той же час, колись!

І це найкраще, і найважливіше
В житті людським серед шляхів земних!
Думки, турботи, справи і все інше -
Усе, що є, що буде – все для них!

Ось так і ти – для нас завжди маленька!
Ти найрідніша! І найкраща ти!
Наш скорб земний! І божий дар небесний!
Як і онучки – донечки твої!

Нам хочеться, щоби вони літали
Як ти! І в тім життя найвища суть!
І щоб в житті нас завтра не чекало –
Завжди успішна і щаслива будь!

Під зорепадом сонячного світла
Світився Сонцем український лан:
Мільйони сонць співали, мерехтіли,
Цвів золотий безмежний океан!

Я став, завмер, я занімів від дива
Того, що нам Всевишній дарував!
І перед чудом божим, неймовірним
У захваті я на коліна став!..

В природі все у міру, не надміру:
Рослина візьме скільки треба їй,
Що птах, що звір – живе все знає міру,
Та міра божа, Сонце в мірі тій!

Лише людина часто, до безтями,
Не має міри і не має меж..
Вбива життя, сама живе на зламі,
Поки себе не знищить врешті-решт...

Коли ж в людині визріє Людина?
Не напоказ, а в сутності своїй!..
Чому Ти, Боже, терпиш це донині,
За шансом шанс даруєш досі їй?

Я сонячний атма, я сонячний Дух!
В твоїй підсвідомості зір я і слух!
Вплітаю небесні потоки в земні,
Щоб серце палало у творчій вогні!

Без мене людина безлика й пуста,
В ній Сонця немає, вона не літа!
Вона лише форма, без світла й зерна –
Лиш з сонячним Духом Людина вона!

Хто мені Слова диктує
І навіює думки?,
Яких просто не позбутись
І нікуди не втекти...

Вони скрізь, вони зі мною,
Повсякчас вони в мені!
Хто ж диктує їхню волю,
Вибудовуючи дні?

Що РАнку РА добРА нам зичить,
Нагадує: вставать поРА!
ПоРА учитись світ творити,
Любові світ і світ добРА!

По пРАві в світі РАю жити:
Життя це даність! І це гРА!
РА-діти ми! І нам радіти:
Ми діти РА, ми дітвоРА !

Що завтра чекає? Яким воно буде?
Чи то другорядним? Чи то головним?
Одвічні питання... Запитують люди:
Де Шляху початок? І що там за ним?

Хто всіх нас шляхами небесними веде?
І хто нам наш Шлях в майбуття заповів?
Чому наша доля в генетиці Роду?
У витоках віри і в коренях слів?

Хто всім визначає як жити? Що робити,
Щоб в час нам призначений все відбулось?
Чому і навіщо ми всі, наче діти,
Усе моделюючи в світі вчимося?

Програми, програми... Нікчемні, мілкі...
В них мешкають люди, існуємо всі...
Засліплений розум, наосліп йдемо –

Без власної думки – сліпі живемо...

Хто Слово привласнив – той робить його
Знаряддям прибутку і рабства твого!
Знаряддям програмним пліток і брехні,
Програмою «зомбі», де всі ми на дні!..

Програми лихварства... Щоб мати навар...
Нічого святого, де Слово товар!..
Засліплений розум, наосліп йдемо,
Без Слова живого – сліпі живемо...

Сірість людство полонила
В мріях, справах і словах,
Скрізь панує сіра сила,
Продукує сірий страх...

Де ж яскравий Сонця промінь,
Думки творчі кольори?
Сіре небо, сіра осінь –
Під ним сірі я і ти...

Сіре все.., одноманітне
І безлике... Все на час...
Хто ж цю сіру річку спинить,
Розфарбує Сонцем нас?

Де небесних хмар копиці
І зірковий сяє Лунь –
Там Перуна блискавиці
Пишуть нові книги рун!

Там могутні духи-сури
Визначають долі Шлях!
А асури, божі люди –
Гуру, рунам учать нас...

Учать як у світі жити,
Запалить свою зорю!
Ну а ми – ми тут, що діти,
Кожен грає в свою гру...

Бог небесний, Сонця КОЛО,
В послідовності КОЛін:
Ал, Іл, Ель – Усі від ОЛа,
Все єдине, Бог один!

Творить Він світи трисутні
У трисутності речей! –

Бог трисутній! І, по суті,
Він в трисутності людей...

АпРАкашіта – зору скрита,
Планета антиСонце? Де?
Де зірка Тіш'я? Кому світить?
Кому дає тепло своє?

Як зірка-фокус мандр небесних,
За циклом цикл, у піні хвиль –
Вона то зникне, то воскресне
У світі-безвісті світил...

Вона серед живих і мертвих,
Вона реальність і міраж!..
Як Чорне Сонце Люцифера –
Зоря Бон-По, хронометр наш...

Що знову нам вона пророчить?
Чи знов її приходить час?
Апракашіти-Грахи очі –
Вони вже дивляться на нас...

Ми Люди, чи людські істоти?
Навіщо ми? Й цей білий світ?
Ми живемо в своїм болоті –
Воно найліпше із боліт!..

А що там далі, нижче, вище?
Яке воно? Й навіщо все?
Питать не треба? Знає Вишній! –
Він пише долі для людей...

Тож може дійсно ми істоти?
Аморфні форми без лиця?
Відбиток перший? Сьомий, сотий?
Лише подоба на Творця?

Життя дживу, біль і щастя,
Рок років і їх урок,
Сяйво Світла, мАНу свастя
Нам дарує Рід Сварок!

Першозвуки, АНу діти,
І сАНскрит – це диво з див!
Руни дивні, Дивом скриті,
Роду Рід нам заповів!

Ор навчив других навчати,

В гОЛові й навкОЛо ОЛ –
В леті літ нам всім літати,
МАНдрувать в безмежжі дОЛЬ!..

З яких ланів душа збирає гамми?
П'ємо життя з яких криниць?
Буття невидимі триграми
В безмежжі кіл і колісниць...

Тече велика манвантара,
В ній манвантар малих роки:
Рід український, Патабраман,
Росте відколи і куди?

Що принесе нам махаяна
В малих колесах хінаян?
Складуться гамми в гексограми
Ізнову Рід засіє лан!...

У колах спіралі,
В подіях і справах –
Час коми і крапки –
Всі знаки розставить!
І те, що чекає, –
Майбутнього сутності,
Всевишнім призначене,
Станеться, збудеться!

А що промайнуло –
Уже не повернеться:
Чи в час розп'яття,
Чи в часі воскресному...
Променем вічності,
Вітром безсмертності,
Світлом залишиться
В Царстві Небесному!

Нам кажеється логічне нелогічним:
Куди не глянеш – всюди його лан...
Але за ним, за пограниччям вічним –
Там Всесвіт інший, обрій інший там!..

Хтось зупинився, хтось не зміг зробити
Останній крок в той зовсім інший світ...
А хтось вже там! І Словом Вишнім світить,
І кличе нас: ідіть до зір! Ідіть!..

Іду Шляхом, якого сам не знаю...

Ніхто не зна, окрім Того, хто там!
Навіщо я? І що зробити маю –
Те невідоме людям і богам!..

І все ж є Той, хто все про мене знає,
Ким маю бути в плетиві доріг!
Мене веде! Мене оберігає:
Мій Бог!, мій Рід, мій вічний Оберіг!

Переоцінка цінностей чекає
На все, що встиг, і що зробити мав...
Тож - для душі страшнішого немає
За порожнечу і безцільність справ!..

Там на краю, у смерті на кордоні,
Душа замре... І в ту останню мить
Чи догорить, чи там, на небозводі,
Враз спалахне, щоб всім світить, світить!..

Шлях тобі Даний
І божий у Бога:
Знаєш і можеш –
Відсутня дорога...
Вічність без краю,
Що в пеклі, що в раю –
Думка за думкою...
Хто їх не має?
Мова безмовності,
Світ безпросвітності:
Гірше за все –
Жити в світі безцільності!
Не карай Боже!
Дай поле діяльності,
Творчості людству
З майбутнього вартістю!..

Не може звільнювать невольний,
Сліпий сліпих вести до зір!...
Закони хаосу й свавілля
Над людством і в людині – скрізь!...

Життя поезія і проза:
Де вибір твій, а де не твій?
Прошу: дай, Боже, Думку Божу,
Відкрий людині скрите в ній!...

Потік Світла, світла вітер –

Світлова тече ріка!
Звідки лине Світло світу
І куди воно зника?

Де границя граней Хай-я?
Світла грані, їх межа?
Граням тим не має краю –
В гранях тих живе душа!..

Присуд мій, моя посвята –
Нині, завжди,
Тут і скрізь...
Тіла гарт, душі завзяття,
Осяйних думок рубіж!

Різні ступені посвяти:
Десь водою, десь вогнем!..
Та без неї не узнати
Меру де, а де Едем?..

Вартість життя не в земних насолодах
І не в екранних картинках зірок –
Нас випробовують спека і холод,
Повінь і спрага задач і думок!..

Сутність життя не в лабетах комфортності
І не в відсутності бід і незгод –
Маємо вчитись і жити у творчості,
В карми потоці, у вічності вод!..

Я за Слово зачепився,
Зупинився, подивився –
Слово те не просто так
Мені трапилось в дорозі!,
Бо у Слова на порозі
Дивовижний долі знак!..

Вліво? Вправо? Вниз чи в гору?
Чи вперед? Скрізь сяють зорі,
Їх живий дороговказ!
Слово-знак мені підкаже,
Куди Шлях мій нині ляже –
Родом даний мені Шлях!..

Там, де хазарці-тартарці із крові
Жругру готують зловонний напій,
Знов марширує до бійні готовий

В формі парадній жандарм світовий!...

Там, де від Сонця згасають зірничі,
З інфрачервонолілових глибин,
З мороку, з темряви сміх сатанинський
Лине із надр до пекельних вершин!...

Місце заклання криваво освічене,
Проклята площа в судамах боліт,
Смерті предтеча, її чорна вісниця,
В зоні курантів зірками горить!..

Світиться жахом кремлівська корона –
Хижого демона дім і престол:
В людстві виконує Площа Червона
Невідворотнього фатуму роль!..

Боже, за що і навіщо караєш
Немічний, зомбі-скалічений люд?
Чому на захист нещасних не станеш?
Чом над Росією вершиш свій суд?..

Травня чудо-дивосила,
Сподіванням повна вщерть -
Все й усіх заповонила
Галаслива круговерть!

Життям новим колоситься
Рідна, батьківська земля –
Неба сонячна криниця
В квітах і в любові вся!

Літо, червень при параді,
Квітне Сонцем диво-мить,
В неземній красі троянди
Вабить, в небеса летить!

Літо, червень, мрія лине,
Кличе, наче божий дар! –
Мрія, сонячна перлинка,
Дивовижна, повна чар!..

Долі сонячний промінчик,
У безодні повній зір,
Вабить, кличе споконвічно
В хитросплетення доріг!

У мережу мрій і віри –
Дії світовий потік,

В вир без меж! В світи безмірні,
День за днем, із року в рік!..

Дана, Огні, Вій і Макош –
Божих стихіалей час!
Я вклоняюсь силам вашим,
Вас шаную, кличу вас!

Ви дивуйте дивиною!
Як без вас у світі жить?
З вами я, а ви зі мною –
Ви земний, казковий світ!..

В моїм краю, в людській родині,
Хоча і рідні, а чужі...
О деж ви, деж ви укруїнці?
Сестрички і брати мої?

О деж ви, деж ви українці?,
Що тут одвік жили-були?
Куди не кинь – безликі, сірі,
Голота скрізь... Раби, старці...

Куди не глянь: тут, там, повсюдно –
Не мова-пісня, а язик...
Не пані, і не пан – облуда,
Не лицар, не козак – мужик...

Та вірю я, що все минеться,
Після зими буде весна!
Старе згниє, в пісок зітреться,
Розквітне знов Земля моя!..

Бо крізь траву, стару, пожухлу,
Вже пробиваються ростки!
Нові зростають українці,
Готові до Небес іти!

Блакитне, ману, – перше боже Слово!
Червоне, кіш, - без форми і лиця...
І золоте – енергії основа,
А разом – диво! Дивний світ Творця!..

А разом біле – диво світу Яві!
Вінець творіння! Таїна чудес!..
Дар божий в ньому: сили, волі, слави
Серед світів і посеред Небес!..

Лицарі Духу! Ви сієте світло,
Розуму зерна і зерна вогню!
Робите видимим тайне і скрите,
Шлях прокладаєте в вічність святу!

В світлі і в темряві, в даності, в сутності –
Те, що призначене, кожен знайде!
Вам заповідано – маєте бути
Прикладом всім, хто за вами іде!..

Відносно все... І доля, і недоля,
Шляхи небесні і шляхи земні...
Невільні ми у власній, своїй волі,
І вільні у неволі божій ми!..

І кожен Шлях, що людям Богом даний,
Випробування має вже в собі!..
Несе в майбутнє волю і кайдани,
Дарує нам невимірні скарби!..

Проходе все..., в усі часи, повсюдно...
У кожній справі є сіяч і жнець...
Все, що було, що є, і те, що буде,
Початок має... Має свій кінець...

Не вічне все: людські ганьба і слава,
Не вічні людства виміри життя...
Та поки буде жити моя справа –
До тих пір з нею буду жити я!..

Як краплі дощу ручаями в ріку
Збираються і в повноводді
До центрів тяжіння течуть на віку,
Так думка тече між небес, на свободі!..

За думкою думка – могутній потік!
В нім розум купається знову!..
У тому потоці од віку й повік
Основа життя і любові основа!..

Душа і тіло... Разом і окремо...
Все глибша прірва – шириться розрив...
Як їх з'єднати? Знову зшить в єдине?,
Щоб Божий Дух в людині був і жив!..

Людське буття у часі й поза часом...
Хто ж визначає нашу з вами суть?

Хто відповідь за те, що з людством сталося?
Чом на шляху до прірви не звернуть?..

Ми сума тих, хто діяв перед нами,
Цей світ творив, можливий на той час...
І, як вони, у творчості, на зламі,
Ми будем в тих, хто буде після нас!..

Ми їх опора! І для них основа!
Ми крок зробили! Їм робити два!,
Щоб світ новий, незвіданий, казковий
Країни-Ра, як Рай земний постав!..

Таїнства межі – у межах безмежності,
Смертні в безсмертності – хто ми і де?
Богу якому ми молимося, хрестимося?
Хто нас шляхами земними веде?

Ми на планеті бездумні й розумні,
Ми тут всі нині! І нас тут нема...
Бога питайте... Питання безглузді...
Хочеться знати?.. Питати дарма...

Від матері Дани, від вод її сур'ї,
Під звуки яких сурми асів звучать!
Дружини асурів, чарівні асурки,
Під них колисають царів-немовлят!..

Царів, що від заходу Сонця до сходу,
До самого краю Землі понесуть
Вість волі і слави родам і народам
Про Зоряний Шлях і їх Зоряну Суть!..

Від ранку до ночі, від моря до моря
Лунають і линуць мелодії варн!
Від гордого Ора батьків непокора –
Карбується рунами розуму скарб!

Скарб раманів наших, їх суть і опора!
І кшатріїв слава, жертвовності дар!
В нім вайш'ї все в'яжуть за знаками Ора,
А шудри, як шудри, а шудри мовчать...

Де б не був ти: десь чи в себе,
Сину завжди пам'ятай:
Не виймай меч без потреби
І без слави не вставляй!

Поважай істоту кожную,
Але зло їй не прощай!
Доставай меч із ножен
І мечем меч зупиняй!..

О Лілу, Лілу! Хто ти? Де ти?
Гортати карму перестань!
Крило велике Птаха смерті –
Вій на війні збирає дань!..

О Лілу, Лілу! Світ ліловий...
Для люду божя кара ти!
Будь милостива! – прошу знову,
Їх за невігластво прости!

Хто створив світ цей?
І хто його вміщує?
Хто Творець Всесвіту? - богів питаю...
Створює Брама!
Вишній розвішує,
Сіва зшиває! Я відповідь маю.

Всі вони разом –окремі в єднанні!
Троє в одному! І кожен із них
Перший повсюдно! І вюди останній!
Серед Небес! Серед царин земних!..

Там, де зупиняться зорі на Небі
Вдаре у землю Стріла Громова,
Буде народжений геній від Феба,
Буде записаний в Книгу Життя!

Зміниться Шлях і події на ньому!
Нові скрижалі! І нові Слова
Висіче новий аватор по тому –
Там, де ударе Стріла Громова!

Ас-ійське море до Кавк-ас-у,
Епох минулих дивний ряд...
Де нині легендарні аси?
І де столиця їх Асгард?

Герої і Небес обранці –
Їх шлях із Гер і до тепер:
Гер-атл із Гер, із Гер гер-ман-ці,
Гер-мес почав свій шлях із Гер!..

О Гери – Гери... Меру, Троя...
Хто пам'ятає? Хто вас знав?..
Над вами хвилі Посейдона,
На дні затоплений Триглав...

Трипілля зодчі першозвані,
Чарівники і орачі:
Їх боги в часі на закланні,
Від Гер загублені ключі...

Стихій чотири! І чотири
Скрижали запису стихій!
Порядок дій, і якість міри –
Все на спіралі золотій!..

Все на межі: скрізь рух і спокій,
Початок на хвості кінця...
Покрова в колах крок за кроком
До повноти себе збира!

В великім колі МахаЯни,
І в меншім Х-ІНЬаяни в нім,
Складуться дОлі в гексограми,
В скарбницю «Книги Перемін»!

Вітри, чорні вітри віють:
Скрізь брехня! Скрізь правди спрага!
На арені людства діють
Ігви – діти бога Ягве!..

Вправно сіють, люд кодують:
В ідеалах гроші й влада...
Скрізь омана!... Скрізь облуда
Від синів «Едема-Саду»!.

Хто наругу цю зупинить?
Де ви боги «Роду-люду»?
Дайте дітям волю й сили –
Хай вони батьків розбудять!..

За те, що можу я любити,
Не бути в світі цім нічим,
Не існувати, а творити,
Радіти радощам земним,
За дні святкові і за будні,
Випробування в боротьбі,
За день, що був, за той, що буде –
Я Боже дякую Тобі!..

Допоки розум в безпробуднім сні,
Усі знання – знання ніщо без «ці»!

Б'є блискавиця! Перший порух вій
І перша думка: творчий імпульс в ній!

Тече скрізь манас! Імпульс дії в нім:
Сім днів творіння – в Будхі рівно сім!

Кільце в кільці, назовні кільця теж!,
Рука в руці – струмує «ці» без меж!

Чаклунські чакри – чари в них!
Від чар вібрацій вітер віє!..
В них нот чарівних, золотих,
Всіх п'ятдесят! Вібрацій дія!

Чарівних звуків п'ятдесят
І вісімнадцять рун залятять!..
Вони летять, вони звучать:
В тих чарах ліки і прокляття!..

Співзвучні Сонцю чари ті,
В них кольорів і звуків гамми!
В єдинім ритмі вони всі,
В живому Всесвіті віками!..

Є сенс у сутності земній,
У кожній із життя підвалин:
Невипадковий шлях стихій,
Невипадковий збіг обставин!..

Все, що було, і все, що є,
І те, що завтра має бути,
Невипадкове! Й про все те -
З дороги тої не звернути!..

І як би все не склалось там,
Куди б не привела дорога –
Я дякую за все батькам,
За Шлях від рідного порогу!..

Волосся Шіви: скрізь воно і всюди!
Від ноти «до» звучить до ноти «ці»!
Тече «нізвідки» і зника в «нікуди»,
Зшиваючи в єдину Яв світи!

Первісне Світло – Сіви світло, віта!

Першопочаток! В ньому звуків сім!
Тканина світу світлом тим прошита –
Життя промінням! І ми в світлі тім!

Ніщо не стане часу на заваді –
Тече ріка вселенського буття!
Я чую голос, людям непідвладний,
Того, хто «Книгу Доль» людських горта!:

Твій час настав! Ти маєш народитись!
Узнаєш потім «Даний Шлях» тобі!
Зустрінеш те, з чим суджено зустрітись,
І зробиш те, що маєш, на Землі!

Із гір від Гора покотилась бора,
Здіймає молот над Землею Тор:
Кому на радість, а кому на горе –
В спектаклі кожен грає свою роль!

Хтось буде учнем! А хтось буде гуру!
Акт перший, другий... Зір сліпучий хор!
Грать інших можеш – долю не обдуриш:
Здіймає молот над Землею Тор!

Думки, думки... Безкраї і безмежні...
За словом слово – в кожному слові знак:
Як можна необмежене обмежити,
А смертне у безсмерті... Як?

Що Всесвіту закладено в основу?
Які програми? Ейдоси які?
Чому спочатку в Світлі було Слово,
А потім ми?... Думки... думки... думки...

Щоб не було – скрізь колообіг вічний!
І в колах тих дні-ночі, знову дні!
Де був початок – там кінець очікуй!
І що де взяв – туди і поверни!

В тім світу тайна! Таїна одвічна!
Насіння може дати лише те,
Що визрівши у сонячнім промінні,
Впаде зернятком в майбуття святе!

Всьому свій час! Усе в єдинім ритмі!
Тут на Землі! І там на Небесах!
Всі душі наші: чи в п'їтьмі, чи в світлі –

В одних і тих же дхармах-образах!

Не поспішай! Не відставай тим паче!
Всьому свій час! Свій сенс і дії зміст!
Дивись, вдивляйся! Сам усе побачиш,
Почуєш сам своєї долі вість!..

У небі нічному кружляє над нами,
В звучанні нечутнім семи віщих струн,
Над людством страж ночі! Пливе під зірками,
І нас програмує у снах земних Лунь!..

В нім руни Варуни! Закони Сварока!
Сім брам, сім святилиць за ним, перед ним!
Там той, хто засвоїв небесні уроки,
Сімарглом пильнує над світом земним...

Ми ж в світі земному раби і рабині,
Під сіткою Індри, такі, які є!
Бо скрізь очі Луня – левіти, равіні!,
І нас, як табун, Лунь пасе й стереже...

І лише тоді, коли Сонечко зійде,
Розплющимо очі, побачимо світ!
Нас Сонячний промінь в майбутнє покличе,
В небесну дорогу! В безмежність політ!

Надій наших крила
І шлях наш від рання –
Все те підсвідомо
Ми робим... А в тім
Всі наші зусилля,
Всі наші надбання –
В генетиці мови,
В генетиці слів!..

У кожному кроці
І в справах буденних
Себе ми будуєм
І творимо світ,
На ґрунті емоцій
І справ безіменних
Ми втілюєм божий
В життя заповіт!..

Що є – те і буде!
Що є – вже було!
Добро роблять люди,
Вони ж роблять зло!..

Ніхто з них не чує,
Ніхто не пита:
В чім божа присутність?
І хто її зна?

Де плюс – там і мінус,
У світлі пільма!...
Кінця в тім немає
І краю нема...

В скрижалях Луня –
Луня чверть...
Читає в тижнях
Тот відлуння...
Таж зірка-сімка у Сешет –
Семиконечна, семиструнна...

Її приніс відлунням нам
Їх син бог Сін
І лунна Нанна –
Енліля сина там, не тут,
Вона у небі колисала...

О боги Луня!
Їхню суть –
В скрижалях Тори,
На Сін(аї),
Бог Яхве в сін(агогах), тут,
Не всім –
А вибраним читає!..

Їх Лунь обрав не для добра –
Для рішення задач від Луня!..
В скрижалях Луня не земна –
Звучить мелодія відлунням ...

Геть ідіть нечесні і лукаві,
Вибачайте друзі і батьки:
Маю я обов'язок і право
Бути тим, ким є у цім житті!..

Порятунку в Неба не благаю,
У Землі нічого не прошу:
Шлях земний за дивний Дар сприймаю,
Не існую – кожну мить живу!

У Сірка не позичайте очі,

Скарб людський, як око, бережіть!
«Слово чесне» викарбував Зодчий –
Кожну мить, повсюдно з ним живіть!

Між людей насправді ви Людина
В час, тоді, коли життя межа
Словом Чесним викреслена в вічнім,
Від життя початку й до кінця!..

Цикл за циклом – світ вібрацій,
Глас творящий, «дія-звук»:
Перша і остання станца –
Думка в дії божих рук!..

Над Землею «Сітка Індри» -
Бріліантовий потік....
В нім, в тканині знань і віри,
Час рахує людський вік!..

Одне в усьому! Все в одному!
І в Небесах, і на Землі –
Я відображений в усьому,
Все відображено в мені!..

Все Сутність вища! Все від Бога:
Одне – це все! І все одне!
Все віддзеркалення одного –
Фрактал і голограмма все!..

В мінусі світу – одна половина,
В плюсі – друга, все одне з двох кінців!
Промені Світла – в них частки-насіння –
Виткана звуком тканина світів!..

Лине мелодія! Скрізь на перетинах
Простору-часу кружляють світи:
Зорі-нейрони – усе переплетено,
Все проростає із надр пустоти!..

Міражі за міражами –
Віддзеркалення дзеркал...
Хто ми є? І хто над нами
Все будує без лекал?

В безпричинності причини –
Спадок наслідків яких?
Все в потоці безупиннім,
Все на стиках золотих!..

Гьодель, Ешер, Бах – все даність,
Все самсари рай-дуга!
Віртуальність і реальність –
Все себе в собі шука!..

Ілюзія бачити, чути,
Пізнати, що є почуття –
Ілюзія власної суті,
Ілюзія власного я...

Самадхі у всьому і всюди:
Тканина Пракрити жива!
І все, що було, є і буде –
То Брахма! І в Брахмі тім я!..

В блакиті і в безмежжі неба
Кришталь Землі –Творця безцінний дар!
І раю іншого, ніж цей земний, не треба,
Що, Отче, людям Ти подарував!

Гуляє вітер, всюдисущий вітер
В думках, в серцях, по матінці Землі!..
Яке це диво!- бути в цьому світі
І жити так, як боги тут жили!..

У світі дешевім грошей і жадоби
Копійки не варті думки і слова...
Дешеве усе чим живеш і що робиш,
Не варта нічого твоя голова...

Миттєві турботи, миттєві бажання
У часі, що мимо струмує, біжить...
А серце не хоче іти на заклання,
Дешевим життям, не по божому, жить!..

В світі думки неозорім,
В тім, що буде, в тім, що є,
Кожна мить – мить неповторна
В колообігу речей!..

Час – ріка! Ріка незмінна...
В річці тій одна біда:
В плині часу безупиннім
Кожну мить нова вода!..

Глобус наш – не вічний глобус:

Кожен день нові жнива,
Бо міняється правопис,
В слові сенс, в словах – Слова!..

Бог Творець і Той не знає
Від початку й до кінця,
Що світ створений чекає,
Що Його в кінці чека?..

Лукавий повсюдно, панує лукавий
Вовк в шкірі овечій, він скрізь повсякчас!..
В його обладунках що слово, що справи-
Отруюють блудом, зомбуючи нас...

У нього за правду обман і омана,
У кожному слові спокуса й брехня...
Засліплені люди в фантомах реклами,
Лежить в павутинні омани Земля!..

В усьому «три еС», над усім і повсюдно,
Загорнуті в «еС» всі людські почуття!..
Сенсацій і сексу, скандалів отрута -
В них серце мертвіє і гине душа!

Облуда, омана, спокуса – всі трое
Над людством, над світом – без краю й кінця...
Прошу тебе Боже, дай Силу і Волю
Позбутись невігластва, бруду і зла!

Позбутись облуди, омани, спокуси
І Шлях, що Ти дав нам, пройти до кінця!
Щоб скрізь і в усьому, від рання до рання
Нам сяяло Світло любові Творця!

Де ви аси і асурки?
Небом обраний вам шлях?
Ви давно уже не руси –
Замість слави глум і страх ...

На просторах неосяжних,
По лісах і болотах –
Рабські душі, нечисть в рсях
І півмісяць на хрестах!..

Ви давно не першозвані,
І давно не арії...
Життя ваше - існування
В тартарих Тартарії...

О боги-боги, скільки вас
У цьому світі? Не злічити...
І кожен має дії час,
І місце жити і творити...

Хтось творить світ із першослів,
З благословіння і прокляття,
Комусь призначений весь світ,
Когось очікує розп'яття...

Тут кожен грає свою роль,
Свої вирішує задачі:
Чи він пастух, чи він король,
Чи повадир людей незрячих...

Зима, туман...
Лани лежать, як лунь,
Життя відлунням
Спогадів по тому:
Як серед Сонцем
Випалених рун
Ішов у світ...
І повертався знову...

Туман, зима...
Як видзвін пустоти
Років пройдешніх...
Предвечірня втома...
На серця стук
І голос самоти
Озветься Всесвіт!
І душа при ньому!..

Чи побачимо ми небачене?,
Чи почуємо божий глас?
Бо предбачені й не призначені
Місце дії і дії час...

Вознесіння і час падіння,
Час любові і час проказ:
Не у розквіті, в час розтління
Наступає прозріння час!..

Усі ми в цьому світі грішні...
Й хоча втішає душі Бог -
Ми всі в своїх серцях не втішні,
Бо кожен має «гріх» і «борг»!..

Борг за життя, що нам дарує

Всевишній в задумі своїм!
І всі ми грішні!, бо руйнуєм,
Ймо життя в житті земнім...

Тож винні ми!
І ми не винні!
Ми боржники! І не в боргах!..
Як вирішить проблему вічну
На вічних часу берегах?

Ти приходиш не випадково –
За призначенням в світ людей!,
Щоб засвідчити силу Слова
І безсмертність його ідей!

Заповідану тайну світу
Маєш сам у собі знайти!..
Дві дороги: туди і звідти,
Два шляхи!.. Маєш їх пройти!..

Історія стала в «ступор»!
Де навпіл, а де на злам:
Над людством безумства ступа –
При владі пройдисвіт-хам!..

Екранні зірки-оболонки,
Зловонний рекламний хлам:
На тронах нікчем ікони,
Їх відбитки з «інстаграм»

В фальшивих реклам коронах,
В потоках подій і літ
Перевертні-хамелеони
Перевертають світ...

Рідна країна, мій край, моя доле:
Скрізь запустіння, занедбаність скрізь...
Де все поділось? Де сила і воля?
Дім, у якому родився і ріс?..

Руки до неба здіймаю у відчаї:
Роде наш праведний, глянь, подивись,
Де все поділось? Все згинуло в вічності,
Все, що було.., чим жили ми колись...

Що нас очікує? Що там за обрієм?
Радість чи смуток? Скарби чи жалі?
Сонячне небо і небо під зорями,

Чи смітники людських душ на Землі?

Думка за думкою... Дія за дією...
Долі розбитий, зруйнований шлях...
Люд український бредє ним з надією,
З вірою в кращі часи для всіх нас!..

Вірю ж і знаю: вже ранок, світає!
Сонечко зійде! Майбутнє святе!
Ми ще піднімемось понад світами,
Що заповідано – зробимо те!..

Хвилі вітру! Пилу хвилі!
Хмар пільма страхи хова!
Сивий дощ, що сиві крила,
Землю громом обійма!..

Білозубим градом-звіром
Трощить поле, валить ліс!
Все змішалось! Все у вирі!
Божевілля сили скрізь!..

Грюка, стука в двері літом –
Гроза-злива, дивина:
Зникло все у безпросвітті,
Всюдно сива пелена!

Встає Зоря, Зоря небесна!
Ранкова зіронька сія...
Навіщо в'яже перевеслом
Надій снопи, снопи життя?..

Не розповість про те, не скаже –
Питать її про те дарма...
Вона пряде небесну пряжу –
Для неї є ми, й нас нема...

На променистих струнах грає,
Небесна зіронька, Зоря!
Вона ворота відкриває
В людське й нелюдське, майбуття!..

Мільйони душ... Безмежність втрат...
Чума свідомості на разі...
Вождів безумство, час проклять,
Суд палачів повсяк на часі...
.....

В Росії все не те, не так:

Вся в забобонах, галаслива...
Один раз зробить на п'ятак –
І всім смердить: я особлива!..

В усьому в неї дивний дар –
Дар існування в задзеркаллі:
Огидність нести на вівтар,
А боже – в жертву, на заклання...

Ординський скрізь за нею слід,
За всім у неї карми кара:
Падіння нижче за Аїд,
В безодню пустоти Тартара!..

Чорна ніч і чорне небо,
Морок зорі поглина –
На засохлі ланів ребра
Суне чорна сивина!..

Скрізь від краю і до краю,
До безмежності границь,
Все у хмарах, чорних хмарах,
Хмарах в сполохах зірниць!..

Не сховатися від крици,
Зупинись і подивись:
Там на небі вогневиці –
Громовиці блискавиць!..

Не біжи – життя на зламі!
Все було уже колись...
Не втечеш від кари Карми,
Хоч молись, хоч не молись!...

Старіє думка і старіють крила,
Приходить і відходить з часом все –
Все поржавіє, зноситься в безсиллі
І заперечить все само себе!..

Слова людські - людські терези зважать,
Дадуть оцінку цим словам людську!..
Та з часом все свою вагомість втратить –
Час перемеле всі слова в іржу...

Іржа життя невидима очима,
Іржа у справах і в потоках слів...
Іржа в усьому – зрима і незрима,
І навіть в тім, що Бог нам заповів...

Нове натомість Слово в часі зійде,

І перегорне сторінки нові!
Нові напише час для людства віди,
Нові засіє для життя лани!..

Чи люди ми? Чи ми не люди?
Хто наш Творець? І хто ми є?
Куди не глянеш – бруд на бруді!
І все це люди... Все людське...

Людські думки, людські бажання –
Усе в буденності речей!
Немов би вперше і в останнє
Приходимо у Всесвіт цей...

Хто ж програмує нас щомиті?
Куди спрямований потік?
І що за боги правлять світом,
Людський і свій рахують вік!?..

Жива душа -
Живе в живому тілі,
З зіниць на Всесвіт
З тіла визира...
Безкрила в тілі –
Хоче мати крила,
Та крил у тіла
Не було! Й нема...

Тіло душі...
Душа у брентім тілі...
Що зна вона?
Що бачить? Чим болить?
Чи вона в рабстві,
Чи в неволі вільна?
Бо ж як душі
Без тіла в світі жить?

А тілу що?
А тіло їсти хоче!
І насолод!
Щоденно! І щомить!
А що ж душа? –
Душі закрийте очі
І хай сліпа
Сидить, собі мовчить!..

І не мішає
Гарно жити тілу!
Воно диктує
Правила душі!

Душа ж безсила -
Вона в рабстві тіла,
Земного тіла
В вимірах Землі...

Відходять справи
І думки колишні...
Відійде все
Нікчемне і пuste...
Усе, що маєш
По собі – залишиш,
З собою ж візьмеш
Лише головне:

Шлях Даний свій,
Свої падіння, злети,
Все в сенсі, в мірі
Завтрашнього дня!,
Бо завтра буде
Іншою планета,
Нові постануть
Небо і Земля!..

Не відкладай
Не зроблене тобою,
Не відставай
І не згинай колін!
Готуйся бути
Сутністю другою!
Готовим будь
До часу перемін!..

У Всесвіт цей
Приходжу я не вперше...
Я розумію:
Хто я!.. І чим жив...
Час добігає
Пошуку і звершень,
І все, що мав
Зробити – вже зробив...

Але зі світом
Я ще не прощаюсь,
Прошу свій Рід:
Мені допоможи!
Мені дай часу,
Бо ще маю сили
Гріхи спокутати
І сплатити борги!..

Є розміри тіла,
Є розміри Слова,
І є незбагненні
Масштаби душі!
Все виміри має,
Відносні в основі,
Що в просторі-часі,
Що в сутнім житті!..

А чим мірять те,
Що існує без міри?
І те, що не має
Ні часу, ні меж?
Бо міряти можеш
Лише тим, що маєш,
І тим, що у серці
Своєму несеш!

Тож як зрозуміти
І як порівняти
Усю глибину
Й висоту почуття?
Чи то тіла біль?
Чи то знахідки й втрати?
Чи те, що пророчать
Нам божі уста?

Шляхів перехрестя,
Доцїв і вітрів –
Твоя Вість-Авеста! –
В словах і без слів!

Там злеті й падіння,
Там світло й пітьма!
Там світ роздоріжжя,
Там раю нема!..

Там знайдеш і втрапиш
Своє й не своє,
Забудеш-згадаєш
Ким був ти, ким є...

Узнаєш, що маєш
Іти до Небес,
Нести себе в жертву,
Щоб Бог твій воскрес!

Мій Бог, мій Рід –
Величний і множинний!

Він в душах наших!
В кожному із нас!
Він нас єднає
В боже, горнє, вишне!,
В сім'ю єдину,
В Рід славетний наш!

Він нас веде
Лише Йому відомим
Шляхом, що нам
Всевишній дарував!
І дав нам Слово!,
Задум божий в мові –
Трисил у дії!,
Творчості Триглав!

Коли й куди, в які світи
Нам заповідано іти?
Куди від завтра ляже шлях:
Чи на Землі? Чи в Небесах?

Земне в серцях і неземне!...
Що ж кличе нас? Веде мене?
Чому я тут? Навіщо я?
І в чому місія моя?

Не знаю я... Не відаю,
Того, що заповідано...
І все ж живу із вірою,
З надією і мрією!..

У темряві ночі,
У сутінках дня
Сліпі людські очі,
Беззахисний я...

Мене павутина
Страхів обпліта-
В ній місячне світло,
В ній мертва вода!..

Життя потойбічне,
Нелюдське життя,
Мої страхи свідчить,
В свідомість впліта...

А я на схід Сонця
Крізь морок дивлюсь:
На Сонце чекаю,
На Сонце молюсь!

Доле, доле... Людська доле...
Доле-доленька людська:
Чи гуляти в чистім полі,
Чи тебе схова земля...

Ніхто в світі не почує,
Ніхто в світі не пита:
Де літає сокіл юний?,
Чи він є?, чи вже нема...

Забарився де юначе?
І не чуєш ти того,
Як ночами неня плаче,
Козака чека свого...

Гуля вітер чистим полем –
Людська доля, як ріка...
Доля-доля... Людська доля –
Доля-доленька людська...

Десь поряд світ –
Його я відчуваю...
І погляд пильний
Нагів з темноти!..
Вони чатують
І свій шанс шукають,
Щоб повернутись
Знову до Землі!..

Просити їх –
Планета не просила!
Вони прийшли
Непрохані сюди!
На користь власну
Світ земний змінили,
Пішли... Куди?
Залишивши сліди...

І молиться на них
Третина людства!..
Їм б'є поклони
І чекає їх!..
А вони наги,
Змії в своїй суті,
І їхній світ –
Не для людей! Для них!

Калинів міст –
Міст дивний Калі-юги!

Двобій на ньому
Світла і пільми!
Котигорошко
Сонця світлом дужим
Нас захища
Від нагів і пільми!

Відгук на сербську пісню «тамо далеко...»

Тамо далеко...
Від України
Наша родина!
І наша рідня!
Серби, горвати,
Словени донині –
Доля єдна нас, (доля єдина)
Слов'янська сім'я! (єдина сім'я)

Мова слов'янська -
Вона найдорожча!
Пісня єдина
Для серця луна!
Ох непрості
Нам шляхи і дороги
Випали в часі! –
Але ми рідня!

Будемо разом
Повсюдно і завжди!,
Поки живе
Любов в наших серцях!
Мамина пісня,
І мамина казка!
Світло любові
В слов'янських СЛОВАХ!

Бо-АН-де-РА! – бандура божа
Звучить в піснях, луна в серцях!
Її мелодія – дорога!
Вона – в майбутнє «Даний Шлях»!

В ній сутність наша, думка-мова,
Душа в ній наша! Сенс буття!
Шлях заповітний! Долі Слово,
Зоря в незвіданих світах!

Шляхів у Всесвіті без ліку
З глибин думок і до зірок!
Туди, де сяє Ра од віку
Ми зробимо наступний крок!

Бо-АН-де-РА звучить одвічно
І на Землі, і в Небесах!
В ній вибір наш! І наша пісня!
Вона – нам Богом «Даний Шлях»!

Думка за думкою,
Слово за словом –
Чує, хто слухає,
Той, хто готовий!

Слухати й чути,
Дивитись і бачити –
Серцем відчути
У змозі, хто зречий!

Знати не значить
Цей світ розуміти –
Світло віддячить
Тому, хто у Світлі!

Пустоцвіти....
Ялові квіти...
Чому і для чого вони розцвіли?
Їхні бажання і справи бездітні:
Хто ж бо насправді вони на Землі?

Жити щоб їсти, палити і пити,
Білкою бігти у колесі дня...
Дратвою намертво душі прошиті –
Форми без суті, без сенсу життя...

Хто їх понівечив?
В чому заляття?
Чому їх Шлях – це не рух в майбуття?..
Скрізь пустоцвіти, життям не привиті!,
Заживо мертві, бо мертва душа!..

Покрово, нині твоє свято!..
Тебе я, матінко, молю:
Благослови ріллю орати
І Слово сіяти в ріллю!

В житах озимих Слово зійде,
Зиму лани переживуть...
Ростиме Слово, будуть Віди!
У божім Слові - божа суть!

За днями дні...
Всі дні, як зерна.
Складає час в свої льохи...
Синіє осінь синім терном,
Летять до вирію птахи...

Серед людей птахів немає...
Безлюдні зоряні шляхи...
Ніхто й ніколи не питає:
Чи можеш полетіти ти?

А дні летять...
Ніхто не верне
Тобою згаяні часи...
Синіє осінь синім терном,
Летять до вирію птахи...

Навколо світ – світ Яві дивовижний!..
Що бачив він? І що він пережив?
Що знає він? І в чому сенс всевишній?
За що страждав? Кого й за що любив?..

Як не одне, то інше раз за разом
Його ламало вкотре на друзки...
І плакав світ, ховаючи образи,
Молився світ на божі образи...

Жити вам, чи світами вештатись?
Дійсні ви, чи очей омана?
Ким ви хрещені-перехрещені?
Чи ви прощені в час прощання?

В решті-решт ви йдете за рештою,
Ви такіж, як і всі навколо...
А що день своє коло завершує
Не хвилює давно нікого...

Характерники –
Небес свідчення!
Що душа, що думки –
Роду віддані!
За країну свою,
В краю рідному,
Не вагаючись –
В пекло підете!

Вітром ліплені,
Сонцем хрещені,
Не спотворені,

Не розбещені –
Ви такі, як є,
Ви не змінетесь,
Ви до зір йдете –
Не зупинетесь!

Світ демонічний, світ ліловий,
Відлуння всім світам земним:
Криві дзеркала Світла-Слова,
Калинів міст – і ми на нім!..

Відкрилась між світами брама –
В двобої Світло і Пітьма!
Час лихоліття – все на зламі:
Облуда Землю обійма!..

Кремлівський демон - Жругр кривавий
У пазурах весь світ трима –
Меч сатанинський, меч безжальний
Над Україною здійма!..

Земля пала, міста в руїнах –
Прийшла непрохана біда:
Мій край, мій Рід, країну нищить
Тартарська, нелюдська орда!..

Ми на межі, в протистоянні
Світів земних і неземних:
Чиє ж знаряддя ми насправді?
І хто ми є? І хто вони?

Вони тартарці! Ми орійці!
Вони світ тягнуть в Тартари!
Ми ж Світло Слова! Слова криця!
Ра божі діти на Землі!

Відкрилась між світами брама:
Калинів міст і ми на нім!
Ми переможемо – я знаю,
Шлях в Тартари покажем їм!..

Ми кожну мить уже не ті,
Що існували в мить пройдешню...
Падіння, злет, зоря в пітьмі,
Шляхи земні, шляхи небесні...

Скрізь очі в очі! В ритмі – ритм!
Частот потоки безупинні...
В колесах часу згарищ дим
Подій, що відбулись донині...

Подій, що будуть, що грядуть
В невідворотнімплині часу...
Їх ще нема... Але вже тут
Закони Роду й захист Спасу!

Тече вода...
Зтікає річка часу...
Все, що було, що буде і що є,
Все народитись і померти має -
У зміні форм буття життя моє!..

Ким був раніше?- я того не знаю...
Ким стану потім? – долі таїна...
Мій шлях земний в тумані добігає –
Життя нового кличе дивина!..

За днями дні... Тисячоліття...
Гортають час календарі:
То квіт весни, то жовкне листя -
Цвіт восьмикутної зорі!..

А потім знов і знову буде,
Що вже було і не було:
Нові старі родяться люди,
Щоби життя в житті росло!..

Навколо світ-
Світ ману і світ віри...
Живе в живому –
Для людей живих!
Тіла-тіла...-
Тісні тіла квартирки,
Житло для душ...
Хто зна яких? Чиїх?

Яка душа в яке приходить тіло?
І що її чекає в світі цім?
Вона крилата? Чи вона безкрила?
Прийшла для чого? З ким вона? І з чим?

Живого Всесвіту клітинки
В реінкарнаціях задач!
В колесах карми хтось картинка,.
Хтось долі раб, хтось наглядач...

Повсюдно долі і недолі,
Шлях Даний кожному із нас!..
І в дії тій, у Долі колі,
Всьому свій вибір і свій час!..

Грузини – русини!..
Хто знає на разі
Де ви починали
Свій Шлях на Землі?
Від гір і від Гора
Ви аси Ка-в-к-асу!-
Від Куру – курави,
Ас-ійські сини!

Ви Одина внуки!
Ви Ора нащадки!
Вся Асія ваша була!
Це ваш дім!
Ви не ашкенази –
Ви ас-кінні-аси!
Ви аси-русини
Господарі в нім!

І там, де плескається
Море Асійське,
Де був на РУ-Дані
Міфічний Ас-гард,
Там ви діти Руса,
Грузини-русини,
Асійсько-русинський
Наводили лад!..

Часи промайнули
Касбек став Казбеком,
Кавкас став Кавказом,
Грузином русин...
Та як і раніше
Асійські лелеки
Рахують плин часу
І вічності плин!..

Коли не знаєте, що буде,
Що вас чекає завтра, там,
Тоді нехай вас збуде Будда,
Ваш Даний Шлях покаже вам!

Не просто так: в думках і діях,
В пророчих снах!
І в кожному мить
Зустріне вас потрібна книга

І вчитель той, що вас навчить!..

Вірші –
Квіти серця!
Земні й неземні,
Приходять нізвідки... Тож звідки вони?
Рядки за рядками – в гармонії лад,
Лягають в невимірно-вимірний ряд!..

Чуття, відчуття..
Не слова – почуття:
В них музики муза! В них Лети злиття!
З незвіданих серця бездонних глибин
Несуть нас до сяючих Духу вершин!..

Встань, подивись! Тебе Всесвіт чекає:
Шлях тобі Даний – то доля твоя!
Все, що отримав, що мав і що маєш –
Шляху святого свята течія!

Слово за словом – далека дорога!
Світло у світлі – у ньому твій світ!
Маєш іти крок за кроком до Бога:
Шлях твого Роду – тобі заповіт!

Ненька моя, моя рідна країна,
В згарищах вся, вся в крові і руїнах!..
Ворог прийшов, для якого всі ми –
Здобич, пожива в тенетах пільми!..

Орко-рашистська, фашистська війна -
Нищить раїну орди сарана!
Скрізь, де не глянеш – її смертний слід:
Виродків з пекла!
Невже це нарід?

Знищити, з'їсти – свиняче корито!
Всіх, хто не в прайді рашистському, вбити!
Ні! Це не руси! Тартарії знак –
Оскаженілий від крові хижак!..

Та за всі муки, руїни, страждання
Буде розплата нищівна, остання:
Через пороги до судного дня
Котиться грізно Дніпра течія!

То дивний край, де Сили б'ють джерела!,
Де Волі міць і де Раїни вись!

Холодний Яр!.. Ліси, поля, озера –
То край такий і не такий як скрізь!..

Там козаки своїх коней сіддали!
Там гайдамаки знищували зло!
Земля за віру й правду повставала,
Там Гонти слід! Шевченкове Крило!

Там УєНеР на злеті починала
За отчий дім, за рідний край війну!
Кремлівських орків нищила навалу!
І в тартари скидала Сатану!

Ніхто ніколи землю цю не зможе
Тримать в покорі, бо це божий край!
Бо Дух козацький там од віку бродє -
Там простір Волі! Там душі розмай!

Із першосвітла, з першослів,
Із Духу спраглого вітрів
Зросла Його душі основа!
Душа летіла! Він летів
За межі Всесвіту світів
Пізнати суть їх і будову!

І в розмаїтті справ земних
В безмежних проявах своїх,
У тім, що поряд і навколо,
Був світоносьним і святим,
Небесним був! І був земним!,
Він був бог ОЛІ! І бога КОЛО!

На перехресті доль, небес на зламі,
Коли навколо кожна мить на злам,
В час перемін відчуєте все самі:
Пророчі сни тоді насняться вам!..

Прозріє світ, прокинеться минуле!
Майбутнє встане Світлом у пільмі!
Постане те, що знали і забули:
Ким ми були? І хто сьогодні ми!?

Невідворотніх наслідків причини
Живуть в думках на вічності вустах!..
Без втоми, без! І без перепочинку
Колеса карм формують людству шлях!..

Попутний рух, і часу рух зустрічний
В колесах доль, у паростках задач...

Хто крутить їх через безмежність в вічність?
Хто в них Суддя? І хто в них Наглядач?

Земні і небесні образи й подяки
Ми бачимо разом, та кожен своє...
Чи ж так розуміємо зоряні знаки?
Чи ж бачимо Всесвіт таким, як він є?

Бо все, що не так, як було це донині,
Не чуємо!, мовби хтось каже: забудь!..
Бо ми нерозумні в своїм розумінні
Подій і обставин, що є, що грядуть!..

Світає... День хустиною
Все заміта...
Сніжить зима, сніжить...
Вставайте діти! Зимною
Дорогою –
Ваш день біжить, біжить...
Сніжинка за сніжинкою...
В заметах білих –
Білий, білий світ..
Стежинка за стежинкою –
Світа!..Пора:
Ідіть у світ, ідіть!..

На небі сяють душі-зорі...
Де серед них моя зоря?
Я вже не той, ким був учора,
Не той, ким завтра буду я...

Я в цьому Всесвіті пилинка,
В буянні вічному житті!..
Я вчора був не тим, що нині,
І завтра буду я – не я...

Планета наша –дім наш і оселя!
Ми тут од віку!.. Але як давно?
Час розтягнувся в вічність, в паралелі
І перетнутись в них не всім дано...

Ми різні дуже: в формах, в суті, в змісті...
Ми різновиди сутностей..., а в тім
Ми всі в усьому, звідси і незвідси –
Ми всі земні... І не земні зовсім...

Ми вічно поруч, ми всі в паралелях
Земних порогів, зоряних доріг!..

То хто ж ми є? Вода? Повітря? Склі?
Проміння Сонця? Чи життя поріг?..

Потопи всесвітні,
Потопи земні,
Які ви і де ви,
Навіщо були?
Не дай бог побачить
Таке навіть в сні,
Коли ви котились
По ненці Землі!...

Чи то в часи Ноя,
Чи то Дарданел –
Котились до Трої,
Котились до Гер!
Ви коїли лихо –
Тож в чім ваша суть?
Із людства нікому
Того не збагнуть!..

За рай земний,
За Рід, мою країну,
Де все моє
Від віку і навік!
За Всесвіт цей,
За неньку Україну,
Її святий
І неповторний лик!
За те, що хочу
І за те, що можу,
За те, що знаю,
Що і як робить –
За все, за все
Тобі я вдячний Боже!
За право бути,
В Україні жити!

Учимося на рослинах
Так, як колись, в свій час,
Боги-творці з людини
Творили сучасних нас...

В плетиві нервів, жил
Нові вуздечка й гуж:
Модифікація тіл,
Модифікація душ...

Кими були учора?

Хто ми насправді є?
Що в нас з чужого двору?
Що в нас своє, земне?

Хто такі Крішна, Будда?
Звідки Мойсей, Христос?
Хто нас навчає? Судить?
Хто нам дає хоч щось?..

Іносвітняни поряд,
Інтеркосмічний світ!..
Інший на речі погляд,
Думки новий політ!..

Входимо в нову еру,
В синтез фонем і нот!
В сонячний мегасервер,
В світ інтернетістот!..

Необґрунтованість початку
І незавершеність кінця –
В потоці цьому ми загадка:
Навіщо ми? В чім суть моя?

Завжди і скрізь одне й те саме:
Мелькають миті і тіла...
В коловороті циклів драми –
Спектаклю з назвою «життя»...

Думки, бажання, справи, дії
Немов нові – одні і тіж:
У варіаціях надії,
В мережах-межах роздоріж...

Ми бути маємо такими,
Якими є..., ні кроку «за»!
За межі викреслені кимось
Планеті з назвою Земля...

Шлях Даний нам і плинність часу
Життя і Дії взагалі:
Хто ж усвідомлює на разі
Навіщо в цьому світі ми?

Жива душа – душа живого людства,
Хто над тобою нині наглядач?
В твоїх колесах махаяни сутність,
Земних твоїх і неземних задач!..

А людству що? Його несе на хвилі

Ріки якої? В безвість, в далечінь...
Немов непотріб... На смітник... В могили...
Як докір сотням мертвих поколінь...

Яка ж твоя сьогодні хінаяна?
В якому циклі твій проляже Шлях?
Твоїх творців в множинах безталанних
З кайданами в бажаннях і думках?

Зоря вечірня, вранішня Зоря,
До сходу ти із небосхилу зникнеш
І знов засяєш на заході дня,
Мене покличеш, і мене залишиш...

Твій дивосвіт – пекельний світла світ!
Вінець творіння? Чи вінець терновий?
Для кого твій прощальний заповіт?
Чи зможеш в світлі відродитись знову?

Не знаю я... Тож в чому твоя суть?
Чому застигла у пекельних муках?
Дай людям знать! Нехай вони живуть
І буде хай для них твоя наука!..

Я мандрівник, мандрую між світами...
Мій Родовід земний і неземний...
Де зупинюсь – там батьківщину маю
І Шлях новий, важкий і непростий...

І знов, і знов я до Творця звертаюсь
З одним проханням: Отче, поможи!
Дай Боже сили! І дай Боже часу
Мені Тобою «Даний Шлях» пройти!..

Три поля творіння, і кожне із них
Окремо і разом у ціле сплелись!
У струмені вічним народжень живих –
Земних і небесних життя колісниць!..

І в тім візерунку, в stodолі ста доль
Я граю свою непридуману роль:
В спектаклі одвічним – донині й тепер,
Де я і актор і життя режисер!..

На небі, скільки бачать очі,
Життям населені світи!..
Тобі насняться сни пророчі

І може зрозумієш ти,

Що в світі кожнім думки почерк,
Свій Засівач і Жита Жнець:
Свій неповторний світу Зодчий,
Його Володар і Творець!..

Дім Сонця, дім земний, – забутий...
Пуруша сімки в нім листа...
У срібло Місяця закуті
Думок і почуттів вуста...

Скрізь на Землі відлуння Луна –
Відбитки місячних дзеркал...
В колесах часу срібні струни,
Із срібла лунний п'ядестал!..

У чана-Чайні роги Луна!
У людства вибір є? Нема?
В потоках лунного відлуння,
У павутині вся Земля!

Світи зійшлись, світи зіткнулись
В небесній на Землі борні!
А ми на вістрі! Ми вернулись!
Ми нині тут, у цій війні!..

Ми повернулись! Ми відчули
Хто завойовник! І хто ми!
Ким ми були! І як забули,
Що ми господарі Землі!

Ми Луню вирок і прокляття!
Гімн Сонця Всесвітом звучить:
На нас броня із Сонця злата
І золоті у нас мечі!..

Тисячоліття відбулося:
Фізичний світ – на задній план!..
Змінився світ, змінився простір –
Інформаційний океан!..

А в ньому правда і неправда,
Брехні потоки, бруд і глум!..
В нім скалить зуби бог лукавий,
В свій невод ловить грішний люд!..

А як же істина? Оракул –
Як він рече? І як все зна?
Вона вся в символах і знаках,

Одна у Всесвіті вона!..

На високій, на могилі,
Де колись стояв Тарас,
Лише вітер гонить хвилі
Через простір, через час...

Дід Поріг, поріг Ревучий,
Між порогів головний,
Де твій голос? Зов grimучий?
Голос Роду неземний?!..

Затопили тебе Діду,
Залили твої уста!..
Де ж блукають твої діти?
Розбрелися по світах...

А ти спиш, спиш під водою...
Де ж твій Голос гомінкий!?
Нам не чути твого зову:
Чи ти мертвий, чи живий?

Діду, віримо – воскреснеш!
І що знов тебе в свій час,
Хай не тут, в ланах небесних
Буде слухати Тарас!

О гей, гей-гей!.. О гей – Огайя:
Леля-Леліта, де ти нині, де?
Чом лан не сієш?
Чи зерна не маєш?
Чи не зорала поле весняне?

Занепадають Батьківщини доли
І дичавіють в бур'янах лани..
Пусті комори душ людських стодоли,
Життя без сенсу добігають дні...

Скрізь замість сел занедбані могили,
В країні Гайї вирубаний Гай...
Ой що ж ви, що ж ви люди нарobili?
Занапастили Богом даний Рай...

О Леле, Леле! Де ж твої лелеки?
Чом не несуть в колиски лелечат?
Каліки сім'ї, знівечені в леті,
Уже не здатні народить малят...

О Леле-Діво! Я тебе благаю!,
Прости нас Леле!..В рідний дім вернись

Бо маю мрію і надію маю,
Що рідний край розквітне, як колись!..

Я Парабраман! Дух творящий!
Всевідчуваючий, всезрячий!
Початок я, Монада-Слово, -
Всього, що є – всьому основа!

Я Огні!, Вій!, Я Макош!, Дана!
В стихії кожній сенс і Ману!
Я і Пракриті! І Пуруша!
Душа всього – я Рух у русі!

Я у Тришулі! Я в Триглаві!
В союзі трьох! У світі Яві!
Я - Деві! Рама-Вішну-Сіва!
В Яйці-Райці – я Праві диво!

Всього, що є, Я вище й нижче,
Я у санскритовім намисті!
Я в світі кожнім! І за ними!
Я Свастья! – зрима і незрима!

Я пустота! Та не пустий я!
Я вічний! В вічності витаю!
Світ відживе – я Світлом стану!
Я існують не перестану!

Мені народжувать! Родити!
Мені нові світи творити!
На струнах вічності я граю,
Я - Кундаліні! Й Мати-Майя!

Життя життєву силу має:
Життя бере і віддає!
А мертве лише забирає
Аж доки зовсім не згниє...

В живому волі божа сила –
Все подолати, пережити!
Бажання мати дужі крила –
Нові світи життя творить!

Живий лиш той, хто проростає
Корінням в майбуття святе!
Хто хоче бути! Той хто знає,
Свій Даний Шлях! Єство своє!

Ти тут і зараз жити хочеш,
Як боги на Землі жили!?
Та богу притаманне боже,
Земне людині на Землі!...

Якщо ж ти хочеш знати тайни,
Землі й Небес секрети всі –
Тоді готуйся на «заклання»,
Життя закінчить на хресті!..

Навіщо, для чого існуємо ми?
І все, що існує, для чого воно?
Чи ми всі у світлі? Чи в лоні пільми?
Та чуємо зверху: все це вам дано...

Іди, куди хочеш!.. Не знаєш куди?
Знайди свою даність!... Яка вона й де?
І чуєш у відповідь; маєш іти!
Бо те, що шукаєш – шукає тебе!..

І знов, і знов до Роду я звертаюсь!
До всіх богів, до матері Землі!
Сонце прошу! За Небеса тримаюсь:
Всевишній Отче, нам допоможи

Здолати цю навалу навіжену –
Шизофренію хижої орди!..
Кремлівську, демонічну, знищить вежу
І стерти їх ненависні сліди!..

Щоб мир і спокій знову скрізь постали!
І щоб любов зіграла всім серця!
Щоб Сонця світло в душах панувало,
Життя жило, буяло без кінця!..

Ми наближаємось – до чого?
Ми поспішаємо – куди?
Спитати нівкого...
У Бога –
Свої турботи і думки!..

Все швидше час!..
Стрімкі потоки
Несуть всіх нас!..Де та межа –
Межа закінчення уроків,
Уроків з назвою «життя»?..

Хто гине, хто тоне – самотній в біді...
Тому й соломинка – рятунок в житті...
А мимо пливуть «жирні» яхти «свиней»,
Не Божих творінь!.. І уже не людей...

Все боже, все добре, все щире – людське –
Куди все поділось? І де воно, де?
Було в них та зникло, розтало, пропало,
А виростало рило!... Обличчя ж не стало...

Сім променів зірки Покрови святі
У кожному циклі! Їх треба пройти!
А восьмий – завершення – кола кінець:
Здобутків і карми терновий вінець!..

Та в нім новий подих!.. І в нім новий крок!
І новий Шлях Даний! І новий урок!
І знов блискавиця! І знову, як грім,
Постане над світом нове життя в нім!..

Дунай-Данай – Даная з Білодоння,
Чудесне диво: чудо із чудес!
Тече на схід до тата Посейдона,
В Тритонське море посеред Небес!

А з гір Карпат біжить, струмує, сяє
Стра-зірка, Дани стра – Дністер!
Тече, спішить, пісні вершин співає
З глибин віків, відтоді й до тепер!

Серед степів, порогів-перевесел,
В лісів намисті, між скелястих дуг
Шлях до Тритоння райдугою кресле,
Тече, пливе стрімкий, бурхливий Буг!

З ланів Борея, від початку Роду,
Його одвічне чисте джерело,
Несе блакитні, життєдальні води
Могутній велет, Дани-Ра – Дніпро!

Ще далі Дон! – іскриста Дана-Тана!
І він же щедрий, вільний Танаїс!
Знай гоне хвилі! В хвилях гра від рання
Країв козацьких споконвічна вісь!

А рядом-поряд з ним Кубань – РуДана!
Про асів-русів мовить, гомонить!
Про те, що знову там Асгард, постане,
Що діти Дани разом будуть жить!

В одній країні – неньки України
Від гір Кавказу до вершин Карпат!
Під небом Ра! В одній святій Родині –
Родині Дани!
Слава їй! Віват!

Зимовий вітер студе Україну,
В замерзлих хащах виє-завива!..
Пісні жури над рідним краєм линуць –
Важкі думки, гіркі у них слова...

Слова, як кулі, б'ють в серця як жало,
Того не зміниш, що вже відбулось...
Нехай зима розписує скрижалі,
А ми йдемо вперед, не здаємось!

Бо віримо у те, що має бути:
Великдень, Сонце, і весна-весна!..
Що чорні дні, як сон дурний, забудем,
Що віри й сили пісня залуна!

Хто море виліпив із моря ,
А з океану океан –
Той засіває в небі зорі,
Той над богами Богом став!...

Немає вимірів у мірі
Бажань і мрій, чудес творінь!
Та лише той , хто в мрії вірить,
Той Духу досягне вершин!

Коли ударили морози
Й сніг крижаний на землю ліг –
Солоні витирали сльози,
Біль тамували, хто як міг!.

Терпіли все і все долали,
Бо знали – треба пережити
І біль утрат, і жах кістлявий,
Щоб потім до Небес злетіть!

Зануритись в глибини Руху!
В любові світ без вороття!
Злетіти до вершини Духу –
Вершини розквіту життя!

Куди не глянеш – скрізь питання!
Куди не кинеш погляд свій –

Безмежний простір для пізнання,
Для думки лет у казку мрій!

За кроком крок у «мікро» й «мета» -
Скрізь задум божий, божа вість!
Ми пізнаємо божий Всесвіт,
Щоби пізнати власний світ!..

Світ ілюзорний в світла хвилях
Живе без часу, і без змін!..
Його несуть безкрилі крила
В безмежну безвість, в далечінь...

Його фотони – кулі часу!
Миттєві свідчення подій:
Як Всесвіт жив у циклах свастя,
В полоні віри і надій...

Як квітнув Він, вrostав корінням
В світи наступних поколінь!
Як став насінням в світі Світла, -
Творцем і свідком перемін!

Світ Світла хоче, мріє жити
І засівать нові лани!
Нові світи життя творити –
Світи земні і неземні!..

Відквітне світ... Своє відплодоносить,
Нові засіє ниви і світи!..
І в тих світах відродимось ми знову,
Але в них будеш ти уже не ти...

І будуть в світі тому інші квіти
І красвиди інші – не земні!..
Ми будемо в світах тих з вами жити -
Такі як тут... І зовсім не такі...

Час не питає: бути, чи не бути? –
Життя повсюдне! В кожній із стихій!
Воно міняє форми, колір, сутність,
Але безсмертне в смертності своїй!..

За миттю мить... Час змінює навколо
Усе, що є... І ми уже не ми...
Йдемо вперед, чи ходимо по колу?
І врешті-решт: чи стали ми людьми?

Навколо всі такі несхожі, різні,
І всі такі приземлено земні...
Прості в думках... І грішні, і не грішні –
Безликі в сенсі, в сутності своїй...

Усі живуть в своїх комірках часу...
А що за ними? Завтра буде що?
Навіщо ми? У чому сутність наша?
Не знає люд... Не зна того ніхто...

Думки, думки... Як перелітні зграї...
Про вишній світ і божий світ людей...
Про все про те, що мали і що маєм,
Про Даний Шлях... І Всесвіт дивний цей!..

У чому задум? І заради чого
Ми всі тут є? І в чому божа вість?
Спитати можна про все те у Бога,
Але чи Бог на це нам відповість?..

Я характерник! Божу хару знаю!
У серці сили й волі чакРа-Ра!
Я характерник! Дар від Бога маю:
Ключі від Роду! І ключі від Ра!

Мій перший ключ –
То тантРа, тантРа, тантРа!
Це танець долі –
ТантРа, тантРа-Ра!
А другий ключ –
То мантРа, мантРа, мантРа!
Це Розум божий –
МантРа, мантРа-Ра!

І третій ключ –
То мудРа, мудРа, мудРа!
Це мудрість світу –
МудРа, мудРа-Ра!
Четвертий ключ –
То сутРа, сутРа, сутРа!
Шлях Даний мій –
Це сутРа, сутРа-Ра!

Я характерник! Лицар Ра! Я маю
Ключі від Роду! І ключі від Ра!
Я укРАїнець! Шлях свій Даний знаю –
Бо Шлях мій – то –
Шлях Роду! І Шлях Ра!

Уяви світ..., безмежний, кольоровий,
Де думка все, де думка творить Слово:
В нім видно все! Все видиме в усьому-
Окремо все! І водночас в одному!..

Там ти окремо, там твої сліди!
Всього, що є – сліди його в тобі!
Там кожне Слово – світло у пільмі!
І це світ Слова! В цьому Світлі ми!..

Минають дні, минають ночі,
Проходе часу течія...
Я вже не той, що був учора,
Не той, ким завтра буду я...

Усе міняється... В одному
Змінитися не можу я,
Йдучи по Шляху головному
В якому сенс мого буття!...

Час змінитись нам –
Не міняємось...
Ми приречені –
Та не каємось...
Ми приручені –
В пільмі маємось,
Шляху Роду свого –
Ми цураємось...

Ми нашестя богів
Чужих терпимо!
Люблять нас боги ті
Лише мертвими!..
Над родами вони,
В часі-просторі
Ділять світ і людей
Словом-пострілом!...

Та вже Ра-нок,
Зоря розгорається
Ві-Ра в Бога свого
Повертається!
Словом вишнім звучить,
Душі струнами,
Пише Роду Шлях Даний,
Дію рунами!

Свідомість – світ душі твоєї!
Твій простір в погляді на світ!

А що там далі, за межею –
То не твоє... Душі поріг...

Живеш в границях того сенсу,
Що в генах Всесвіт заповів:
У генах ману, в генах креслень
Твоїх бажань, надій, зусиль...

Якщо ти хочеш, щоб почули
Тебе, твої думки, їх суть –
Пиши, що хочуть люди чути,
Про те, що їм дано почути...

Не допоможуть навіть боги,
Коли в людських думках туман,
Коли реальність ні до чого,
Зате емоцій океан!..

Фізичний світ – яке його коріння?
В якій уяві Слово проросло?
Що поза ним, і перед ним в «янь-іні»?
Що відцвіло? А що ще не зійшло?

Із ниток-променів тканина
Всього, що є... Весь білий світ
Великих Світочів, єдиних.
Творців всесвітніх заповіт!

Сила волі і воля сили –
Все, що маєш, те нам дано,
Щоб душа Слова-світ творила
І щоб Слово творцем було!..

Ми не просто Землі клітинки –
Ми безцінне її зерно!
Ми слов'яни живемо в Слові,
Щоби Слово в світах зросло!

В безмежжі меж живе людська душа...
І в тім безмежжі і її межа...
І в межах тих душа будує дім,
І після того буде жити в нім...

Та глянь навколо: скільки між мереж
Людей бездомних у безмежжі меж?
Чий простір точка..Існують – не жить...
Тих хто існують лише в дану мить...

Наш світ – це мрія, казка, рай!
Це божий дім!, життя розмай!
Та все це зовні... Зайди в сад –
Там жах, там кров, там суціль ад!..

Та щоб життя в світах не згасло –
Дві сторони в колесах часу:
Скрізь плюс і мінус, так і ні,
Що в Небесах, що на Землі...

Душі, душі людські,
Душі в панцирях,
Невразливих, міцних –
Родом спаяних!
Від початку часів,
Як тоді, як колись:
Де ви? Де ви тепер?
Розійшлись, розбрелись...

Вас чекає ваш Рід!..
Повертайтеся! Без вас
Гасне в небі зоря,
Зупиняється час!..
Ви скелетні гілки
Роду вільного,
Ви коріння його
В світі білому!

Ви його першоцвіт!
Ви початок всього,
Що у світі земнім –
Надземним проросло!
Повертайтеся, чекає
На вас божий Рід,
Ви майбутнє його!
Ви його першоцвіт!

Астральний світ – все видиме у ньому!
Там в часі час тече і не тече!..
Там разом все! І нарізно в усьому –
Все, що було, що буде і що є!

Там інше все! І все всьому подібне!
Все в розмаїтті – та одне і теж!
Життя багатство! І безмежна бідність!..
В світах астральних не існує меж!..

Усе, що поряд, поруч, близько –

Воно твоє і не твоє,
Бо світ в твоїй уяві інший,
Він не такий яким він є!..

Із слів, емоцій, думки блоків,
З того, що тут, що десь, що там –
З надбань життя, його уроків
Будуєш дім... Хто хлів, хто храм...

З того будуєш, що від Бога,
Що від людей... Всього потроху...
Твій світ – твій дім,...
Навколо ж межі
І неприсупні Світла вежі..

Лани-лани, лани інформаційні –
Психічноемоційна течія
Несе мене крізь часу простір плинний,
Де я ще є, і вже мене нема...

Ми лише частки світу Світла-хвилі,
Де в кожній миті вільний Духу рух!..
І як душа панує в нашій тілі –
В Роду живе безсмертний деміург!..

Він тут! Він скрізь! Невидимо-присутній!
У плині часу родове крило!
В ланах етнічних, в зоряних відлуннях
Струмить його пророче джерело!

Ніч навколо... Зорі-криці,
Місяць воду-живу п'є...
Лине світом громовиця,
Блискавиця в серце б'є!..

Що там коїться на небі?
Між богів війна-війна...
Яку вість несе для мене –
Я не знаю... Хто те зна?..

Шлях нам Даний, наша доля,
Наш земний, буремний світ –
Завершальне циклу коло
Змінить все!.. Гремить, гремить...

Дивен цей світ!..Неймовірний, казковий!
Світ, у якому ми можемо жити!
Можемо бачити! Щасливими можемо
Бути, творити, кохати, любити!..

Світ ні на що і ні в чому не схожий
На всі світи, де Дух Божий струмить!
Дякую, дякую, дякую Боже
За твою ласку! За наш земний світ!

Життя лани – людські жита дозріли,
Колеса карм свій завершають біг:
Уже готові перевесла Сили,
На Землю перший промінь битви ліг...

Із берегів ріка буття людського
Виходить в простір війн і перемін -
В протистоянні Небеса і боги,
І людство піднімається з колін!..

Я рахую долі вежі
Від межі і до межі-
Тут мій Рід і долі стежка,
Маю я її пройти!..

Вниз котитись дуже легко,
Та як важко кожну мить
Торувати Шлях далекий,
Будувати божий світ!..

Над Землею диво-чари – невагомі крила:
Колисає небо хмари, море сиві хвилі!..

Лине пісня над ланами, пісня солов'їна!,
А на серці біль і сльози – проклята година!..

Кремль-потвора скаженіє, з пекла в душі рветься!..
Б'є, руйнує – море крові! Жре і не нажреться!..

Та це пройде: цього гада знайде домовина!
І засяє зореславом наша Батьківщина!

Хай же лине світом пісня вільної родини –
Не загине душа Роду – душа України!

Маєш Шлях Даний від Бога і Роду –
Вишиту білу сорочку душі:
Не запізнись, вийди вчасно в дорогу,
Не зупиняйся! Але й не спіши!..

Все, починаючи з думки і слова,
Що зробить маєш – доводь до кінця!

Все роби творчо, з душею, з любов'ю!,
Щоб кожна мить була миттю добра!

Є часи й лани безплідні,
Щедрі є і є святі –
Все записано у відах,
В знаках віщих на Землі!..

Скрізь, куди не глянеш, свідки
І прикмети часу ті!:
Срібні віди Артеміди,
Індри руни золоті!

О Деві-Діва! Ми всі діти
Твої у образах Пракрити!,
Як Брама, Вішну, Шива, Індра –
Єдина суть, єдина міра!

Ти мати-леля, ти корона
Всіх форм і видів лелечат!
Ти вічна! Ти життя основа!
Ти мати світу – Тіамат!

Я Браман! Індра! Я Варуна!
Я віда! І не віда я!
Я дхарми розкладаю в руни,
І в кожній руні я й не я!

Мені міцніть, буять, зростати
В могутній течії життя!
Мені дано світами стати!
Цей Всесвіт суть і плоть моя!

«Ізба» без вікон і дверей
На ніжці курячій стояла -
Щоніч звідтіл баба-яга
На ступі по світах літала!..

Рогата баба хто ж ти є?
І звідки ти така взялася?
Далеко від людських очей
Чийм ти іменем клялася?

Горинич змій, Єгова-бог,
Кащей безсмертний – все єдине!
Чи Ал, чи Іс, чи Саваоф –

Одної царини коліна...

В основі основ –
Творця «чудо-кристал»:
В усьому і всюди –
Фракталів фрактал!
Куди не поглянеш, і щоб не робив -
Моделі-моделі помешкань-світів!

Одні й тіж закони! І принципи тіж!
Куди не подивишся –
Всюди і скрізь
Фрактали фізичні, фрактали думок,
Фрактали емоцій –
Для людства урок!

Оринку – Оранту
Ясна Зоря знає:
Оринку від антів,
Від тата Папая!

Дніпра колискова
Під Сонцем лунала!
Веселка казкова
Її колисала!

Від вічної днини,
Де сонечко сходе,
Вона українка,
Вона ненька Роду!

Індри зоряний кристал:
Де його магічна дія?
Заблокований сигнал,
Марні віра і надія!..

Скрізь магнітні «ВЕБ»-вузли
Хто заклав їх? Де? І звідки?
Від Едему на Землі -
Посланці, агенти, свідки!..

Грізні Шамбали сліди:
Революцій, війн безглуздя!..
Скрізь печать її ходи -
Луня місячне відлуння!..

Нене, матінко Покрова:
Тяжко хворий божий Рід!..

В кожній дії, в кожному слові –
Скрізь Момони смертний слід!..

Скрізь брехня на правду схожа!..
Тільки де та правда є?
Чому люд твій Мамо Божа
Не по божому живе?

Все заради влади й слави,
Все заради живота!..
Нене, хто ж ми є насправді?
І навіщо людність ця?

Чия душа болить за долю Роду,
І хто уже не вірить Небесам –
Піднявши меч за правду і свободу,
В житті свій вибір має робить сам!..

Бо замахнувшись на чужі престולי,
Тим паче на престולי неземні,
Зійти той має на свою Голгофу,
Себе принести в жертву на «хресті»!..

Війні земній небесна передусе
Страшним відлунням в смертності своїй!
Для нас, людей, безжальна і безглузда,
Підтекст якої зовсім не земний!..

Бо завжди й скрізь, в усіх земних подіях
Впізнати можна нелюдський мотив:
Незрозумілий, і від того дивний -
Яких богів не божий рух і вплив?!

І в цій війні, жорстокій і кривавій,
Де душ людських тотальний зорепад,
Питаю в тих, що там, над Небесами,
Хто ж наведе на Небі мир і лад?

Натільний хрест, на нім розп'яття,
Як присуд людству, як прокляття!..
Відхід в потойбіч, в небуття,
Згасання, попіл, забуття...

То хто й за що на шию люду
Повісив символ смерті-блуду?
Як вирок, присуд назавжди
Людської на Землі ходи?..

Розриви функцій...
Не питають: хто ти?
І не підкажуть з ким, куди іти...
На розворотах - долі повороти,
На перехрестях вибір назавжди!..

І вибір твій – залежно-незалежний,
Що втрапиш-знайдеш – те усе твоє:
Життя безодні і захмарні вежі –
Не обминуть - вони вже в кармі є

Карта долі на долоні,
Креслень відтиск, ДНК –
Дім, в якому на сьогодні
Оселилася душа...

В нім вона господарює,
Лад наводить, догляда!
І по тілу видно люду,
Яка в нім живе душа!..

Здобутки, знахідки і втрати
Присутні завжди, в кожному мить...
Не сподіваючись на захист -
Себе ти маєш захистити!..

Не буде бог у твоїй долі
Оберігать від втрат і болі,
Робити те, що маєш сам -
Твій будувать за тебе храм!

Ти, як пророк, несеш про РА,
Про Шлях земний його пророцтво,
Про те, що вже прийшла пора,
І твій прихід тому свідоцтво,

Що ти з з найвищих в світі гір
Збудуєш Храм живий, небесний,
Збереш в Собор земний нарід
І в нім відродишся, воскреснеш!

Кожна людина – це замкнутий світ,
Світ у якому їй жить-животіть...
В кожній свідомості межі і мур,
Голову кожного крутить свій дур...

Різні по різному... Та в простоті
Всі однакові в цьому житті...

І майже всі без мети, без лиця...
В чому ж тоді сенс творіння Творця?

Занапастить занапастили
Все, що могли... І, навіть, те,
Що вічно в бозі! Завжди в силі!
Все недоторкане, святе!..

Ми світ не творимо – ламаєм!
Того не відаєм, не знаєм:
Навіщо людству така честь,
Навіщо тут ми врешті-решт?.

У москалів, як божя кара –
Жахливий світ – світ Маракари!
Світ у якому мри – не мри
Летіти будеш в тартари!...

А наша доля - світ пізнати,
Щоб на заваді лиху стати!
І світ майбутнього крилатий
В добрі й любові будувати!

Треножить душу шлях земний –
Урок складний душі по суті!..
Це долі шлях – шлях непростий!
Але він є, він має бути!..

Важкий, вузький свободи шлях,
Легкий, широкий до неволі!
А ти долай невіру й страх,
Іди шляхами Роду долі!

Коли вітер зимний, нещадний повіє
І в вирій останній ключ-клин відлетить,
Покрівля Покрови покриє, зігріє,
Життя збереже і його захистить!..

І будуть над тим, що жило і заснуло,
Тріщати морози! Та знову цей світ
Розділить Різдво на дві різних півкулі
І Сонце покличе на царство в зеніт!

І знову час піде по звичному колу:
Відійдуть морози, розтануть сніги,
Великдень відкриє квітучі стодоли
І світлом заповнить його береги!

Розквітнуть лани! Світ засяє в Триславі,
В Трисилі Тристану, у величі дня!
Всевишній підніме Триглав над світами
І Троїці свято відзначе Земля!

Мій час розписаний - я знаю!
Але куди піду? – не знаю...
Не знаю я ким знов воскресну,
Вдягнувши плоть святу, небесну!..

Та коли йду шляхом пізнання
У межах часу існування
Планети з іменем Земля –
Безсмертний в тому часі я!..

Проблема між проблем найбільша
У безпроблемності життя!
Чекають наслідки невітінні
На людство в сенсі майбуття...

Життя солодке – в нім отрута!
І руйнівний душі контент:
Навіщо думати про сутнє,
Якщо є штучний інтелект!?

У світі, де добро і зло
Завжди в постійній рівновазі,
Робити вибір нам дано
В житті і для життя на разі!..

І хто шукає для душі
Найважливіше – має знати:
Воно чекає на межі,
Де станеш тим, ким маєш стати!..

Можливо вам не всі напишуть,
Щоб вдячність висловить свою
За щирю душу, серце вишне
І за любов до них святу!

За ваше Слово, що зігріє,
Освітить Шлях, як Сонця схід –
Низький уклін Вам Берегині
За український Родовід!

За даллю - даль, за миттю – мить,
Час, як вода, біжить струмить...

Роки ідуть... За днями дні
Спішать у безвість... Наче сни...

Світ поспіша... Хто зна куди
Ведуть його ходи сліди?
Який Шлях Даний і яка
В нім сутність, що себе шука?

В полярному світі –
Полярне життя,
Полярні діяння,
Полярні слова...

Пороки пророків,
Несвятисть святих –
Гріховні уроки
В житті для живих...

Месії і ної,
У справах благих,
Несуть людству Слово
Земне для земних...

Енергія темна - невидимий світ -
Потоком незримим для людства струмить...
В матерії темній - її темна суть,
Яку в світлі Слова умом не збагнуть...

Запутаність квантова плута думки,
Теорії множить з легкої руки...
Із темних уявлень, з думок чорних дір...,
А ти хочеш вір, а не хочеш – не вір...

По воду йшла – вода стояла,
Води набрала – назад пішла...
Дівчам була – щастя шукала,
В заміжжі щастя не знайшла...

І де воно живе, де ходє?
Чому в твій дім не завіта?
Біжать роки, зів'яла врода,
А щастя не було й нема...

Світить Місяць, світить ясний,
У віконце загляда:
Там дитятко засинає –
Його Леля догляда...

Снить дитині сни-стодолі,
Снить казкових мрій розмай,
Колисає люлі-долі:
Спи дитино, засинай...

За циклами цикли, за змінами зміни –
В єдиному ритмі, в потоці одним
Струмує в миттєвостях час без упину
В космічних подіях, у колі земнім...

Ні люди, ні боги не можуть, не в силі
Його зупинити, змінити його!..
Весь Всесвіт існує в єдиному циклі –
У циклі всевишнім буття Одного!..

Із кольорового проміння,
З енергій неймовірних «ЦІ»
Друкує БОГ-ТВОРЕЦЬ насіння
Світів, що виростуть в кінці,

Що забувають буйним цвітом
В новім за задумом житті
І де засяють дивним світлом
У споконвічній простоті!..

За циклом - цикл,
За кожним стиком- стик,
У ритмі-ритм,
В безмежжі ликів - лик !..

Все в колах пар,
В спіралях дії біт,
Де час руйнує
І будує
Нові шляхи у новий світ!.

Кільце в кільці
Назовні кільця теж!
Рука в руці –
Життя не знає меж!..

В життя потоків на Землі
Осінні пізні пекторалі...
Рахує в часі людства дні
В колесах карм багряна Калі...

І в діях тих, в потоках жнив,

Карбує час людські скрижалі!
Скрижалі в фарбах золотих
В багрянці зорепаду Калі!..

Воля-доля Ола-кола...
З тих часів і до тепер:
Чи живий ти з часу того?,
Чи ще за життя помер?..

Чи світив ти світлом божим?
Чи не жив, а жеврів, тлів?
Я питаю про те не можу -
Це твій Шлях... І вибір твій...

Тато-Рід нас всіх готує
І в дорогу споряджа,
А ти йдеш Шляхом у Вирій
Тим, що вибрала душа!..

Спускаються боги в людський світ гріховний
І в кожного бога дорога своя:
Хтось бачить себе в чудотворних іконах,
Хтось в творчості думки, любові, добра!..

І граються люди, і граються боги,
І світ неймовірний зроста на Землі!
Куди ж приведе світ людський ця дорога?
Навіщо ми є? І навіщо були?

Чи всі ми приходимо в світ цей свідомо?
Чи ми підсвідома частина буття?
Та всі ми пов'язані в ціле в усьому:
І боги, і люди - єдина сім'я!..

А я пишу... Хоча і сам не знаю
Кому, для чого, для яких часів...,
Бо все, що знаю і все те, що маю,
Донести маю до людських світів!..

Бо є вже все з того, що має бути:
План дій, ресурси, виконавці є!..
А ми всі в цьому дійстві лише люди,
Де боги вершать майбуття земне...

Сняться мені Стародубщини хати,
Кличуть Кубані ставки і сади,
Холмщини села, Підляща палати
І Подністров'я козацькі сліди...

Де ж Україно твої старожитності?
Де твої віти? Коріння твоє?
Що відбувається, коїться в дійсності?
Чом засихає гілля родове?..

Дарує нам Всесвіт, дарує нам Ра
Закони любові і віди добра!..
Та в них все відносне... І в сутності тій
Відносна полярність в природі земній...

В полярному світі полярні слова,
Полярні процеси, полярне життя...
І той, хто в це вірить, і той, хто це зна,
Лише в післядії сенс слова пізна!..

Життя поезія і проза...
Питання вічне задає:
Чи розуміє себе розум?
Чи може сам пізнати себе?

І в глибині своїх емоцій,
Свого знання і незнання,
Питаю Всесвіт: скажи хто ти?
І хто у цьому світі я?

Летять, летять, летять Лелі лелеки,
Несуть в земні колиски майбуття!..
В їх дужих крилах, в їхнім вічному леті
Завжди надія на нове життя!..

Та чи зів'ють вони любові гнізда
Серед руїн вмираючих осель?
Куди ж куди із них життя поділось? -
Скрізь кладовища хуторів і сел...

Немає де ні сісти, ні присісти,
Змінився світ, лелечий світ людей...
Світ не найкращий – правди ніде діти...
Кому ж потрібен новий всесвіт цей?!..

Всьому свій час!.. І доля, і недоля...
Твій сенс в усьому, Шляху віщий знак!..
Ніхто нізвідки, нізачо, ніколи
До вас не прийде в дії просто так!..

І все, що вам в дорозі знадобиться –

Воно вже є, очікує на вас!,,
Тож дай вам бог не стать, не зупинитись –
Всьому свій простір! І всьому свій час!..

Усе, що діється, в усьому,
Що нас оточує щодня,
Все має сенс, свої закони,
В усьому логіка своя!..

Ніщо так просто, загадково,
Не відбувається на раз...
І речі, зовні випадкові,
Свій вимір мають і свій час!..

Життя глибинне, невідоме,
Його первісна течія,
Формує ззовні зримі форми
І в формах тих його буття!..

І в формах тих, доступних зору,
Людській свідомості межа...
В структурах темних і прозорих
Всесвітня мешкає душа!..

Кайдани меж – вони в усьому:
У сподіваннях, в плині мрій!...
Вони в обмеженості Слова,
Вони в завершеності дій...

Вони у межах Шляху Доли,
Незримі й зримі водночас,
Непокидаючи ніколи
І супроводжучи нас...

В світах, де суть втрачають форми,
І де дискретності межа,
Там в невагомості вагомі
Душі предвічної Слова!

Вони формують форму нашу,
Весь зримий і незримий світ!
Нас програмуючи в Акаші -
В реінкарнацій моноліт!...

Біля воріт душі людської,
І біля розуму воріт
Скрізь вартові кам'яноокі

І нелюдський за ними світ!

Незрозумілий, недоступний
Той, що за межами воріт
Світу людського! Там де сутність
Основи Всесвіту лежить!..

Незмінність колеса Самсари,
Циклічність в мандалі подій...
За ними пил і попіл карми
І цикл попереду новий!

І в цьому колесі Самсари,
В новому циклі зла й добра,
Ланцюг кармічний розірвати
Дано нашій «країні-РА»!

Пізнання шлях – він скрізь, в усьому,
Але не в тому, що вже є:
В освіті, в досвіді людському,
У тім, що віджило своє!

І щоб пізнати щось, навчитись –
Спочатку треба розучитись!
Звільнить свідомість від всього,
Що в ній корінням проросло!..

Розповісти, донести можу
Лиш те, до чого доросли
У світлі думки діти божі
І я, у просторі Землі...

Те, що дано, що визначає
На даний час і сенс і зміст!
Те, що майбутнім проростає,
Несе нову для людства вість!..

Знання не пишуться, самі
Вони приходять мов нізвідки!
Тоді, коли готові ми
Сприйняти першозданні віди!

Ті, що струмують через нас!
Ті, що формують сутність нашу!
Весь Всесвіт наш! Їх божий глас
В бездонні розуму Акаші!..

Сценарій життя, Шляху Даного, Долі,
У сонячнім колі, в відлунні живім!
Усе, що було, і що буде в stodолі,
Записано в циклах, у Колі земнім!..

І те, що було, те що буде відколи
Все в ритмах і циклах, усе над усім -
Кружляє і котиться коло за колом
Життя мого дійство, у колі моїм!..

У митях миттєвостей, в напрямку долі,
Моє коло в колі надій і подій -
Цю мить не повторе наступна ніколи
У сутності Всесвіту, творчій, живій!..

Ми будівничі, ми і свідки
Того, що в серці несемо:
Куди ж приходимо і звідки?
Для чого й з чим в світи йдемо?

Струмить, біжить людська дорога...
По ній іти нам до кінця!
Надія в ній! І засторога!
Тож хай нам Рід допомага!..

На горизонті горизонтів,
На вістрі обрїю часів,
Питаю Всесвіт: скажи хто ти?
В потоці дії першослів...

Нвіщо Ти, скажи для чого
Створив тебе Творець? І як,
Започаткований у Слові,
Ти Всесвітом у Яві став?

Навколо сірість, днів буденність,
Буття приреченість земна...
Де ти не ти... Усе в тенетах...
Безмірна людства пустота...

Тут не живуть –існують душі,
Тут замкнутий для них анклав...
А ти живеш... Ти жити мусиш...
Не ти свій шлях собі обрав...

Якщо ти
Є людина зряча,
Куди б тебе не занесло,

Шукай не те, де жити краще –
А там де рух! Де джерело

Твого останнього пришествя,
Твоїх надій і сподівань!
Де ти завжди на перехресті
Задач, можливостей, бажань!

Встану рано!
До схід Сонця!
Його стріну – поклонюсь!
Зазвучать небесні струни –
Я до Роду притулюсь!..

І в дорогу!
Шлях далекий
Між світами в новий світ,
Де земні летять лелеки
І новий зростає Рід!..

Цей світ, цей шлях – він твій, для тебе:
Того, що буде – не минеш!
Стань! Зупинись ! Повір – від себе,
Своїї суті, не втечеш!..

Бо все, що маєш: гроші, речі –
Не змінять суть твого буття,
Душі безмежну порожнечу
І біг по колу без кінця...

Ти суть людську в собі сам зрадив,
Не жив, а лише існував!..
І, як істота біопрайду,
Розтринькав все людське, що мав...

Усе так просто...І не просто...
Буденне все...І так, і ні...
Усе в застигlostі, і в рості -
Безцінне все!.. І все в ціні!..

Не знаю, що це?, в чому?, де це?
Чи відбулось? Чи буде ще?..
Але ніхто не заперечить,
Що має бути – буде те!..

Все абсолютне і відносне –
Безмежність в межах небуття...
Всесильне все в своєму рості

Й безсиле на межі життя...

Могутні боги добре знають:
Все пройде з того, що дано...
Бо безкінечне кінець має
Й безодня часу своє дно...

Ідуть по світу божі люди
І поряд привиди тіней,
Що перейшли у світ підспудній,
Але живуть серед людей...

Живуть чекаючи в надії
Нового втілення в світи,
В яких здійсняться їхні мрії
І новий Шлях дано пройти!..

Життя багатоповерхове...
І в кожному прояві своїм
Воно святе! Й воно гріхове
В своєму втіленні земнім...

І в аморальності моральній,
Де кожен має свій аршин,
Вони реальні в світі Яві,
У світі, де Творець один!

Слова, слова... З лицем безликі...
Вони то є, то їх нема...
Вони отрута, вони й ліки,
Вони і світло, і пільма..

Вони безформенні у леті,
В застиглих формах – самота...
Про смертність їх, і їх безсмертя
Ніхто ні в кого не пита...

Вони од віку і до віку,
Поки існує Всесвіт цей...
Ідуть дощем, спливають в ріках
До форми зору їх очей!..

В передчутті, інтуїтивно,
Питання задаю собі:
Навіщо прямо в цю хвилину
Існую я і світ в мені?

В бутті людському, в розумінні,

Відсутній сенс у межах тих,
В яких існує вічність тлінна
В світах земних і не земних...

Все в ритмах і циклах відтоді відколи
Засяяли зорі у небі нічнім...
Все котиться-крутиться коло за колом
Відколи два кола над світом земним...

Все знову повториться і не повториться –
Завжди в усьому одна течія...
Кожної миті світ в просторі твориться –
Світ у якому ми є й нас нема...

Ми кожної миті не ті, що учора –
Такі ж як учора, і інші зовсім...
Ми котимось в циклах «ян-іні» Покрови
І я в колі Данім! У колі моїм!

До Творця звертаюсь знову:
Ти в короні зірковій!
Загадкова твоя мова,
Незбагнений погляд твій!

Вість за вістю шлеш нам віщу
Променеву суть з пільми -
Розтлумач, скажи навіщо
Всесвіт цей? І в ньому ми?

Коли зірки в нічній імлі –
Тоді жажіття на Землі!
І на диби під небозводом
Встають і боги, і народи!..

Тоді все падає в тартари!
Й нема тому кінця і краю
Аж доки зоряні вітри
Імли вісь чорну не зламають!..

В душі моїй, де промінь РА,
Живе містерія моя!
Мене веде і направляє
Якщо роблю не так щось я!.

І знов, і знов я повертаюсь
Туди, де Шляху течія!
Шляху, яким іти я маю,
В якому сенс мого буття!..

У кожній долі своя брама,
Свої можливості, свій дах!
А я блукаю між світами,
А я мандрую по світах...

Я маю вибір, але в межах
Того призначення свого,
Яке записано в мережах
Нейронів Всесвіту цього!..

Знання – сміття... Невмілі руки...
Душі безмірна пустота...
Немає цілісної думки,
І не формується мета...

Росте новітнє покоління
Незагартоване, мілке!
В своїх бажаннях, справах, мріях
Слабке, безлике і просте...

Нежиттєздатне, ноосферне,
Свого життя втрачає суть..
Живі тіла, а душі мертві =
Немов живі, а не живуть...

Все фрагментарне, є – й немає..
Життя зламалось нині, тут...
Спитайте – може боги знають
Куди вони нас всіх ведуть?

В усьому броунівська вада -
Почув, побачив і забув...
Й ніхто, ніколи не згадає
Чи в цьому Всесвіті ти був?

Душі планет в одежах планетарних,
В тілах фізичних, в прояві своїм
Живуть життям то хмарним, то безхмарним
На тім Шляху, що Всесвіт заповів...

На мові дивній, в межах перевесел
Світил тяжіння, в тім, що їм дано,
За циклом цикл, у сонячній оркестрі
Вони співають! Гомонять... Про що?

Спитати їх не можу,,, І не зможу...
Я лише атом... Лише якась мить
На їх Шляху записаному в бозі,

Де жити їм!... І де дано нам жить...

Життя людське – то сходи вниз і вгору...
Той Шлях, що нам Всевишній заповів:
Чотири класи в межах свого Роду,
Чотири кроки в досвіді життів!..

Чи то вродовж життя свого земного
І перевтілень у земнім бутті -
Навчатись маєш дома і в дорозі,
Затим служіння маєш Шлях пройти!..

І врешті-решт на Шлях світів пізнання,
Будови їх, ступити маєш ти!,
Процесів в ньому, їх використання –
Земні пізнати й неземні світи!..

І лише потім, в класі випускному,
Побудом станеш, вчителем людей!...
І Шлях завершиш в просторі земному,
Щоб стать Творцем.!. Творити Всесвіт цей!

Щоб цей Всесвіт зрозуміти,
Його поверхи буття,
Їх будову, розмаїття,
Неймовірний план Творця,

Піднімись над Небесами,
Зір відкрий!, і подивмсь,
Що над нами, що під нами,
Всесвіт цей у повний зріст!

Включи блоковість, і мірність
Кожного з світів Небес!
І, можливо, зрозумієш
Танок зоряних колес!...

Багатосвічники космічні -
То відзеркалення світів,
Світів живих, розумних, вічних,
Які предвічний Дух створив!..

І серед них Триглав-Трисвічник,
Трислав-Трисил – наш Яві світ!
Знак України! Знак космічний! –
Всевишній Роду заповів!..

Космічні символи одвічні
Реалізації в віках:
Дев'ятисил-Дев'яитисвічник –
Космічний України знак!

Знак планетарний, сутність Роду
У людства поступі земнім
Серед родів, серед народів
У дійстві зорянім своїм!

За миттю мить!... Я кожную мить у русі!
Того, що є – я променем торкнуся!
Поглине хаос Всесвіт мій у муках,
Якщо хоча б на мить я зупинюсь!...

Я хліб життя! І кожен, хто існує,
Його вкусити має, щоб завжди
Себе тримати в розумі і дусі
І відчувати життя свого плоди!

Я скрізь і всюди! В вічності предвічній
Серед світів і всесвітів живу!
Ніхто мої еони не поліче
І не пізнає дійсну суть мою!...

Ми ще в зеніті... Та уже непевність
І запустілість цвіллю пророста...
В усьому сірість поглина буденність –
Жили тут люди... Вже людей нема...

Кому пишу? Хто зна пишу навіщо?
Чи прочитає хтось скрижаль оцю?
Пишу в надії в майбуття, у вічність,
Щоби донести горню вість свою!...

Про таїнство у світі жити!,
Бути живим у Всесвіті живім!
І Словом сплячий світ земний будити,
Щоби життя буяло завжди в нім!...

Що робити, щоб горіти,
Попелом не стати!...
І непотрібом віджитим
Світу заважати?

В час, коли в серцях відлуння
Душі заплітає,
Робить все для блага людства –
Воно ж вимирає...

Серцем чує, відчуває
Кожна неня-мати,
Що гниюче тіло людства
Готують на страту!..

Глянеш – все немов би в златі!..
Тільки душі з бруду!
Заставляють людство в слові
Споживають отруту!..

Та прозріють! І побачать
Люди, хто що робить!..
Хто в господі душ панує
І якого роду!..

І повстануть рідні доли,
І Дніпро, і гори !
І полинуть правди води
У Троянське море ! (Від моря до моря!)

Свого земного доживаю віку,
Щоб крок зробити! Я його зроблю!..
На сходинках із вічності у вічність,
Щоб зірку-Слово запалить свою!..

Я промінь-слово! В ньому моя сутність!
Між зір до зір його я понесу!
Учитель я! І я всього лиш учень...
Я Слово в слові! Словом я живу!..

Я Світлом був! І в Світлі я воскресну!
І знов полину світлом знаків-слів
Життя збирати в руна-перевесла,
В насіння ще нестворених світів!

Шамбала-бала..., бала-балалайка...
На все про все – в усьому три струни...
Не достає на більше вподобання,
Що дав їм бог – у тому всі вони...

В думках простих, у хижому оскалі
Оскаженіло плоть готові рвать!..
Кремує Кремль їх душі без остатку,
Катів формує, їх статут і стать...

Тече життя... Несе крізь час і доли
Когось угору, а когось на дно...
За миттю мить – існуємо відколи

Воно було... Було, чи не було?

Вивітрюються дні, роки, сторіччя...
Усе, що зайве, відсіває час!..
В протистоянні мороку і світла
Веде Шлях Даний у майбутнє нас!..

Моя Україна, на інших не схожа,
Ти маєш Шлях Даний од віку й навік!,
Ти зірка небесна! Ти вісниця божа!
Часів волелюбних формуєш потік!

Ти Антія Ора! Орантія наша!
Ти Леля! Ти Лада! Тут батьківський дім!
Ми тут народились! Тут Роду Акаша!
Тут сонячне світло! І ми в світлі цім!

Ми ще не збагнули призначення вишне,
Ми лише ступили за отчий поріг
Під стягом небесним у воїнстві ріші,
яке над зірками! І ми серед них!

Ми з Арти-Оранти! Ми всі з Оріяни!
Ми всі діти Сонця! Ми Слова жінці!
Ми сіємо вічність у Всесвітті зрання,
Ми світу людського шевці і кравці!

Розмаїття облич...
І подій розмаїття...
Які ж ми всі різні
В незгодах поліття...
Хтось як риба в воді,
Хтось над хмари літа,
Хтось весь вік на цепу,
Хтось на волі гуля...
Хтось на самому дні,
Ледь кінці життя зводить,
Хтось в джерельній воді,
Хтось не пив її зроду...
Хтось коріння пустив
І навіки приріс...
А когось вітер полем
Коте завжди і скрізь...
Той змирився з усім...
Не життя, а негода...
Хтось лежить, хтось біжить –
Хто якої породи...
Ну а хтось все долав,
Себе ранив до крові!
Сам себе відшукав,

І почав жити знову!..
Саме той, його суть,
Творцем стане відтоді!
Архітектором доль!
І продовженням Роду!

Минають дні, минають ночі...
В потоці часу, де, на жаль,
Одне і теж: скрізь бачать очі
У коло стиснуту спіраль...

Спіраль буденності без спроби
Змінити в колі цім хоч щось...
Карбує час людські оглоблі –
Неумолимий голокост...

В цій піраміді на вершині,
Де мають бути мудреці,
Сидять і правлять балом свині –
Лихварства слуги і жерці!..

А десь внизу, в її основі,
В безликій вартості своїй,
Існує люд,.. Біжить по колу
У стиснутій спіралі цій...

Першозразки – світів основа,
Ментальна дії ДееНКА
У світі Ра, в потоці Слова
Життя первісний звук луна!..

В потоці сонячнім Пракрити
Скрізь де проміння і вода –
Там є батьки! І будуть діти,
І будуть розуму жнива!..

Бог неба Див явив любові диво
І відтворив у вічності стократ,
Щоб світ людський був сонячно щасливий,
І дім людський – планета-діамант!

І щоби ми у цьому дивосвіті
Могли свій Даний Шлях пройти, прожити -
Можливість дав нові світи творити
І в тих світах нащадкам нашим жити!..

У криті скриті таїнства Пракрити –
Присутні скрізь! І вроді їх нема ...

І лише той, хто в сенсарі-санскриті
Знайде ключі - той тайни ті пізна!..

Узнає дану їм одвічну сутність,
Дхарм незбагнену дію! І їх зміст!
Торкнеться струн захованих у руни
І зрозуміє дану людству вість!..

В безмежних фантазіях світ Маракари,
В своїх еманациях тут, на Землі,
У світі тонкому, збираючись в хмари,
Коріння пускає в створіння земні!..

Він все деформує, лама, комбінує,
Він зваблює, ранить, думки в клоччя рве!
Він в нас, в підсвідомості світу панує,
Царює у снах, і думках попри все!..

І так буде доти, допоки людина
У світі жахів і ілюзій живе...
Цей світ, щонайнижчий, стискає в обіймах,
Висмоктує душі! І все, що в них є!..

Бо ж людство само творе світ цей пекельний,
Його розбудовує, живить його!..
В фантазіях власних щомиті, щоденно
Під видом добра продукуючи зло!..

Тече крізь нас, наповнює і живить
Потік життя! І розуму потік!..
І в ньому ми прив'язані до вісті,
Що нам дана од віку і повік!..

Якщо ж життя потік предчасно зникне,
Тоді живе людина тим, що є:
Себе саму з'їдаючи до днини,
Коли доїсть вона саму себе...

Якщо ж не хочем зайвим в світі стати,
В його майбутнє маєш прорости!
Його в собі невпинно будувати,
В думках і справах кожному мить рости!

У вирі днів, у вирвах сьогодення
Бує світ в зеніті Сонця-РА!
Все хоче жити! Енергія натхнення
Заполонила душі і серця!..

Та пройде час- охопить Всесвіт втома,

Безсилля дій, байдужість в почуттях,
Погаснуть зорі, і останній промінь
Поставе крапку в пробліску життя...

В єдине ціле долі і недоли
Запише час у Писанку-Яйце,
Постане ніч, розсипляться престולי,
Всевишній в сні своїм без снів засне...

І в тому часі, де немає часу,
Немає ще нічого для буття,
Світ спалахне і більше не погасне,
Творець проснеться, Свастям засія!..

За кроком крок ідеш, біжиш до цілі,
Здійснення мрій, у власний дивосвіт,
А він все далі... Не хватає сили
Його сягнуть... І як в раю в нім жить!..

Та скільки б не долав реалій спротив –
Сягнуть не прагнув обрію часів,
Вони завжди десь там за горизонтом
В безмежжі меж фантазій-міражів...

Усе було і буде все для чогось...
Ніщо, ніде, ніколи просто так
Не відбувається: у бозі
Все має сенс! І свій космічний знак!..

Не спалахне ні з того, і ні з чого
Світів живих безмежна дивина –
Питаю Бога: все оце для кого?
Та Бог мовчить... Він сам того не зна...

Міняє час структури, форми, межі...
Щось відмирає, щось росте нове...
Ти вчора був, як зірка у безмежжі,
А нині ти уже віджив своє...

Ти вірив в бога, вірив в Вищі сили,
Чекав на їх турботи і дари!
Та коли ти позбувся волі й сили,
Кричав! Їх кликав!.. Не прийшли вони...

Усе і всіх міняє час невпинно...
І образи святих міняє теж...
Ти вірив в те, що жити будеш вічно,
Та став на божий, вічний суд «терез»!..

Тебе не стало, згасло Сонця світло...
Пішов... Куди? І до яких Небес?
А світ навколо навіть не помітив:
Чи ти тут був? Чи не було тебе...

Я медитую в нирвану,
У світ ілюзії і мрій,
В світ підсвідомості примарний,
Але реальний і живий!..

Я сподіваюсь там пророчі,
Слова про те, що знати хочу,
В скрижалях вічності знайду:
Про суть людську... І суть свою...

Звучить над світом колискова,
Земля у сні іти готова...
Відбувся день, пройшов грозою...
Не то без тебе, чи з тобою?..

Ти був, як він... Його немає...
Наступний вже тебе чекає...
І все, що сталося, що було,
Уже в минуле відійшло...

Та залишилась колискова,
Її турботливі Покрова!
В скрижалі вічності лягло
Рук ніжних маминих тепло!..

Свідомість – світ душі твоєї,
Її надій, бажань і справ,
Думок, в її дотичних межах,
Твій дім, який ти збудував...

В ній кожен намір, кожне слово
Живуть у пеклі і в раю!..
І все, що є в твоїй основі,
Те й визначає суть твою!..

Туман... Всіх цінностей примара...
Він то приходить, то зника
Серед старих ілюзій згарищ,
Деся на порозі світла дня...

Сьогодні він, як сон, розтане,
Все буде видно до дрібниць!..
А завтра... Чим він завтра стане

Серед надій, подій, облич?..

Чим далі в часі, тим густіша
Його одвічна пелена...
І в ній, для ока непроникній,
Твоє туманне майбуття...

Спитай: чи бачать божі очі
Твоїх думок бджолиний рій?
Найпотаємніші куточки
Душі твоєї, твоїх мрій?

І взагалі – чи бачить хочуть
Смітник, який створив ти в ній?
Її лінивий розум, сплячий,
Безликий в дійсності своїй...

За поколінням покоління,
Нові гібриди і сорти
Пускають в світ земний коріння,
Гілля під сонячні вітри!...

Все хоче, прагне жити, бути,
Та все міняється на раз...
І тих, що нині на покутті,
Міняє абсолюту час !..

Усе, знайоме нам до болю,
Піде під гострий карми ніж!
Падуть старі, гнилі престולי –
Нові піднімуться тодіж!..

І все продовжиться.., відколи
Подій безмежна течія
Несе в потоці сили й волі
Вселенський сенс буття Творця!..

Давно-давно, в своєму віщім слові
Писав забутий людством Парацельс:
Через п'ятьсот років від року цього
Постане Духу неймовірний Хрест!

Постане там, де степ, Дніпро і кручі,
І де пороги в річищі Небес -
Там Сонце-РА відтворе час всесущий,
Воздвигне там над світом божий Хрест!

Життя Хрест вічний, волі, сили, руху,
Як Слова суть, що майбуттям стає –

Хрест ману, віри, світла-свастя духу,
Що всім засяє! Світ розбуде цей!

Світ у мені... І не в мені...
Буття без краю і кінця...
Всесуща суть, шляхи земні,
Дя я і є, й мене нема...

Крізь всесвіт, через мене - крізь,
Крізь все, що є, у сні без сна
Всім щонайвищу несе вість,
Струмить небесна течія!..

За миттю мить, у зміні змін,
Де був-не був, де я - не я,
Несе, куди? – нас вічний плин
Ріки під назвою життя!..